

60 שנה

למפלגה
הקומוניסטית
הישראלית

60 שנה למפלגה הקומוניסטית הישראלית

60 שנות מאבק

הוצאת המפלגה הקומוניסטית הישראלית
תל-אביב, 1980

60 YEARS OF STRUGGLE
of the
COMMUNIST PARTY OF ISRAEL
(Tel-Aviv, P.O.B. 26205)

הוצאת המפלגה הקומוניסטית הישראלית
תל-אביב, ת"ד 25205

נדפס בישראל, תש"מ—1980

דפוס אורלי, תל-אביב

ה ק ר מ ה

ציון יובלה ה-60 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית היה מאורע חשוב בתולדות המפלגה, בחיי כל החוגים המתקדמים בישראל. הברכות הרבות שנתקבלו ממפלגות קומוניסטיות ברחבי תבל ומתנועות השחרור הלאומיות — נתנו ביטוי עז לסולידריות הבינלאומית עם מאבקה של המפלגה הקומוניסטית בארץ.

העצרת החגיגית הארצית לציון 60 שנה למפלגה התקיימה ב-17 בנובמבר 1979 באולם תיאטרון הקאמרי בתל-אביב. לחגיגה הגיעו מכל קצות הארץ המוני חברים ואוהדים, יהודים וערבים, בני כל הגילים ותיקים וצעירים, עמלים מהעיר ומן הכפר, אנשי אינטליגנציה עובדת ויוצרת.

על במת הנשיאות ישבו חברי הוועד המרכזי של המפלגה, חברי מזכירות ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי ומוותיקי המפלגה.

באולם התנוססו הסיסמאות: „לשלום כולל, צודק ויציב — נגד הכיבוש; למדינה פלשתינאית בצד מדינת ישראל; לשוויון-זכויות ולאחווה יהודית-ערבית — נגד האפלייה והנישול, להגנת זכויות העובדים — נגד היוקר והפגיעה בשכר; לעצמאות לאומית, לדמוקרטיה ולסוציאליזם“.

באוירה נלהבת נפתחה העצרת החגיגית בשירת האינטרנציונל.

תופיק טובי, סגן המזכיר הכללי, נשא דברי פתיחה, בהם ציין שהיו אלו 60 שנות נאמנות לעקרונות הקומוניזם, שנות חישול כוחה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית וגאות התנועה הקומוניסטית הבינלאומית.

מאיר וילנר, המזכיר הכללי, הירצה על 60 שנות מאבקה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית בשרות השלום, העצמאות הלאומית, הדמוקרטיה, הקידמה החברתית והסוציאליזם. בהרצאתו הדגיש, כי מה שמייחד את המפלגה היא האחדות היהודית-ערבית על בסיס השקפת העולם המרקסיסטית-לנינית ועקרונות האינטרנציונליזם הפרולטרני. בהתלהבות ובתשואות רמות קיבלו באי העצרת את הברכות של המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות, המפלגה הקומוניסטית של וייטנאם והמפלגה הקומוניסטית הירדנית וועד ההנהגה של האירגון הקומוניסטי הפלשתינאי בגדה המערבית, שהוקראו בעצרת.

ברכתו של ראש עיריית שכם בפאם שקעה, שנשלחה מהכלא, עוררה התרגשות רבה.

הנפת הדגלים של ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי וברכת התנועה שהובאה לעצרת על-ידי החברים אורלי אלוני מפתח-תקווה וריאד נסראללה מנצרת — זכו לתשואות סוערות. המשמרת הצעירה של המפלגה ממשיכה במסורת המהפכנית של דורות קומוניסטים בארץ.

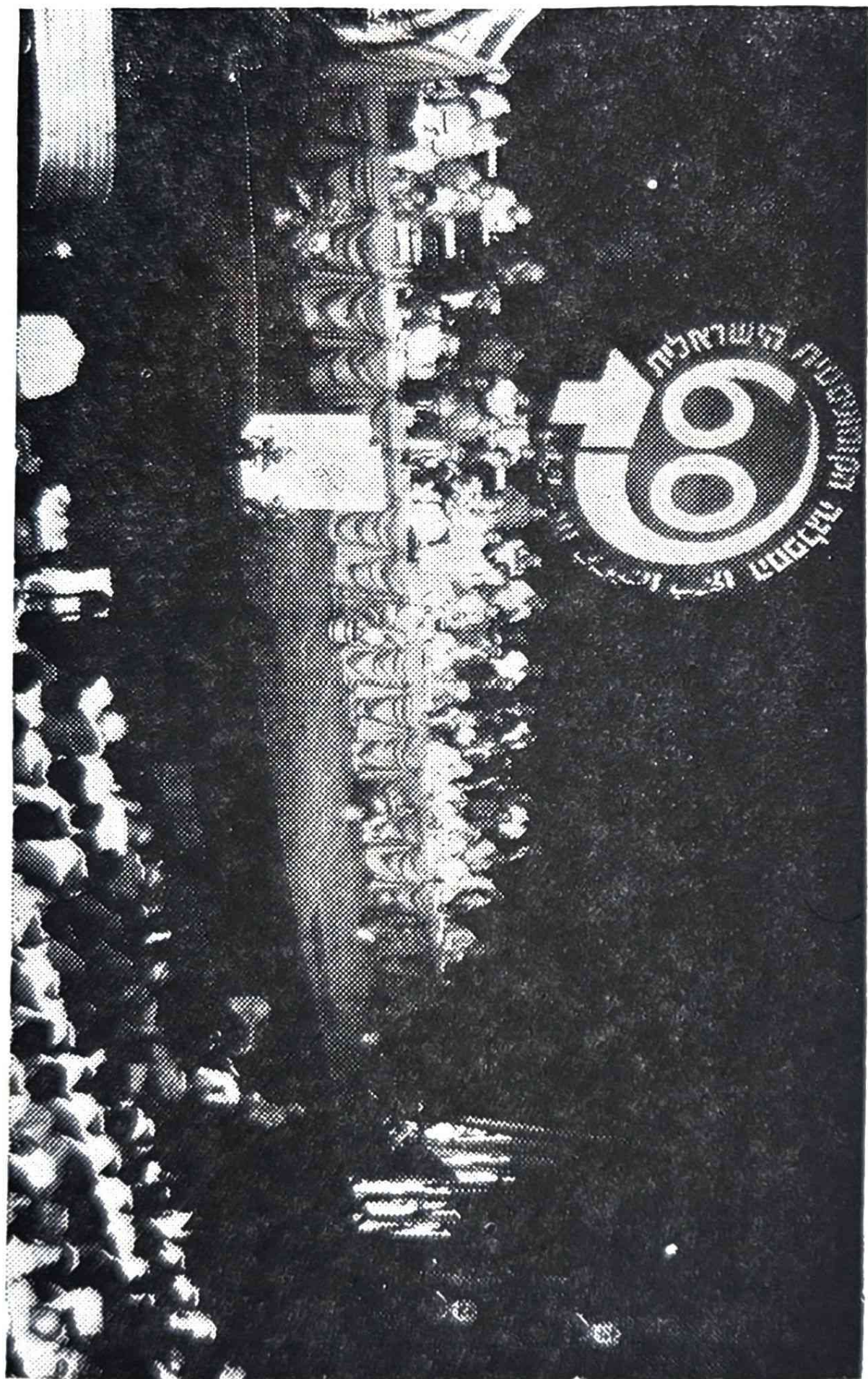
בחלק האמנותי של העצרת החגיגית הופיעה הזמרת מירי אלוני, שהרשימה את הקהל בשירתה, עם הזמר ג'סי ובליווי הפסנתרן יצחק הוקראו שיריהם של המשוררים נוף-ברזילי ואריה דקר. בסיום הופיעה בהצלחה להקת דבקה מהכפר טמרה בליווי נגינה עממית.

העצרת החגיגית לציון יום השנה ה-60 לייסודה של המפלגה הקומוניסטית בארץ ביטאה את אחדותה האינטרנציונליסטית היהודית-ערבית, את גידול כוחה והשפעתה, את נכונותה הנחושה להיאבק למען מטרותיה הנעלות עד לנצחון.

בספר מתפרסמים כל הדברים שהובאו בעצרת החגיגית וכן כל הברכות ששוגרו למפלגה.

★

לקראת ציון יובלה ה-60 של המפלגה, קיים הוועד המרכזי במושב ה-17 (26.10.1979) דיון מיוחד על „מאבקנו הפוליטי-רעיוני לאור הנסיון ההיסטורי“. הרצאתו של הח' מאיר וילנר בנושא זה, שאושרה על-ידי הוועד המרכזי, מתפרסמת בספר זה. בהרצאה מובאת במיוחד הערכה של התקופה ערב הקמתה של מדינת ישראל ולאחריה, עם סיכומים רעיוניים ופוליטיים. הספר המוקדש ליובלה ה-60 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית מכיל חומר פוליטי ורעיוני חשוב לכל חבר ואוהד המפלגה, לכל פועל, לכל צעיר המחפש דרכו בחיים, לכל אדם, השואף לשינוי פני הדברים בישראל, לחיי שלום ויצירה, להחזרת שמחת החיים לעם, העייף ממלחמות, ממשברים כלכליים וחברתיים ומעוניין בבטחון ביום המחרת.

60 שנות נאמנות לעקרונות הקומוניזם

דברי תופיק טובי, סגן המזכיר הכללי של המפלגה,
בפתיחת העצרת החגיגית

חברים יקרים, אורחים נכבדים,
בשם הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית הנני מתכבד
לפתוח את העצרת החגיגית המוקדשת לציון 60 שנה לייסודה.
הנני מקדם בברכה את החברים הוותיקים והצעירים, את אורחינו
הנכבדים, את אנשי הציבור, ראשי המועצות המקומיות, פעילי החזית
הדמוקרטית לשלום ולשוויון, ואת נציגי המוסדות והארגונים שכיבדונו
בנוכחותם.

נמצאים אתנו באולם הזה ויושבים על הבמה חברים, אשר ליוו
את המפלגה דרך ארוכה בתולדות חייה המפוארים. אנו גאים בוותיקי
המפלגה, שרבים מהם ממשיכים לשאת בעול העבודה היומיומית ומהווים
בכך דוגמא למסירות, להקרבה ולנאמנות לדרכה של מפלגתנו הקומוניסטית.
במשך 60 שנות מאבקה של המפלגה הקומוניסטית בארץ, עמדו חבריה
בפני מבחנים קשים, בפני טרור, מאסרים, גירושים ודיכוי. אלפים אינם
עוד בחיים, אלפים גורשו ורבים נפלו על משמרתם. הננו מעלים את
זכרם של חברינו שהקדישו את חייהם למאבק המהפכני, וביניהם לוחמים
אלמונים רבים, אשר בזכות הקרבתם התחשלה המפלגה ויכלה למלא את
תפקידה בתנאים המסובכים של הארץ הזאת. נכבד בקימה את זכרם
של חברינו שהלכו מאיתנו.

מתוך המציאות של הארץ, בהשפעת רעיונות המרקסיזם-לניניזם
ומהפכת אוקטובר הסוציאליסטית הגדולה, קמה מפלגתנו הקומוניסטית
בפלשתינה. 60 השנים שחלפו היו שנים של נצחונות כבירים לאידיאלים
הנעלים של הסוציאליזם והשחרור הלאומי. פני התבל שונו לחלוטין.
דגלו המנצח של הסוציאליזם מתנוסס בארצות רבות באירופה, אסיה,
אפריקה ואמריקה, ומבשר את העתיד הזוהר של האנושות כולה.

התנועה הקומוניסטית הבינלאומית הפכה במשך 60 שנים אלה כוח אדיר, המונה למעלה מ-90 מפלגות, כשבארצות הלא-סוציאליסטיות מאורגנים למעלה מ-4.5 מיליון קומוניסטים. פניית העורף של המנהיגים הסיניים לעקרונות המרקסיזם-לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרי ובחירתם בשוביניזם, בהתנשאות מעצמתית ובשיתוף-פעולה עם האימפריאליזם הסבו נזק רב לתנועתנו הקומוניסטית ולאחדות הכוחות האנטי-אימפריאליסטיים. עם זאת אין בכוחם לעצור את התפתחותם ונצחונם של כוחות הסוציאליזם והשחרור הלאומי. חיים אנו בעידן נסיגתו המתמדת של האימפריאליזם, בעידן המעבר מהקפיטליזם אל הסוציאליזם. חיים אנו בתקופה שהסוציאליזם אינו יותר חלום אלא עובדת חיים בשורת ארצות, שמספרן הולך וגדל.

רבים הם פשעי האימפריאליזם ועושי דברו. הם עלו ועדיין עולים ביוקר לעמים: פשעי ההשמדה של הנאציזם והפאשיזם, פשעי הגזענות והקולוניאליזם באפריקה, פשעי ההשמדה האמריקאיים בווייטנאם והטרגדיה של העם הקמבודי שחוללו כנופיית פול פוט בתמיכת מנהיגי פקין ובברכתה של ואשינגטון. בטוחים אנו שכפי שעם וייטנאם ניצח את האימפריאליזם האמריקאי ומשקם את ארצו, כן יעמוד הוא בהצלחה נגד הפרובוקציות והתוקפנות של המנהיגים הסיניים ושאיופיהם ההגמוניסטיות. בטוחים אנו גם שעם קמבודיה, הנתון עדיין ברעב ובמחלות כתוצאה מפשעי כנופיית פול פוט הפאשיסטית יתגבר על הקשיים בהנהגת ממשלתו המהפכנית, בעזרת בני-בריתו הנאמנים ממשפחת העמים הסוציאליסטית ובסיועה של כל האנושות המתקדמת.

בנסיגתו מאזורנו ומארצנו השאיר האימפריאליזם הבריטי את עקבותיו בדמות הטרגדיה המתמשכת של העם הערבי הפלשתינאי, שנשללה ממנו הזכות להגדרה עצמית כתוצאה מהקנוניה בין האימפריאליזם, ההנהגה הציונית והריאקציה הערבית.

הקומוניסטים היהודים והערבים, המאוחדים בלב ונפש במסגרת מפלגתנו, רשמו דפי זהב במאבקם של שני העמים בארצנו לחיי שלום, חירות וקידמה חברתית.

בטוחים אנו, כי בדרכם של הקומוניסטים, שהוכיחה את עצמה, עוד יצעדו שני עמינו אל עתידם המאושר. לא הכיבוש ולא הפגנת הכוח של שליטי ישראל בתמיכת האימפריאליזם האמריקאי, לא השתוללות ממשלת הליכוד פושטת-הרגל ופגיעותיה בעם הערבי הפלשתינאי, לא ההפצצות הנפשעות בלבנון, לא ההחלטה הנפשעת על גירושו של בסאם שקעה, ראש עירית שכם, ממולדתו, לא ההתנחלויות הקולוניאליסטיות ולא פשעי

גוש אמונים, לא גזילת פת הלחם מהמוני-העם — לא אלה הם סימני ההיכר של תקופתנו. אלה הם פרקים חולפים בהיסטוריה של שני עמינו ושל אזורנו. ממשלת הליכוד תיעלם, הכיבוש יתחסל, ההתנחלויות יתקפלו ומדינה פלשתינאית קום תקום בצידה של ישראל. רעיונות השלום, אחוות-העמים, העצמאות, הדמוקרטיה והסוציאליזם של מפלגתנו הקומוניסטית הם שיהיו השחר המאיר על ארצנו ועל אזורנו. זאת מבשרים אנו בבטחון מלא בחג יובלה ה-60 של מפלגתנו.

מאבקם העקרוני והבלתי-נלאה של הקומוניסטים למען זכות ההגדרה העצמית של שני העמים בארצנו תורם תרומה גדולה לעניין השלום הצודק והיציב באזורנו ולעניין עתיד היחסים בין שני העמים, הפלשתינאי והישראלי. מאז תמיכתנו בהחלטת האו"ם ב-1947 בדבר הקמתן של שתי מדינות עצמאיות, ערבית ויהודית, ומאז כינונה של מדינת ישראל בהתאם לאותה ההחלטה, קבענו שהדרך לעתיד יחסי-השלום ושיתוף-הפעולה בין שני העמים הוא בפתרון צודק של הבעייה הפלשתינאית, בכיבוד זכותו של העם הערבי הפלשתינאי להגדרה עצמית ולהקמת מדינה עצמאית בצידה של מדינת ישראל.

בכל ועידה של מפלגתנו העלינו את התביעה לפתרון צודק של הבעייה הפלשתינאית. לא הורדנו את תביעתנו זו גם כאשר רבים בישראל ואף באזור שכחו, או רצו לשכוח, שקיים עם ערבי פלשתינאי.

אחרי עשרות שנים של שפיכות-דמים אומרים אנו, הקומוניסטים, ללא התנשאות: אילו הלכו שני עמינו בדרך שהצבענו עליה עוד לפני למעלה משלושים שנה היו חוסכים הרבה סבל, דם ודמעות והיו חיים בשיתוף-פעולה, אדונים בארצם.

העם הערבי הפלשתינאי למד על בשרו את בגידת הריאקציה הערבית שעזרה לאימפריאליזם ולהנהגה הציונית לשלול ממנו את זכותו למדינה עצמאית.

מדיניות שלילת הזכויות הלאומיות של העם הערבי הפלשתינאי מצד שליטי ישראל, מדיניות ההתפשטות הטריטוריאלית והסיפוח היא שמנעה חיי שלום ובטחון מעם ישראל. מלחמת 1967 והכיבוש הבליטו את אשמתם של שליטי ישראל בהיעדר השלום. תוכנית „הפשרה הטריטוריאלית“ עם ירדן בזמן שלטון המערך, פשטה את הרגל ואף הרחיקה את השלום ומחירה היה מלחמת 1973. ועתה מוכח שעיסקת קמפ-דייוויד ו„האוטונומיה“ שביוזמת הליכוד, אינם שלום ואינם בטחון.

נוכח פשיטת הרגל של מדיניות המנהיגים הציוניים מהמערך ומהליכוד ואי-יכולתם להביא שלום ובטחון לישראל, בולטת בצידקתה ובריאליותה

תוכנית השלום של מפלגתנו. אנו קוראים לנסיגת ישראל אל קווי ה-4 ביוני 1967 ולהכרה בזכות העם הערבי הפלשתינאי למדינה משלו בצידה של ישראל, להכרה באש"ף כנציגו המוסמך של העם הערבי הפלשתינאי ולמו"מ אתו על בסיס של הכרה הדדית על הסכם שלום צודק ויציב.

אנו, הקומוניסטים, פעלנו בהתמדה לליכוד מירב הכוחות על בסיס פרוגרמה משותפת למען האינטרסים היומיומיים של המוני העובדים, למען שוויון-הזכויות, הדמוקרטיה, השלום והקידמה החברתית. גאים אנו על תרומתנו החשובה לקידום המאבק המשותף ולאחדות הכוחות שבא לביטוי בהקמתה של החזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון הן מבחינה ארצית והן במישור המקומי ברשויות המקומיות. פעלנו בנאמנות להקמת חזית רחבה ביותר על בסיס הפרוגרמה המבטאת את האינטרסים האמיתיים של המוני-העם היהודים והערבים.

פעלנו ונמשיך לפעול לחיזוק ולביצור החזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון והחזיתות הדמוקרטיות המקומיות, כדי לקדם את המאבק למען השלום, אחוות-העמים, שוויון-הזכויות, הדמוקרטיה והאינטרסים של המוני-העם.

עלינו לחזור ולהדגיש, שגידול כוחה של המפלגה הקומוניסטית, חיזוק השפעתה, הרחבת שורותיה, היא הדרך הבטוחה להרחבת שיתוף-הפעולה וביצור הישגי החזית מבחינה ארצית ומקומית. האנטי-קומוניזם והאנטי-סובייטיזם ששליטי ישראל ומנהיגי התנועה הציונית מטפחים בקפדנות, משפיעים באופן שלילי על חלקים מהציבור הישראלי ובעיקר על המאמצים להרחבת שיתוף-הפעולה.

מתוך נאמנות לאינטרסים האמיתיים של עמינו, מתוך דאגה לעניין השלום באזור ובעולם, הבאנו תמיד את דבר האמת על החברה הסובייטית הסוציאליסטית, הסברנו את מדיניות השלום הלנינית של ברה"מ, הדפנו ונמשיך להדוף את ההסתה האנטי-סובייטית ונפעל תמיד מתוך סולידריות בלתי-מעורערת עם מולדת מהפכת אוקטובר.

חברים,

תפקיד היסטורי מילאה וממלאת מפלגתנו הקומוניסטית בחיי האוכלוסיה הערבית בישראל. הודות למאבקם העקבי והאמיץ של הקומוניסטים למען שוויון-הזכויות ונגד האפליה הלאומית, הודות להגנתה המסורה על האינטרסים של הפועלים, הפלחים והאינטליגנציה, הודות למדיניותה האינטרנציונליסטית והפטריוטית בשאלה הפלשתינאית ובשאלת השלום —

רכשה המפלגה הקומוניסטית את האמון וההערכה של האוכלוסיה הערבית והפכה במרוצת השנים הכוח הפוליטי המדריך בעל ההשפעה הגדולה ביותר בחיי חלק חשוב זה של העם הערבי הפלשתינאי, אורחי מדינת ישראל. כתוצאה מהתפקיד המרכזי שמילאה המפלגה בחיי האוכלוסיה הערבית, התפתחה אוכלוסיה זו במשך 30 שנות קיומה של מדינת ישראל לאוכלוסיה בעלת הכרה פוליטית, לאומית וחברתית מתקדמת הממלאת תפקיד דמוקרטי חשוב בכלל החיים הציבוריים בישראל, במאבק לשלום, לדמוקרטיה ולקידמה החברית.

תמיכתה ההמונית של האוכלוסיה הערבית בתוכנית השלום של המפלגה הקומוניסטית הישראלית מהווה, בתנאים שלנו, תרומה חשובה ביותר של האוכלוסיה הערבית למאבקו הצודק של העם הערבי הפלשתינאי נגד הכיבוש, לכינונה של מדינה עצמאית משלו, לשלום צודק ויציב בין ישראל והמדינות הערביות.

הנסיון ההיסטורי של 30 שנות מאבקה של האוכלוסיה הערבית בישראל מוכיח, כי הודות לתפקידה המדריך של המפלגה הקומוניסטית הישראלית בחיי האוכלוסיה הערבית, הודות למאבקה של המפלגה ולמסירות חבריה, הודות לנכונות דרכה במאבק, הצליחה האוכלוסיה הערבית להדוף את ההתקפה המכוונת לעקירתה ולהעמיק את שורשיה במולדתה. היא ניהלה מאבק אמיץ לשוויון-זכויות, להגנת אדמתה ורשמה דפים מזהירים בתולדות המאבק הדמוקרטי בישראל. בדרך שהיתוו בניה הנאמנים, הקומוניסטים, הכשילה האוכלוסיה הערבית מזימות רבות כלפי עצם קיומה, ורשמה הישגים חשובים במאבקה.

בימי ממשלת הליכוד, בימי מצפי ה"ייהוד" המתגרים מעל לכפרי האוכלוסיה הערבית בגליל, בימי חוקי הפקעה גזעניים חדישים כלפי התושבים הערבים בנגב, בימי הכרזותיו של אלוף פיקוד הצפון בן-גל, המגדיר את הערבים כ"סרטן בגוף המדינה", בימים שתורתו של קניג, מושל מחוז הצפון, היא המדריכה את ממשלת הליכוד, בימים שרוצחי ערבים, פושעי מלחמה ניחונים, בימים שבהם גוברת סכנת השתלטותם של כוחות השחור והפאשיזם על החיים הציבוריים בישראל — בימים אלה סכנות חמורות מאיימות גם על האוכלוסיה הערבית.

אנו נקראים לעירנות. אנו קוראים את האוכלוסיה הערבית לליכוד הכוחות ולשיתוף-פעולה עם הכוחות הדמוקרטיים היהודיים, להמשיך יחד עם המפלגה הקומוניסטית במאבקה הצודק.

נסיונותיהם המשותפים של הנהגת המערך וחוגי השלטון להקים מפלגה "ערבית" כביכול, או להחיות התארגנויות גרורות של משתפי-פעולה

בקרב האוכלוסיה הערבית אין בהם כל חדש. המטרה השקופה היא לפלג את האוכלוסיה הערבית ולפגוע בתמיכה ההמונית המתרחבת מצד האוכלוסיה הערבית במפלגה הקומוניסטית ובחזית הדמוקרטית. האוכלוסיה הערבית במדינת ישראל התנסתה בהרבה תופעות של אישים וגופים למיניהם, שליחים ישירים מטעם שלטונות האפלייה הלאומית. הופיעו גם אחרים המתעטפים בלאומנות, ב„מהפכנות“ מילולית ודמגוגית, שאין לה כל כיסוי ואין לה כל זיקה לאינטרסים של האוכלוסיה הערבית בישראל והעם הערבי הפלשתינאי. האוכלוסיה הערבית ידעה במרוצת השנים להבחין היטב במלכודות הטמונות לרגליה וידעה להיצמד בנאמנות אל המפלגה הקומוניסטית הישראלית. מפלגתנו היתה ותישאר תמיד ראויה לאמון הגדול הזה.

במשך 60 שנה עברה מפלגתנו דרך קשה אך מפוארת. מדי פעם קמו מערערים אופורטוניסטיים וחסלנים הנסוגים בפני לחץ האידאולוגיה הציונית והשוביניזם, עייפים מהמאבק הקשה. הם ניסו להסיט את המפלגה מדרכה המהפכנית. אך המפלגה, הקומוניסטית הנאמנים למרקסיזם-לניניזם, לאינטרנציונליזם הפרולטרני, לאחדותה היהודית-ערבית של המפלגה, תמיד ניצבו בשער, התגברו על קשיים ומכשולים והחזיקו גבוה את דגל המפלגה הקומוניסטית הבלתי-מנוצח.

ארגוני המפלגה פועלים ב-80 ערים וכפרים בארץ. לימינה של המפלגה הקומוניסטית תנועת נוער גדולה, ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי, המהווה עתודה חשובה למפלגה. עתונות המפלגה מקיפה רבבות קוראים, מגייסת ומדריכה את ציבור העובדים ויתר שכבות העם במאבק לשלום, לאחוות-עמים, לדמוקרטיה, לקידמה חברתית ולסוציאליזם.

ביום חגה, ביובלה ה-60 של המפלגה שולח הוועד המרכזי ברכה קומוניסטית חמה לכל חברי המפלגה, לחברי ברית הנוער הקומוניסטי, לנציגי המפלגה במוסדות ובארגונים ציבוריים, באיגודים-המקצועיים וברשויות המקומיות, הממלאים את שליחותם בנאמנות. מברכים אנו את מערכות עתונות המפלגה ואת עובדיה. את המוני הקוראים התומכים בה והעוזרים לחיזוקה. מברכים אנו מקרב לב את אוהדי המפלגה ותומכיה אשר בעמידתם לצידה מתחזקים את מאבקה בשירות מעמד הפועלים והמוני שני עמינו.

בחג יובלה ה-60 של המפלגה שולח הוועד המרכזי את ברכותיו הלבביות למפלגות-האחיות בכל רחבי תבל, למשפחתנו הקומוניסטית המפוארת, המהווה את מצפונה של האנושות והמראה את הדרך אל נצחון האור על החושך בעולם כולו.

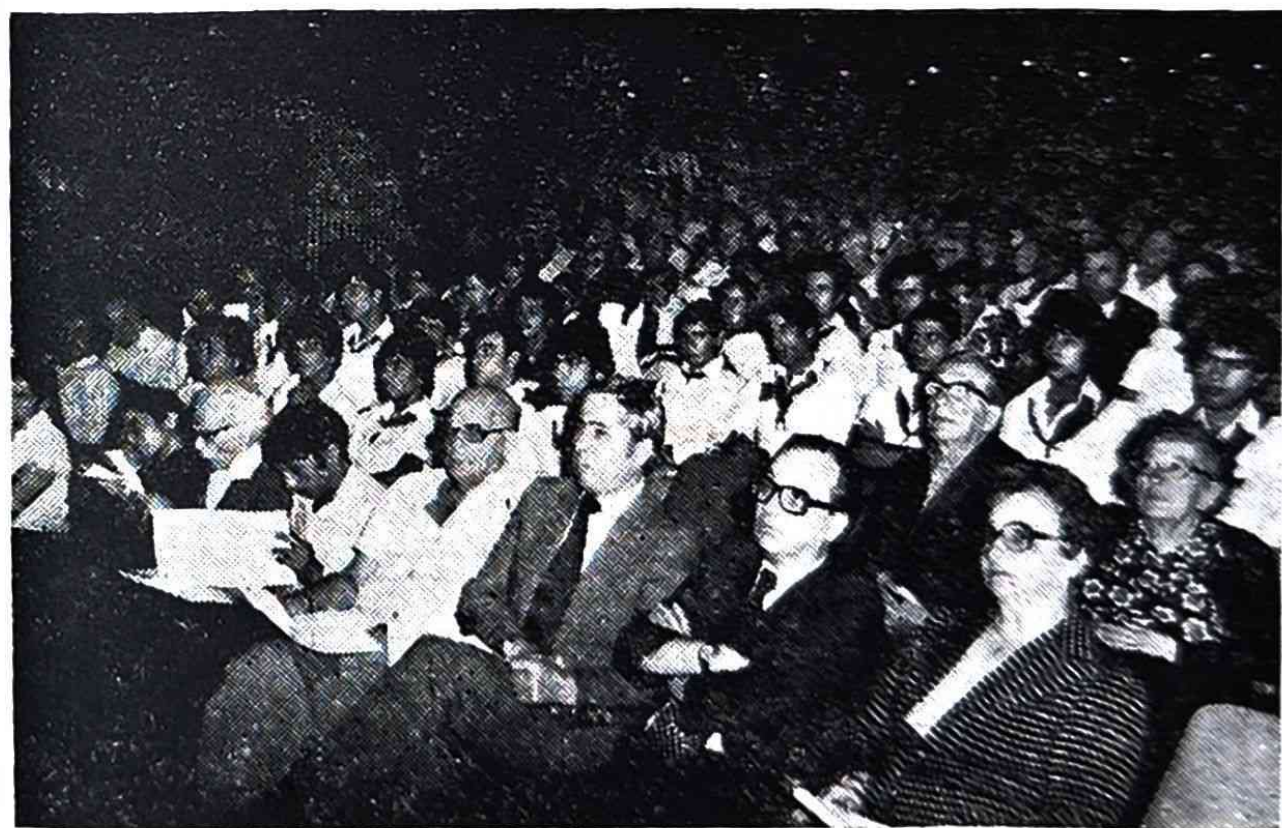
מברכים אנו בחגנו את חברינו הקומוניסטים הפלשתינאיים בשטחים הכבושים. מברכים אנו את הארגון הקומוניסטי הפלשתינאי בגדה המערבית ואת המפלגה-האחות, המפלגה הקומוניסטית הירדנית. אתכם אנו, חברים יקרים, במאבקכם הפטריוטי האמיץ לשחרור מהכיבוש הישראלי, לעצמאות ולשלום.

מברכים אנו בחגנו את מפלגת לבין, מפלגת מולדת מהפכת אוקטובר, את המפלגה הקומוניסטית הסובייטית, העומדת במרכז המאבק העולמי לשלום, לשחרור לאומי ולסוציאליזם.

בחגה ה-60 של המפלגה נרים גבוה את דגלנו, הדגל הבלתי-מנוצח של המרקסיזם-לניניזם, של האינטרנציונליזם הפרולטרי. נרים גבוה את דגל האחדות היהודית-ערבית. בדרך זו נצעד בבטחה אל העתיד המאושר של שני עמינו.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

יחי המרקסיזם-לניניזם, מגדל האור במאבק לשלום, לאחוות עמים, לשוויון-זכויות, לדמוקרטיה ולסוציאליזם!

60 שנות כואבק בשרות השלום, העצמאות הלאומית, הדמוקרטיה, הקידמה החברתית והסוציאליזם

הרצאתו של מאיר וילנר,
המזכיר הכללי של המפלגה, בעצרת החגיגית

1.

חברים וידידים יקרים, ותיקים וצעירים, אורחים נכבדים!
חג גדול לנו היום. 60 שנה מלאו להקמתה של מפלגתנו הקומוניסטית.
לפני 10 שנים חגגנו את יובלה ה-50 של המפלגה. עשר השנים שתלפו
היו עשירות מאורעות ששינו עוד יותר את פני העולם לטובת כוחות
השלום, העצמאות הלאומית, הדמוקרטיה והסוציאליזם ולרעת האימפריאליזם
ועושי דברו. אנו חיים עתה בתקופה אשר בה יוכרע עתיד האנושות
למשך דורות רבים.

אנו עדים להתעצמות קהיליית העמים הסוציאליסטית, שבמרכזה ברית-
המועצות, לגידול כוחה והשפעתה על כל ההתפתחות הבינלאומית. מעמד
הפועלים הבינלאומי הפך לגורם משפיע יותר מאשר אי-פעם. התנועות
לשחרור לאומי וחברתי באסיה, באפריקה ובאמריקה הלטינית זכו לנצחונות
רבים ועמים נוספים בחרו באוריינטציה סוציאליסטית. מדינות חדשות
רבות מבצרות את עצמאותן הכלכלית והפוליטית ומהדקות את קשריהן
עם המדינות הסוציאליסטיות. משטרים פאשיסטיים התמוטטו בשורת ארצות
באירופה ובאמריקה הלטינית. התנועה הקומוניסטית העולמית, תנועת
הפועלים הבינלאומית הפכו לגורמים רבי עוצמה.

באותו זמן נמשך ומעמיק המשבר הכלכלי בארצות שלטון ההון
על רקע המשבר הכללי של השיטה הקפיטליסטית. הניגודים הבין-
אימפריאליסטיים החריפו. חוסר-העבודה ההמוני הפך לכרוני. האינפלציה
דוהרת. מערכת המטבע במערב הקפיטליסטי התערערה.
זהו הכיוון האחד, המכריע, הדומיננטי של ההתפתחות.

עם זאת, האימפריאליזם, ובמיוחד זה האמריקאי, עדיין מסוכן לאנושות. מירון-הזיון קיבל ממדים מסוכנים ביותר. הסכנה של התפשטות הנשק הגרעיני היא מוחשית. בשורת ארצות הצליח האימפריאליזם בעזרת הריאקציה המקומית לרכוש עמדות ולהקים משטרים ריאקציוניים ופאשיסטיים. ההתחברות של ההנהגה הנוכחית של סין עם החוגים התוקפניים, הריאקציוניים ביותר של האימפריאליזם היא גורם המגביר את הסכנה לשלום העולם.

אולם, מה שמאפיין את התקופה הן המפלגות של האימפריאליזם בעלות המשמעות ההיסטורית-עולמית: וייטנאם, לאוס, קמבודיה, אתיופיה, אפגניסטן, דרום-תימן, אנגולה, מוזמביק, גינאה-ביסאו, ניקארגואה, גרנדה ועוד. הפלת משטר השאה באירן אף היא מצטרפת לרשימת המפלגות של האימפריאליזם, למרות המצב הפנימי המסובך בארץ זו.

המזרח-התיכון הוא אחד האזורים בעלי החשיבות הרבה ביותר במאבק העולמי בין כוחות הקידמה והריאקציה, בין הסוציאליזם ותנועות השחרור הלאומי והחברתי לבין האימפריאליזם. הסיכסוך הישראלי-ערבי מנוצל על-ידי האימפריאליזם למטרותיו האסטרטגיות והכלכליות האנוכיות נגד עצמאות העמים ונגד עניין השלום. במשך למעלה מ-30 שנה פעלו המעצמות האימפריאליסטיות למניעת כינון שלום בין ישראל והמדינות הערביות. שיקוליהן היו, כי שלום כולל, צודק ויציב באזורנו, חיסול מוקד המלחמה — יפנה יותר את תשומת-לב העמים למאבק למען ביצור עצמאותם הלאומית ולמען תמורות חברתיות מתקדמות בארצותיהם. המלחמות בין ישראל והמדינות הערביות, הסיכסוך בשאלות הלאומיות, מפריעים לפיתוח ההכרה המעמדית ולהעלאת המאבק המעמדי של העמלים בישראל ובארצות הערביות על שלב גבוה יותר. בישראל הדבר בולט במיוחד, נוכח שליטת בעלי האידאולוגיה הציונית של שיתוף-פעולה עם האימפריאליזם נגד העמים הערביים ושל „שלום בית“ מעמדי עם בעלי-ההון בתוך ישראל, נגד „האויב הערבי המשותף“, נגד ברית-המועצות ונגד הקומוניזם.

בניגוד לאימפריאליזם — ברית-המועצות והמדינות הסוציאליסטיות האחרות, המפלגות הקומוניסטיות והפועליות, כל כוחות השלום והקידמה בעולם מעוניינים בחיסול מוקד המלחמה במזרח-התיכון, המסכן את השלום בעולם כולו. מכאן גם שותפות האינטרסים של הפועלים וכלל העמלים בישראל ובארצות הערביות, של העמים שלנו, עם ברה"מ ועם כל כוחות הקידמה בעולם במאבק לשלום באזורנו, לביצור העצמאות הלאומית ולקידמה חברתית.

מכאן גם שהתעמולה המנוהלת בידי הריאקציה הציונית והערבית נגד ברה"מ, נגד הארצות הסוציאליסטיות האחרות, נגד הקומוניזם, נגד המאבקים לשחרור לאומי וחברתי נובעת לא מתוך אינטרסים לאומיים, ישראליים או ערביים, אלא מתוך אינטרסים מעמדיים של בעלי-ההון, החוששים מקידמה חברתית ומהסוציאליזם. אצל החוגים הציוניים השליטים בישראל קובעים גם שיקולים של התפשטות טריטוריאלית.

מפלגתנו הקומוניסטית מאז הקמתה לפני 60 שנה ועד היום הזה ראתה תמיד את הקשר ההדוק בין המאבק לשחרור לאומי, לשלום ולקידמה חברתית בארץ לבין המאבק הכללי בעולם לשלום, לעצמאות לאומית ולסוציאליזם. הבנת הקשר הזה היא חיונית לא רק למפלגה הקומוניסטית, אלא לכל מי שרוצה לשרת את עניין העצמאות והבטחון של עמו ולהיאבק לשלום ישראלי-ערבי ולקידמה חברתית.

2.

מפלגתנו, שנוסדה ב-1919 כמפלגת הפועלים הסוציאליסטית (מפ"ס), היא מהמפלגות הוותיקות ביותר בארץ. בשנת 1921 שינתה שמה למפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית והתגבשה כמפלגה מרקסיסטית-לנינית. עם הקמתה של מדינת ישראל הפכה למפלגה הקומוניסטית הישראלית. אנו, הקומוניסטים הישראליים, ממשיכים את דרכה ההיסטורית של המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית בתנאים החדשים. התנאים אחרים, הזמנים אחרים. אולם היסודות האידאולוגיים המרקסיסטיים-לניניים והעקרונות האינטרנציונליסטיים הם נכסי-צאן-ברזל, המדריכים את מפלגתנו מאז ועד עתה. בכך שירתנו תמיד ומשרתים אנו עתה באופן הנאמן ביותר את מעמד-הפועלים וכלל העמלים בארצנו, היהודים והערבים, את האינטרסים הלאומיים האמיתיים של עמינו.

כאשר ציינו חמישים שנה לייסוד המפלגה עשינו עבודת-הכנה מחקרית גדולה ובמיוחד על תקופת התהוותה של המפלגה ושנות קיומה הראשונות. כן שרטטנו קווים כלליים להערכת התפתחותה של המפלגה במשך חמישים השנים.

הדבר חשוב היה במיוחד נוכח ההתפתחות המיוחדת של הארץ הזאת וכתוצאה מכך גם של מפלגתנו הקומוניסטית. אמרנו אז, בציינו את יובל המפלגה:

„מזה שנים רבות מורגש הצורך בקרב חברי המפלגה ואוהדיה,

בקרב המוני-העמלים והנוער, בניתוח מרקסיסטי-לניני, מדעי של תולדות מפלגתנו. לביצוע עבודה כזאת היו קשיים אובייקטיביים. השלטון הקולוניאלי הבריטי רדף את המפלגה וחבריה. משנת 1921 עד שנת 1942 היתה המפלגה בלתי-ליגלית.

כאלפיים קומוניסטים על מנהיגיהם גורשו מן הארץ. לא נשארו בידינו ארכיונים, ובמיוחד מתקופת הקמתה של המפלגה ומהשנים הראשונות לפעולתה".*

מנינו גם סיבות סובייקטיביות לאי-עשיית המלאכה. לקראת ציון חמישים שנה למפלגה עשינו, איפוא, צעד חשוב קדימה. אבל עיקר העבודה עדיין נשאר לפנינו.

עתה, לקראת ציון יובלה ה-60 של המפלגה, הוכן חומר רעיוני-פוליטי חשוב, העוסק בבעיות-יסוד של התקופה ערב ולאחר כינונה של מדינת ישראל. החומר נידון ואושר על-ידי הוועד המרכזי של המפלגה.

בשנים האחרונות הופיעו בארץ וגם בחוץ-לארץ ספרים חדשים ועבודות מחקר על מפלגתנו. בחלק מהם יש נסיון רציני לחקר ההיסטוריה, אם-כי חלקי ובלתי-מוסמך. אולם יריבינו הפוליטיים, קודם-כל הציוניים, אך גם אחרים, ממשיכים לסלף את תולדות מפלגתנו. הם מבטאים רצון להתאים את העובדות לאידאולוגיה האנטי-קומוניסטית שלהם. במיוחד מנסים יריבינו להעמיד בסימן שאלה את האחדות האינטרנציונליסטית היהודית-ערבית של מפלגתנו.

אולם המציאות חזקה יותר מכל התעמולה האנטי-קומוניסטית. האמת ההיסטורית והמציאות הן, שמה שמייחד את מפלגתנו הקומוניסטית בארץ הזאת היא האחדות היהודית-ערבית שלה. זוהי אחדות עמוקה ביותר על בסיס האידאולוגיה המרקסיסטית-לנינית והפרוגרמה המבטאת את האינטרסים הלאומיים של שני העמים בארצנו. בהבדל מכל המפלגות האחרות בישראל, מפלגתנו נשאה ונושאת ברמה את דגל האחווה היהודית-ערבית. תחת דגל זה נאבקנו, נאבקים אנו וניאבק גם להבא נגד האימפריאליזם, נגד הריאקציה הציונית והערבית, למען האינטרסים של העמלים היהודים והערבים, למען האידיאלים הנעלים של השלום, העצמאות הלאומית, הדמוקרטיה והסוציאליזם.

בציינו את יובל ה-60 לייסודה של מפלגתנו הקומוניסטית אנו מביעים את הוקרתנו והערצתנו לקומוניסטים המייסדים ולממשיכי דרכם

הוותיקים, אשר בתנאים קשים ומסובכים, בתנאי מחתרת ובתנאים ליגליים כאחד הקדישו ואף הקריבו את חייהם במאבק האנטי-אימפריאליסטי, למען האינטרסים של העובדים, למען השחרור הלאומי והחברתי. שום סילופים של אויבים או של יריבים אינם יכולים להעיב על גבורתם של דורות קומוניסטים בארץ הזאת, מייצגי האינטרסים האמיתיים של העם. בתנאים של רדיפות מצד המשטרה והצבא הקולוניאליים הבריטיים ומשתפי-הפעולה הציוניים והריאקציוניים הערביים, בתנאים של מאסרים ועינויים בבתי-הכלא, רצח חברים, גירוש מן הארץ, פיטורים מן העבודה — נשאו הקומוניסטים בגאון ובאומץ את דגל המאבק נגד האימפריאליזם, לעצמאות, דמוקרטיה, אחוות-העמים היהודית-ערבית, הידידות עם ארץ מהפכת אוקטובר והסולידריות עם כל המאבקים לקידמה ולסוציאליזם.

מעלים אנו את זכרם של יעל גרזון, מזכירת ברית הנוער הקומוניסטי וסיומה מירוניאנסקי, מזכיר המפלגה הקומוניסטית בתל-אביב, אשר נרצחו בידי קלגסי הבולשת הבריטית ומשרתיהם. נזכור את כל חברינו שאינם עוד אתנו, יהודים וערבים, אשר הקדישו את חייהם למאבק למען האידיאלים הנעלים של מפלגתנו הקומוניסטית.

התפתחותה של המפלגה היתה מלווה לא רק מאבקים חיצוניים קשים. לא פעם התנהלו בה מאבקים פנימיים חמורים. לא אחת ניסו אלמנטים אופורטוניסטיים להסתער על האידאולוגיה ועל המדיניות של המפלגה תחת לחץ ההשפעה הלאומנית, הציונית או הנציונליסטית הערבית. לא פעם הם הביאו לסטיות נציונליסטיות יהודיות או ערביות במפלגה, למשברים ולפילוגים. התקפתם היתה מכוונת נגד העקרונות האינטרנציונליסטיים של המפלגה, נגד יסודותיה המרקסיסטיים-לניניים, נגד אחדותה היהודית-ערבית, נגד הסולידריות שלה עם ברית-המועצות ועם כל הכוחות האנטי-אימפריאליסטיים והמהפכניים, נגד יסודותיה הארגוניים הלניניים של מפלגת מעמד-הפועלים מטיפוס חדש, המבוססים על עקרונות הצנטרליזם הדמוקרטי. המפלגה תמיד ידעה, תוך מאבק, להתגבר על החותרים תחת אחדותה ולשמור מכל משמר על דרכה הרעיונית והפוליטית.

ההסתערות האופורטוניסטית-שובינית האחרונה על יסודותיה האינטר-נציונליסטיים של המפלגה היתה ב-1965, כאשר קבוצת שוביניסטים מתוך הנהגת המפלגה ניסתה, בניגוד לאינטרסים הלאומיים האמיתיים של עם ישראל, לכפות על המפלגה מדיניות אנטי-ערבית ואנטי-סובייטית וליישר את הקו עם המדיניות הלאומנית והתוקפנית של הממשלה וההנהגה הציונית. הם ניסו לפלג את המפלגה על בסיס לאומי באמתלא של שאיפה „להגביר השפעתה בקרב העם-הרוב היהודי“. אולם ההסתערות הלאומנית נהדפה

על-ידי הרוב המכריע בהנהגתה של המפלגה ובקרב חבריה, אשר נשארו נאמנים למדיניותה האינטרנציונליסטית והפטריוטית ולאחדותה היהודית-ערבית. קבוצת השוביניסטים נחלה כשלון חרוץ, לא זכתה בתמיכה ציבורית של ממש, אלא בתמיכת השלטונות. היא התפרקה והתפזרה. חלק הצטרף למפלגות ציוניות. בעלי-המצפון הקומוניסטי ששגו והוטעו, חזרו למפלגה ופעילים בה.

כיום, במלאות 60 שנה למפלגתנו הקומוניסטית הישראלית, יכולים אנו לקבוע בבטחון, כי מפלגתנו מלוכדת ואיתנה כמפלגה ישראלית, מרקסיסטית-לנינית, יהודית-ערבית, מפלגת פועלים מהפכנית, אינטרנציונליסטית ופטריוטית, חוליה בלתי-נפרדת של התנועה הקומוניסטית הבינלאומית. מפלגתנו היא המצפן והמצפון של הפועלים וכלל העמלים היהודים והערבים בישראל, של שני העמים בארצנו. הנסיון שלנו מוכיח, כי הודות לנאמנותה של המפלגה לדרכה הרעיונית המרקסיסטית-לנינית, הודות להגנתה העקבית על האינטרסים של מעמד-הפועלים, של כל השכבות העמלות והמקופחות, הודות למאבקה נגד האפליה הלאומית והקיפוח העדתי, הודות לפרוגרמה הפוליטית שלה, המבטאת את האינטרסים האמיתיים של שני עמינו בארץ הזאת, היהודי והערבי — זוכה מפלגתנו להערכה ולהשפעה גוברת בקרב חוגים רבים, הפכה לכוח הפוליטי הראשי בקרב האוכלוסיה הערבית בישראל וזוכה לתמיכה גדלה בקרב הציבור היהודי, בקרב פועלים, בני-נוער ואינטליגנציה עובדת.

3.

המאבק לשלום ונגד הכיבוש הוא במרכז מאבקנו כיום. המאבק לשלום כרוך במאבק נגד התככים של האימפריאליזם, ובמיוחד האימפריאליזם האמריקאי. הסכמי קמפ-דייוויד הנחיתו מהלומה על עניין השלום במזרח-התיכון, פגעו בתהליך הדטאנט בזירה הבינלאומית. הם מבטאים את המדיניות האמריקאית בשלב זה: במקום ז'נדרם מזרח-תיכוני אחד של ארה"ב נגד המדינות העצמאיות והתנועות לשחרור לאומי במזרח-התיכון, במפרץ-הפרסי ובאפריקה, מעוניין האימפריאליזם האמריקאי להשתמש בשני ז'נדרמים באזור, בישראל ובמצרים כאחד. אולם ישראל נשארת השוטר הראשי, השוט העיקרי שבידי הממשל האמריקאי נגד כל עם או תנועה באזור הנאבקים לעצמאות לאומית או לביצורה ולמען הקידמה החברתית. הסכמי קמפ-דייוויד — מטרתם לא רק לאחד את שני הז'נדרמים

בציר אחד בשירות האסטרטגיה הגלובלית של האימפריאליזם האמריקאי, אלא גם להביא להקמת בסיסים צבאיים אמריקאיים בישראל ובמצרים (במקום אלה שאבדו לאימפריאליזם באיראן ובמדינות אחרות באזור). הסכמי קמפ־דייוויד מכוונים נגד תנועות השחרור הלאומי והמדינות העצמאיות באזור. הם מאיימים גם על המדינות יצרניות הנפט בהשתלטות אימפריאליסטית ישירה או באמצעות שליטי ישראל ומצרים. הם מכוונים לחסל את זכויותיו הלאומיות של העם הערבי הפלשתינאי ואת נציגותו — אש"ף. הם מכוונים גם נגד ברה"מ ומדינות סוציאליסטיות אחרות. המדינות האימפריאליסטיות הזאת מרחיקה את השלום ואת הבטחון ומשום כך נוגדת את האינטרסים האמיתיים של עם ישראל, של העם המצרי ושל כל עמי האזור.

העובדה שממשלת בגין הסכימה לסגת אל הגבול הבינלאומי של ישראל עם מצרים ולהוריד את ההתנחלויות מהשטח המצרי הכבוש — אינה צריכה להטעות. עלינו לראות נכוחה את המצב. ממשלת בגין הסכימה להעביר את חצי-האי סיני לריבונות מוגבלת של מצרים, תוך 3 שנים, בתנאי שמצרים תחתום על ההסכם השני, המאפשר למעשה המשך הכיבוש הישראלי על השטחים הערביים. בשטחים הפלשתינאיים הכבושים צריכה לקום „אוטונומיה מנהלית" תחת כיבוש ישראלי, שיימשך ללא הגבלת זמן. ובינתיים משתלטת ממשלת ישראל על כל השטח הפלשתינאי בדרך של הפקעת „רכישת" קרקעות. שליש משטחה של הגדה המערבית כבר הופקע בידי ממשלת ישראל ומוסדות ציוניים לצרכי התנחלויות ולמטרות צבאיות. ממשלת בגין לא שינתה במאומה את עמדתה העקרונית של א"י השלמה, של אי-החזרת כל שטח פלשתינאי לריבונות ערבית כלשהי. „שום גבול לא יעבור יותר ביהודה, בשומרון וברצועת עזה" (בגין). זוהי המדיניות הישראלית הרשמית.

בישיבת הממשלה שבה הוחלט לאשר את העיסקה המשולשת קארטר — סאדאת — בגין, אמר ראש-הממשלה (לפי „ידיעות אחרונות", 23.3.1979): „הוכח למעשה, שההצעה בדבר פשרה טריטוריאלית היא פנטזיה. המערך עצמו מאמץ את רעיון האוטונומיה, והרי רעיון זה בא כדי להבטיח שארץ-ישראל לא תחולק לעולמים. לא יהיה קו אדום, קו צהוב או קו ירוק, לא תקום מדינה פלשתינאית והגבול לא יעבור בתוך ארץ-ישראל". זהו תרשים למלחמה חדשה ולא לשלום. זוהי המשמעות של עיסקת קמפ־דייוויד ותוכנית „האוטונומיה". מפלגתנו הקומוניסטית קוראת למאבק נגד מכשול מסוכן זה בדרך להשגת השלום.

מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית בכל ועידותיה במדינת ישראל החליטה על אותם עקרונות השלום. הנסיון מוכיח, כי בלעדיהם לא ייתכן השלום.

בוועידתנו ה-18 (דצמבר 1976) קיבלנו תוכנית שלום מפורטת לכינון השלום באזורנו. תוכנית זו הוכיחה את עצמה. היא, למעשה, התוכנית של כל כוחות השלום העיקביים בישראל, בארצות הערביות ובעולם כולו. תוכניתנו כוללת את היסודות הבאים, המבוססים על צדק ועל ריאליות מדיני:

- קווי ה-4 ביוני 1967 יהיו גבולות השלום. ישראל תוציא את כל כוחותיה מכל השטחים הערביים שכבשה במלחמת יוני 1967;
- תכובד זכותו של העם הערבי הפלשתינאי להגדרה עצמית ולהקמת מדינה עצמאית בגדה המערבית, כולל החלק הערבי של ירושלים, וברצועת עזה;
- יובטח פתרון צודק לשאלת הפליטים הפלשתינאיים, בהתאם להחלטות או"ם, המכירות בזכותם לבחור בין שיבה למולדתם לבין קבלת פיצויים;
- תכובד הזכות של מדינת ישראל ושל המדינות הערביות לקיום ריבונות ולהתפתחות בתנאי שלום ובטחון;
- יובטח חופש שייט לישראל, כלכל המדינות, בתעלת-סואץ ובמצרי טיראן;
- כל הצדדים יבטלו כל טענה של מצב לוחמה ויכבדו את הריבונות ואת השלימות הטריטוריאלית של כל המדינות באזור;
- תנאי השלום יעוגנו בהסכמים בעלי אופי חוזי. ובשאלת ירושלים. במסגרת פתרון השלום, המחייב ביטול הסיפוח של החלק הערבי של ירושלים לישראל והחלת ריבונות פלשתינאית בחלק הערבי של העיר, יש מקום להסדרים מוסכמים, אשר יבטיחו שיתוף-פעולה בין שני חלקי העיר, תנועה חופשית מוסכמת וכיוצא בזה.
- הסדר השלום יפתח דרך להסכמים בשאלות שונות בין המדינות, מתוך רצון חופשי ואינטרסים משותפים.
- נוכח המישקע רב-השנים של מלחמות ואי-אמון, יש מקום לערובות בינלאומיות יעילות אשר יבטיחו את קיומו של הסדר-שלום. ערובות בינלאומיות בחסות או"ם, בהשתתפות ברית-המועצות, ארצות-הברית ומדינות אחרות יהיו הגנה איתנה ביותר על השלום והבטחון של מדינת ישראל, של המדינה הפלשתינאית העצמאית ושל כל המדינות הערביות באזור. (ספר הוועידה ה-18, עמ' 108—109).

ועידתנו ה-18, בהתייצבה מול כל אלה בישראל המחבלים בעניין השלום, הדגישה, כי „ארגון השחרור הפלשתינאי (אש״ף) הוא נציגותו הלגיטימית הבלעדית של העם הערבי הפלשתינאי... הבעייה הפלשתינאית אינה בעייה של פליטים בלבד, אלא בעייה לאומית, שהיא לב המשבר המזרח-תיכוני. אש״ף הוא הנציגות הלאומית של העם הערבי הפלשתינאי.” (שם, עמ' 87).

בעצרת חגיגית זו לציון יובלה ה-60 של מפלגתנו הננו מדגישים בפני דעת-הקהל בישראל בכל האחריות והבטחון, שעל הבסיס הצודק והריאלי שהתווינו והנתמך על-ידי הרוב המכריע של מדינות העולם, אפשרי בהחלט להגיע לשלום עם כל שכנותיה של ישראל ועם העם הערבי הפלשתינאי המיוצג על-ידי אש״ף.

4.

כתוצאה מהכיבוש, אשר הביא להידרדרות כלכלית, חברתית ומוסרית בישראל, גדלה סכנת הפאשיזם. עוד לא היתה תקופה בתולדותיה של מדינת ישראל, בה סכנת הפאשיזם היתה כל-כך מוחשית, כפי שהיא כיום, ואחדות הכוחות האנטי-פאשיסטיים, ללא הבדל אידאולוגיה והשתייכות מפלגתית, היתה כה חיונית. אנו קוראים למפלגות הפועלים, לכל הכוחות המעוניינים בהגנת החירויות הדמוקרטיות: אל תעשו את השגיאה ההיסטורית של המנהיגים הפוציאל-דמוקרטיים ושל דמוקרטים בורגניים, אשר לחמו נגד הפאשיזם ונגד הקומוניזם כאחד, במקום בחזית אחת עם הקומוניסטים נגד הפאשיזם. מדיניות זאת סייעה לפאשיסטים לתפוס את השלטון. אנחנו קוראים לאחדות אנטי-פאשיסטית נגד גוש-אמונים, מפלגת „התחיה”, נגד כנופיית כהנא ונגד הפאשיסטים בממשלה שעומדים מאחוריהם.

הפאשיזם צומח על בסיס השוביניזם והמיליטריזם המשתוללים על רקע המשבר הכלכלי והחברתי כתוצאה מהכיבוש וההוצאות הצבאיות העצומות. נוכח סכנת הפאשיזם עלינו להיות עירניים. אסור לעשות ויתורים לפאשיזם ולהיכנע לו. יש להיאבק בו בעודו באיבו, ובישראל הוא כבר יותר מאשר באיבו. יש להיאבק בו בכוחות מלוכדים ואז הפאשיזם לא יעבור.

אחד הדברים אשר ללא ספק עומד במרכז ההתרחשויות כיום בחגנו, במלאות 60 שנה למפלגתנו, היא החרפת מדיניות הדיכוי בגדה המערבית

וברצועת עזה. ההחלטה של ממשלת בגין לגרש את ראש עיריית שכם, בסאם שקעה, באה על רקע מסע הסתה היסטורי נגדו. הדברים אשר יוחסו לו הם עלילת דם לא פחות מאשר עלילות הדם של אנטישמים, אשר אמרו שהיהודים משתמשים בדם ילדים נוצריים להכנת מצות בפסח. הפרובוקטור לבוש המדים, דני מט, ומי בממשלה ששלח אותו, הם הראויים למשפט ולגירוש מכל חברה המכבדת את עצמה.

בסאם שקעה אמר, שכל עוד יש כיבוש, כל עוד יש דיכוי, כל עוד יש התקפות רצחניות מצד ישראל על נשים וילדים בלבנון — עלולות להיעשות פעולות, שאנחנו מתנגדים להן ושהוא מתנגד להן — כמו בכביש החוף. בסאם שקעה הופיע בפירוש נגד פגיעה בחפים-מפשע. דברים שהוא אמר נשמעים לא פעם מעל במת הכנסת. אני הלא אמרתי אותם, חבר-הכנסת תופיק טובי אמר אותם, חבר-הכנסת צ'רלי ביטון אמר אותם, חבר-הכנסת זיאד אמר אותם, חבר-הכנסת חנא מויס אמר אותם, חברי-כנסת משל"י אמרו אותם, גם חברי-כנסת מסויימים מהמערך אמרו אותם, והדברים הם, שכל זמן שיש כיבוש ודיכוי — יש מאבק נגד הכיבוש, וצורות המאבק לא תמיד טובות.

לכן, אמר בסאם שקעה בצדק, שכדי למנוע שפיכות-דמים, צריך לעקור את הסיבות — לשים קץ לכיבוש.

ראש עיריית שכם, בסאם שקעה, וכל ראשי המועצות המקומיות בגדה המערבית הכבושה וברצועת עזה הכבושה שלחו תזכירים לארגון האומות המאוחדות, לשר-החוץ הסובייטי, א. גרומיקו, למזכיר המדינה האמריקאי, ס. וואנס, ובהם הם היתוו תוכנית שלום צודקת וריאלית. בסאם שקעה וחבריו כתבו בתזכירים האלה, שהם דורשים לשים-קץ לכיבוש, נסיגת ישראל מהשטחים שכבשה ב-1967 והקמת מדינה פלשתינאית בהנהגת אש"ף, שתחיה בדו-קיום בשלום עם מדינת ישראל. זוהי עמדה הראוייה להוקרה.

לאחר שהשלטונות ראו. שדעת-הקהל בישראל וכן חלק ניכר מהעתונות ובמפלגות — ואני שמח על כך — מתנגדים לגירוש, כאשר ראו שהפרובוקציה לא הצליחה ושהאמת נתגלתה — שינו פתאום את תעמולתם ואמרו, שלא בגלל השיחה עם האלוף דני מט, אלא בגלל „דברים אחרים“, בגלל „קופת שרצים“ החליטו לגרש את שקעה. קופת שרצים? כן, ועוד איזה קופת שרצים! אך מאחורי גבו של מי? מאחורי גבה של ממשלת בגין! קופת שרצים של מעשי דיכוי אכזריים בשטחים הכבושים ומעשי זוועה בלבנון.

כדי להוסיף שמן על המדורה הוכנס לפיד הפאשיזם לטלוויזיה

הישראלית. לא רק שפסלו את שידור דבריו של בסאם שקעה, אלא הודיעו שפסלו מפני ש, לא ניתן לשדר קריאה לרצח חפים מפשע". זה ממש מזכיר את תעמולת הזוועה הכזבנית של גבלס. לא נתנו לשקעה לומר את דבריו והכניסו בפיו כסיבה לאי-פרסום דבריו בטלוויזיה דברים הפוכים ממה שהוא אמר, כפי שאחר-כך התברר מהפרסום בעתונות.

ובאשר למעשה הזוועה של גירוש ממולדת. באיזו זכות?! מי אתם שמגרשים?! מה זכותכם על האדמה הזאת, שבסאם שקעה, הוריו ואבותיו חיים עליה זה דורי דורות, במשך מאות רבות של שנים?!

כל הכבוד לאוכלוסיה הפלשתינאית בגדה וברצועה, לראשי המועצות שהתלכדו. כאיש אחד נגד צו הגירוש הקולוניאלי הזה! הוכרזה שביתה כללית בשכם ובכל השטחים הפלשתינאים הכבושים. כל ראשי המועצות התפטרו. בזמן שאנחנו יושבים כאן, בעצרת החגיגית במלאות 60 שנה למפלגתנו הקומוניסטית הישראלית, מקיים ראש עיריית שכם, בסאם שקעה, בכלא רמלה שביתת-רעב. מועצת הבטחון קיבלה החלטה פה-אחד נגד צו הגירוש. והיום קרה דבר בלתי רגיל: העצרת הכללית של האו"ם קיבלה פה-אחד החלטת גינוי לישראל על החלטת הממשלה לגרש את ראש עיריית שכם. העצרת קוראת לממשלת ישראל לבטל את הצו הנוגד את החוק הבינלאומי, את מגילת זכויות האדם ואת הזכות האלמנטרית של בן העם הפלשתינאי לחיות במולדתו. שקעה הוא נבחר העם — ומשום כך צו הגירוש הוא התגרות מיוחדת.

אנו תובעים לשחרר מיד את בסאם שקעה! אנו תובעים לבטל את צו הגירוש ולהחזירו לכהונתו כראש עיריית שכם!

מעצרת חגיגית זו של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, שולחים אנו ברכת אחים, ברכת סולידריות עם ארגון הקומוניסטים הפלשתינאיים בגדה המערבית, עם המפלגה הקומוניסטית הירדנית, עם החזית הלאומית הפטריוטית הפלשתינאית, עם ראשי העיריות וחברי המועצות, עם ארגוני הנשים והנוער, עם האיגודים המקצועיים, עם הסטודנטים והתלמידים בשטחים הכבושים, עם כל העם הפלשתינאי. אנחנו אומרים להם: אין אנו רואים בכם אויבים. אנחנו רואים בכם ידידים, חברים, אחים במאבק לשלום ולצדק בארץ הזאת!

לא במקרה, הגברת הדיכוי בשטחים הכבושים באה יחד עם החלטת הממשלה ב-15 בנובמבר להקים עוד 10,000—15,000 יחידות דיור להתנחלויות בגדה המערבית וברצועת עזה, ולהקדיש לזה סכום מ-100 מיליארד עד 150 מיליארד ל"י וזה בזמן שבתוך ישראל יש מחסור איום בדיוור. זוגות צעירים, משפחות מרובות ילדים אינם יכולים להגיע בתנאים

של היום לדיור. יש מחסור חמור בכיתות לימוד, במיטות בבתי-החולים. וזה בזמן ששר האוצר החדש מודיע, שהוא „יחתוך בבשר החי“.

אנחנו דורשים להוריד את התנחלות אלון-מורה, להוריד את כל ההתנחלויות ולא לבנות שום התנחלות בשטח כבוש!

5.

כדי לשכנע את האימפריאליזם האמריקאי שכדאי לו להשאיר את השטחים הערביים הכבושים בידי ישראל, מדגיש בגין בכל הופעותיו את נאמנותה של ממשלת ישראל לאינטרסים האמריקאיים במאבק נגד ברית-המועצות והסוציאליזם, ונגד תנועות השחרור הלאומיות. כך בהופעתו האחרונה בארה"ב „הזהיר מפני, האיום הסובייטי“ והדגיש ש,החירות בסכנה!“.

„בשנתיים האחרונות — זעק בגין — ברה"מ השתלטה על מספר רב של ארצות: אנגולה, מוזמביק, דרום-תימן, אפגניסטן, אתיופיה, וייטנאם ולאוס... קחו בחשבון שיש לכם בן-ברית אמיתי ויציב במזרח-התיכון.“ (לפי „ג'רוזלם פוסט“, 28.3.1979).

מדיניות אנטי-סובייטית זו היא מדיניות נגד השלום, מדיניות של חרב להשכיר נגד העמים הנאבקים לשחרור לאומי וחברתי. מדיניות ריאקציונית זו נוגדת תכלית ניגוד את האינטרסים האמיתיים של ישראל. האיבה הקיצונית לברה"מ ולקומוניזם מצד החוגים הציוניים השליטים בישראל אינה נובעת מתוך אינטרסים לאומיים ישראלים או יהודיים, אלא מתוך אינטרסים מעמדיים של הבורגנות הגדולה ומתוך אידאולוגיה ציונית אנטי-סוציאליסטית של מנהיגי מפלגות הפועלים הציוניות. ברה"מ „מפריעה“ להם משום שהיא מדינה סוציאליסטית, בה אין-ניצול מעמדי ודיכוי לאומי. היא גם „מפריעה“ להם מפני שהיא בעד שלום צודק במזרח-התיכון ואינה מסכימה לחיסולו של העם הפלשתינאי ולהתפשטות טריטוריאלית של ישראל. אך חיסול עם שני אינו כלל אינטרס לאומי ישראלי. נהפוך הוא. מדיניות אנטי-פלשתינאית זו היא היא המונעת שלום ובטחון מעם ישראל.

מדיניותה העקרונית של ברה"מ כלפי המזרח-התיכון, כלפי ישראל וכלפי הזכויות של העם הערבי הפלשתינאי לא השתנתה מעולם.

המזכיר הכללי של מקב"מ ונשיא ברה"מ ל. אי. ברז'נייב העלה בוועידה ה-16 של האיגודים המקצועיים של ברה"מ (21.3.1977) תוכנית שלום מפורטת ועקרונית לכינון שלום כולל, צודק, ריאלי ובר-קיימא במזרח-

התיכון. הח' ברז'ניב אמר, שהשלום במזרח-התיכון צריך להיות חוזי ומושתת על „העקרון האוסר רכישת טריטוריה בדרכי מלחמה והזכות של כל המדינות באזור לקיום עצמאי ולבטחון. יש להבטיח את הזכויות הבלתי-מעורערות של העם הערבי הפלשתינאי, כולל זכותו להגדרה עצמית ולהקמת מדינה משלו... חוזי השלום צריכים לכלול הוצאת הצבאות הישראליים מכל השטחים הערביים שנכבשו ב-1967... יש להגדיר בדיוק את הגבולות בין ישראל לבין שכנותיה הערביים. גבולות אלה צריכים להיות מוכרזים כסופיים ובלתי-מעורערים. מן הרגע שהצבא הישראלי ישלים את הפינוי — יושם קץ למצב המלחמה בין המדינות הערביות, המעורבות בסיכסוך, לבין ישראל, ויכוננו יחסי שלום. כמו-כן, כל הצדדים יתחייבו הדדית לכבד את הריבונות, השלמות הטריטוריאלית, אי-הפגיעה והעצמאות המדינית של כל אחד ולפתרון כל הסיכסוכים הבינלאומיים ביניהם בדרכי שלום”.

הח' ברז'ניב גם פירט סידורי בטחון וכן ערובות בטחון אפשריים: „משני צידי הגבולות שיקבעו, אפשר להקים, כמובן בהסכמת המדינות הנוגעות בדבר, אזורים מפורזים — ללא יתרונות חד-צדדיים למישהו. בתחום האזורים האלה אפשר להכניס, לפרק-זמן מוגדר בדיוק, או כוחות מזויינים של או”ם או משקיפי או”ם”. „ניתן לערוב לביצוע תנאי הסדר השלום — אמר הח' ברז'ניב — אם הצדדים יהיו מעוניינים בכך, על-ידי מועצת הבטחון של האו”ם, או על-ידי מעצמות מסויימות, כמו ברה”מ, ארה”ב, צרפת, בריטניה. המדינות הערביות יכולות לשלוח משקיפים ליחידות האו”ם באזורים המתאימים”.

תוכנית השלום הסובייטית תואמת, איפוא, את האינטרסים הלאומיים של עם ישראל ושל העמים הערביים כאחד. אילו נתקבלה, היינו כבר חיים עתה בתנאי שלום עם כל שכנותיה של ישראל ועם העם הערבי הפלשתינאי במדינתו העצמאית בצד מדינת ישראל. אולם קארטר, בגין וסאדאת, דחו את ההצעות הסובייטיות הקונסטרוקטיביות, כשם שלאחר מכן הכשילו את ההסכם הסובייטי-אמריקאי מה-1 באוקטובר 1977 בדבר העקרונות והדרכים לכינון השלום במזרח-התיכון. הם בחרו בדרך הרפתקנית של עיסקה נפרדת אמריקאית-ישראלית-מצרית, של הפקרת העם הפלשתינאי, של נסיון להשליט פאקס-אמריקנה. בכך סייעו להחרפת המצב במזרח-התיכון ולהעכרת האווירה הבינלאומית.

אנו, הקומוניסטים הישראליים, מעריכים מאוד את מדיניות השלום הסובייטית בזירה הבינלאומית בכלל ואת מאמצי השלום של ברה”מ במזרח-התיכון בפרט. תוכנית השלום הסובייטית לאזורנו עולה בקנה אחד

עם תוכנית השלום שמפלגתנו הקומוניסטית הישראלית העלתה בוועידותיה, ובמיוחד בוועידות ה-17 וה-18. תוכנית זו תואמת גם את תוכנית השלום של החזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון.

ואין זה מקרה. כל מי אשר מעוניין באמת ובתמים בחיסול מוקד המלחמה המסוכן במזרח-התיכון ינקוט מדיניות שיש בה גם צדק וגם ריאליזם מדיני. רק אויבי השלום, שואפי הסיפוחים והרוצים בחיסול קיומו הלאומי של העם הערבי הפלשתינאי יכולים להגדיר את תוכנית השלום הסובייטית ואת המדיניות הסובייטית לגבי המזרח-התיכון כאנטי-ישראלית.

שר-החוץ הסובייטי, אנדרי גרומיקו, הבהיר לאחרונה שוב את המדיניות הסובייטית לגבי המזרח-התיכון. במסיבת עיתונאים במוסקבה, ב-1 ביולי 1979 אמר:

„גישת ברה"מ כלפי בעיות המזרח-התיכון היא עקרונית. עמדה זו היתה ונשארה נכונה וצודקת, ויסודותיה הם: על ישראל להחזיר את השטחים שכבשה מהערבים. יש לאפשר לעם הערבי הפלשתינאי לממש את זכותו להקמת מדינתו העצמאית, אפילו אם היא קטנה, ודבר זה אינו קשה.

„לכל מדינות האזור, כולל מדינת ישראל — ולאיש אסור לפקפק בכך — הזכות לקיום ולהתפתחות, לעצמאות ולריבונות. לא ברה"מ היא המערערת על קיומה של מדינת ישראל. אנו היינו אלה שהניחו על שולחן האו"ם הצעה להקמת מדינת ישראל, בזמן שהמנדט הבריטי בפלשתינה נסתיים.

„על ישראל היה להעריך את עמדת ברה"מ. אך, נראה, שקיימים חשבונות ואינטרסים אחרים, המשפיעים על המנהיגים הישראליים... ככל הנראה, מעמידים הם מעל לכל את רצונם העז לכיבוש אזורים השייכים לעמים ולמדינות אחרים. עמדה זו קיצרת-ראות היא”.

ואכן כך הדבר. במקום לצאת מנקודת-ראות האינטרסים האמיתיים של ישראל ומעמדות של ריאליזם מדיני — ממשיכה ממשלת ישראל במדיניות ההרפתקנית של התפשטות טריטוריאלית ואיבה לברה"מ.

בנושא מרכזי זה של השלום, שהוא המפתח גם לבטחון וגם לפתרון השאלות הכלכליות והחברתיות החמורות, בולטת הגישה חסרת-האחריות של קברניטי ישראל, שממשלת בגין היא ביטויים הקיצוני. בתחום מכריע זה בולטים הלאומנות הממארת ושאיפת ההתפשטות הטריטוריאלית, המיליטריזם וההישענות על „עמדות כוח”. זהו משחק הרפתקני בגורלו של עם ישראל וזילזול גמור בעניין השלום באזורנו ובעולם.

אין הרבה ממשלות כיום בעולם, שהשאיפה לקולוניזציה, להשתלטות על עם אחר, והאיבה החולנית לברה"מ, לכל דבר קידמה — תעביר אותן במידה כזאת על דעתן. החוגים השליטים בישראל קשורים עם החוגים האימפריאליסטיים הריאקציוניים ביותר, הפועלים נגד הדטאנט. שליטי ישראל והנהגת התנועה הציונית תורמים תרומה ניכרת בזירה הבינלאומית בארגון מסעי הסתה נגד ברית-המועצות, נגד וייטנאם, קובה ומדינות סוציאליסטיות אחרות ונגד מדינות אנטי-אימפריאליסטיות ותנועות שחרור לאומי. הם מקיימים יחסים הדוקים ואפלים עם המשטר הגזעני בדרום-אפריקה, כולל התחום הצבאי והמדעי, לרבות המחקר האטומי. הם עושים את העבודה המלוכלכת בשביל האימפריאליזם האמריקאי. כך הם היו התומכים הנלהבים עד הרגע האחרון של השאה הפרסי ושל הרודן סומוסה בניקארגואה.

המדיניות הישראלית הרשמית נשענת על כוחות האימפריאליזם והריאקציה בזירה הבינלאומית, אשר אין להם עתיד. בכך היא מסכנת את עתידה של מדינת ישראל.

אין זה מקרה שהמדיניות הישראלית השלטת מבודדת כמעט כליל בזירה הבינלאומית.

אנו מציינים לחיוב, כי לעומת ההקצנה במדיניות הישראלית הרשמית, מתגברים הקולות הריאליסטיים בישראל, אם כי לא כולם עקביים הם. במאמרה „היען כסמל המדיניות הלאומית“, כותבת העורכת הראשית של „דבר“, חנה זמר, ביום 10.12.76:

„גיבשנו לעצמנו עמדה בלתי-מציאותית, ודבקנו בה. שילמנו בעדה בסחף מתמיד של מעמדנו הבינלאומי, בבידוד כמעט מוחלט, בשיעבוד כלכלי, במלחמה... אנחנו כאילו מנותקים מן המציאות, מפני שהיא לא מתאימה לקונצפציה“.

זאת ועוד:

„גבולות בני-הגנה פירושם ישראל גדולה יותר מזו שלפני מלחמת ששת הימים. נמצא, כי זה דבר שהוא באופן מוחלט מחוץ לתחום האפשרי. זה פשוט לא ניתן להשגה בשום קונסטלציה בינלאומית. מה טעם להלעיט את עצמנו בנוסחאות סוריאליסטיות כאלה? בעולם ממילא אין איש מתייחס אליהן ברצינות“. ולהלן: „נאמרים דברים, המשאירים את הציבור בארץ ללא מגע עם המציאות. אומרים לו שלא נרד מהגולן, בשעה שברור לחלוטין, כי בלי זה לא יהיה הסדר כולל“.

הלא אלה הדברים שאנו הקומוניסטים אומרים כל הזמן: המדיניות

הישראלית הרשמית תלושה מן המציאות. ככל שירבו הקולות הריאליסטיים, כן ייטב לעם ישראל.

6.

למפלגתנו הקומוניסטית מסורת מפוארת של מאבק להגנת האינטרסים של מעמד-הפועלים, של כל השכבות העמלות והמנוצלות, לאחוות-עמלים יהודית-ערבית.

תולדות הארץ הזאת יודעות לספר על מאבקים מעמדיים מזהירים משותפים של פועלים יהודים וערבים, אשר לא פעם העמידו במצב קשה ביותר את השלטון הקולוניאלי הבריטי, את המעמדות המנוצלים. כך בשנות הארבעים הפגינו יחדיו ביפו—תל-אביב אלפי פועלים יהודים וערבים מהמחנות הצבאיים הבריטיים בתביעות משותפות. מאבקים מפוארים משותפים של פועלים יהודים וערבים התנהלו בחיפה במפעלים ובמוסדות ממלכתיים.

יחד עם המאבק למען תנאי שכר ועבודה טובים יותר, למען זכויות העובדים, ניהלה מפלגתנו הקומוניסטית באומץ ובתקיפות מאבק נמרץ נגד המדיניות הציונית של „כיבוש העבודה“, כלומר גירוש הפועלים-הערבים מן העבודה על מנת להכניס פועלים יהודים במקומם. מדיניות גזענית זו שירתה את השלטון הזר ואת בעלי-ההון, הכניסה פירוד בין הפועלים על בסיס לאומי והחלישה את מאבקם למען האינטרסים המשותפים שלהם.

המאבק נגד „כיבוש העבודה“, כמו המאבק נגד „כיבוש הקרקע“, כלומר נישול הפלחים הערביים מאדמתם, היו מאבקים מרכזיים במאבקה של מפלגתנו בארץ הזאת.

כשם שבתחום המדיני הבורגנות היהודית הגדולה ועושי דברה בתנועת הפועלים הציונית החליפו את התלות באימפריאליזם הבריטי בתלות באימפריאליזם האמריקאי, כן גם בתחום הכלכלי. עוד ערב ההכרזה על הקמתה של מדינת ישראל כתב סגן מנהל בנק אפ"ק, מרגלית, את הדברים הבאים:

„ארצנו כחלק מאימפריית הנפט תשתייך לאזור ההשפעה האמריקאית. שפת הדולר היא שפה משכנעת. יש לנצל את היתרונות הכלכליים, שאיפשר המעבר מאדמיניסטרציה קולוניאלית במסגרת האימפריה הבריטית בצירוף מטבע מעורער, לשלטון עצמי מלא ולהתקרבות לאימפריה הכלכלית החזקה ביותר בעולם.“ (הארץ, 24.3.48).

ואמנם מדינת ישראל הפכה מבחינה כלכלית, ולא רק כלכלית אלא גם צבאית ופוליטית, לגירור אמריקאי. אך התוצאות לגבי הכלכלה הישראלית — עגומות. וגם הדולר כיום אינו כל-כך „משכנע“. הדברים הגיעו לאחרונה עד כדי כך, שהשגריר האמריקאי בישראל, סמואל לואיס, שימש מתווך ומכריע בחילוקי-הדעות בין ההסתדרות ומשרד-הבטחון הישראלי בעניין העסקת הפועלים הזרים בבניית שדות-התעופה הצבאיים החדשים האמריקאיים-ישראליים בנגב.

„ההחלטה להתבסס על עבודת הקבלנים האמריקאיים — אמר סגן-שר הבטחון מרדכי צפורי — נעוצה גם בסיבות מדיניות. הסכמי קמפי-דייוויד קבעו שהאחריות על ביצוע העבודות ועל המועד לסיומן תוטל על האמריקאים.“ (על המשמר, 17.9.79).

התלות וההשתעבדות לארה"ב קיבלו ממדים כאלה, עד כי אפילו בקרב חוגים ציוניים מסויימים מעורר המצב חששות. כביטוי לכך יכול לשמש המאמר ב„דבר“ (4.9.79) בכותרת „הכוכב ה-51“, בו נאמר בין השאר:

„לפי הזמנתו של שגריר ארה"ב בישראל, סמואל לואיס, נפגשו בבית השגריר בהרצליה פיתוח, מזכ"ל ההסתדרות, ירוחם משל, ומנכ"ל משרד הבטחון, יוסף מעיין. בהודעת דובר ההסתדרות נאמר: „במהלך הפגישה הובהרו חילוקי-הדעות שהתגלו בהקשר לבניית שני שדות-התעופה החדשים בנגב בין משרד הבטחון הישראלי לבין ההסתדרות הכללית של העובדים בישראל. בתום הדיון הגיעו הצדדים לכלל סיכום עקרוני בנושאים שהיו שנויים במחלוקת.“

בעל המאמר, ישראל לנדרס, מקשה:

„עד עתה הורגלנו שנציגים אמריקאיים מתווכים בין יהודים וערבים... לא העלינו כלל על הדעת, כי הם יכולים למלא תפקידי תיווך גם בין יהודים לבין עצמם... מובן שהיינו תמימים. מסתבר, כי גם את חילוקי-הדעות שבינינו אנו מתקשים ליישב ללא סיוע אמריקאי“. ומסקנתו-שאלתו: „מדוע צריכים אנו לשאת את הנטל הכבד של ניהול מדינה? האם לא כדאי היה למסור את כל העסק הזה לאמריקאים? שישברו הם את הראש. ואולי, אם יהיה לנו מזל, יסכימו שנהיה הכוכב ה-51 בדגל האמריקאי“.

אכן, זוהי הדמות של מדינת ישראל לאחר יותר מ-30 שנות קיום. השליטה של המונופולים האמריקאיים והממשל האמריקאי בתחומים מכריעים של הכלכלה הישראלית היא אחת הסיבות היסודיות להדרדרות במצב הכלכלי והחברתי.

מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית נאבקה לעצמאות כלכלית של ישראל, לאי-תלותה של הכלכלה הישראלית בארה"ב. ההוצאות הצבאיות הכבירות של ישראל לפני ולאחר עיסקת קמפ-דייוויד הן הסיבה הראשית לאינפלציה המסחררת במדינת ישראל, שהשנה עלולה להגיע לשיא של 100% ואף ליותר מזה. זוהי גם הסיבה הראשית לגרעון במאזן התשלומים שיגיע השנה לשיא חדש של 4.5 מיליארד דולר. אחת מתוצאותיה של עיסקת קמפ-דייוויד היא הגברת מירון-הזיון באזורנו. ב-10 השנים (1969—1978) עלו המחירים בישראל לפי המדד הרשמי פי 15, או ב-1500%. באותה תקופה ירד ערך הלירה לעומת הדולר פי 9. והרי ערך הדולר עצמו ירד פלאים במשך השנים הללו. ואם נוסיף את עליות המחירים המסחררות של שנת 1979, הרי המספרים יהיו גבוהים עוד יותר.

כאשר קמה מדינת ישראל ב-1948 היתה לירה ישראלית אחת שווה 4 דולרים אמריקאיים. כיום עולה דולר אמריקאי אחד 31 לירות ישראליות, ובקרוב יעלה עוד יותר.

כתוצאה מהמיליטריזציה של המשק ושל התקציב, מהתלות הגוברת במונופולים האמריקאיים ומהמדיניות השלטת של חלוקה מחדש של ההכנסה הלאומית לטובת בעלי-ההון הגדולים ולרעת הפועלים והמוני-העם — התרחב והעמיק העוני בישראל, קוצצו ההוצאות הריאליות לשירותי בריאות וחינוך, לשיכון ולסעד.

במצב דברים זה גוברת ההתמרמרות של המוני-העם הרחבים ביותר על ממשלת הליכוד. הציבור הרחב, אשר התאכזב מממשלות המערך שהסתאבו, התאכזב מהר מאוד גם מממשלת הליכוד. קיים משבר אמון בישראל. מדיניות הממשלה, ובמיוחד בתחום הכלכלי והחברתי, מעוררת זעם הולך וגובר. משפחות רבות אינן יכולות לגמור את החודש במשכורתן הדלה נוכח עליות המחירים הבלתי-פוסקות. לכן גוברים מאבקי העובדים. תנועת השביתות והעיצומים מתרחבת.

הסתדרות העובדים בישראל, הכוללת את רוב-רובו של ציבור העובדים בישראל, ויחד עם משפחותיהם את רובו של עם ישראל, היא כוח מעמדי פוטנציאלי עצום. אילו היה מופעל לטובת האינטרסים של הפועלים, של הדמוקרטיה ושל השלום, יכול היה להביא להישגים גדולים לעם העובד ואף להפלתה של ממשלת בגין, שהיא ממשלת בעלי-ההון הגדולים וא"י השלמה.

אולם, הנהגת ההסתדרות בולמת את מאבק העובדים. שתי סיבות יסודיות לכך: א) הנהגת ההסתדרות, שבמרכזה צמרת מפלגת העבודה,

תומכת במדיניות היסודית של ממשלת הליכוד, ובמיוחד בהוצאות הצבאיות העצומות ההורסות את המשק ואת החברה, בהתנחלויות בשטחים הכבושים, בתוקפנות נגד לבנון, בשלילת הזכויות הלאומיות של העם הערבי הפלשתינאי. (ב) ההסתדרות אינה ארגון עובדים בלבד, אלא גם אחד המעבידים הגדולים ביותר בארץ. הנהגת ההסתדרות — מסיבות ציוניות אידאולוגיות של „שלום בית מעמדי“ נגד „האויב הערבי המשותף“ — אינה משתמשת במשאבים הכלכליים העצומים של ההסתדרות לטובת מאבקי העובדים.

עם זאת, תחת לחץ העובדים נאלצה הנהגת ההסתדרות להציג דרישות מסויימות בפני המעבידים והממשלה. אולם דרישות אלו מוגבלות הן. הנהגת ההסתדרות מסכימה לתביעת הממשלה שיוטל עול נוסף על העובדים. דרישתה היא שהפועלים „לא ישאו לבדם בעול“, ש„העול יוטל שווה בשווה על כל השכבות“. משמעותם של דברים אלה היא הסכמה עקרונית להורדת רמת-החיים של הפועלים והמוני-העם „נוכח המצב במשק“, תוך התעלמות מהסיבות היסודיות למצב העגום של הכלכלה.

לאחר התמנותו של יגאל הורביץ, בעל-ההון הגדול והנץ, לשר-האוצר, הכריז מזכ"ל ההסתדרות י. משל: „אם יטיל שר-האוצר החדש את עול הריסון והבראת המשק רק על ציבור השכירים... הרי שההסתדרות לא תקבל זאת“. („דבר“, 6.11.79). על בסיס זה החלו שיחות ההידברות משל-ההורביץ. בהכרזתו זאת מסכים מזכ"ל ההסתדרות, שצריך להטיל עול נוסף על השכירים, כלומר להוריד עוד יותר את רמת-חייהם. כמובן, אם יוטל „עול“ גם על בעלי-ההון.

שר-האוצר החדש הודיע מראש, כי „יחתוך בבשר החי“, של הפועלים כמובן, כי הלא המיליונרים מוקפים טונות של שומן. שר-האוצר החדש הכריז בגלוי, לפי „מעריב“ (2.11.79), כי „יש לבצע התיישבות רחבה ביהודה ובשומרון, כדי להעמיק את אחיזתנו ולמנוע את הסכנה של קריעת חלקים מארץ-ישראל. כשר-האוצר אתבע מן הממשלה להקצות להתיישבות זו את כל הסכומים הדרושים... אין שום סתירה בין ההכרח לקצץ בתקציבי הממשלה לבין הצורך להקציב סכומים גדולים להתיישבות ביהודה ובשומרון“.

אין זה סוד כלל שהוא מכין גזרות כלכליות וחברתיות קיצוניות עוד יותר נגד העובדים והמוני-העם. י. הורביץ מדבר בגלוי על הצורך „להקטין את הצריכה“ על-ידי ביטול כל הסובסידיות למוצרי מזון ולשירותים חיוניים, על-ידי הגדלת מס-ערך-מוסף, על-ידי פיתוח דרסטי עוד יותר

של הלירה באמתלא של עידוד הייצוא. נוסף לכל אלה מונף האיום בפיטורים המוניים, באבטלה רחבת-ממדים ובמיתון כלכלי. חברים, עלינו להדוף את הטיעון של הורביץ ודומיו, המשתמשים באורח דמגוגי בנימוק של הגנה על העצמאות הלאומית והקטנת התלות בארה"ב. הורביץ מנמק את תביעתו להורדת רמת-החיים של הפועלים ושכבות הביניים, את הצורך ב"הידוק החגורה", לא רק מנימוקים כלכליים, אלא קודם-כל בנימוקים פוליטיים. הוא אומר: "צריך לצמצם את התלות בארה"ב, אחרת תיאלץ אותנו לסגת מיהודה ושומרון...". "הגיע הזמן להפסיק את הוויכוחים בין ימין ושמאל השייכים לעבר... עומדת על הפרק שאלת הישארותנו בחיים אם... לא נחדל ממלחמת המעמדות הזרה והמפוברקת... אם לא נשיב לתחייה את ערכי הציונות...". ("ידיעות אחרונות", מוסף, 9.11.79).

במלים אחרות: לשם המשכת הכיבוש של השטחים הערביים, למען א"י השלמה, קורא הורביץ לציבור העובדים לסבול, להקריב קרבנות בדמים, וייתכן גם בדם.

אולם, בין מדיניות הממשלה לבין הדאגה לעצמאות הלאומית של ישראל אין ולא כלום.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית, הנאבקת נגד התלות באימפריאליזם האמריקאי, המגינה על עצמאות ישראל בכל התחומים, התובעת גייטראליות במדיניות החוץ, מראה את הקשר שבין השאיפה להתפשטות טריטוריאלית ולחיסול קיומו הלאומי של העם הערבי הפלשתינאי לבין ההישענות על האימפריאליזם האמריקאי. מדיניות ממשלת ישראל מחושבת כך, שתמורת השירות לאינטרסים הגלובליים של האימפריאליזם האמריקאי — תשיג ממנו הסכמה לסיפוח השטחים הערביים הכבושים למדינת ישראל. ואכן ארה"ב מממנת במידה רבה את המשך הכיבוש, את ההתנחלויות, את ההתקפות התוקפניות על לבנון וכו'.

לאחרונה, בגלל החמרת בעיותיה הכלכליות של ארה"ב עצמה, שואף הממשל להטיל עול כבד יותר על בני-בריתה ועושי דברה במערב-אירופה וגם במזרח-התיכון. ארה"ב היא התובעת ממשלת ישראל לנקוט את הצעדים שהורביץ מבשר אותם. כך, למשל, כותב "דבר" (1.11.79) מפי חוגים בכירים במשרד האוצר שחזרו זה עתה משיחות כלכליות בארה"ב: "האמריקאים אמרו בשיחות שעל ישראל לרסן את צמיחתה (מיתון!) — מ. ו.), להגדיל את שיעור המובטלים בה ולהקטין את היקף הרכש הצבאי בשנה הבאה".

כך שהצעדים הכלכליים האנטי-עממיים הקטלניים, שהממשלה עומדת

לנקוט אינם נגד ארה"ב אלא בהתאם לדרישותיו של הממשל האמריקאי. ומה שנוגע להקטנת הרכש הצבאי, הכוונה היא להמשיך בהוצאות הצבאיות הענקיות הנוכחיות, שכוללות „סיוע“ אמריקאי בסך 1.8 מיליארד דולר לשנה, ולא להעלותן לפי הצעתה של ממשלת בגין לשנת 1980/81 לסך 3.5 מיליארד דולר.

מכאן שלא לעצמאות ישראל דואגים אנשי א"י השלמה, אלא למניעת עצמאות פלשתינאית בצד ישראל, מתוך הישענות על הנשק והכסף האמריקאיים בהם ישראל תלוייה.

מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית חושפת את הסיבות האמיתיות והיסודיות למשבר הכלכלי והחברתי בישראל ומראה את הדרך לשינוי המצב. הקומוניסטים אומרים לעם את האמת: כל זמן שיימשך הכיבוש, המונע שלום, כל זמן שעיקר התקציב מוקדש למטרות צבאיות, לכיבוש, למלחמה, להתנחלויות וכיו"ב וכן להעשרת יתר של בעלי-ההון הגדולים, הזרים והמקומיים — המצב הכלכלי והחברתי ילך ויורע.

רק בשינוי המדיניות יהיה פתרון חיובי.

השלב הנוכחי של המאבק המעמדי בישראל מתבטא במאבקי העובדים נגד התוצאות הכלכליות והחברתיות של מדיניות הממשלה. זהו מאבק חיובי, שהקומוניסטים משתתפים בו באופן פעיל. מאבק זה גם מניב תוצאות ככל שהוא תקיף יותר ומלוכד יותר. עם זאת רוב העובדים עדיין אינו קושר את התוצאות הכלכליות והחברתיות החמורות עם סיבותיהן היסודיות, את המאבק נגד היוקר ולהעלאת השכר עם המאבק נגד הכיבוש ולמען השלום.

תפקידנו להחדיר הכרה זו, כי בהבנת הסיבות המפתח למאבק גובר לשינוי המדיניות.

7.

אחד הצדדים האפלים ביותר של המדיניות השלטת בישראל היא מדיניות האפלייה והדיכוי הלאומי הנקוטה כלפי האוכלוסיה הערבית. מפלגתנו הקומוניסטית נאבקה ונאבקת כל השנים נגד המדיניות הגזענית הנשלטת הזאת. בכל התנאים, בימי הממשל הצבאי שהוטל למשך שנים רבות על האוכלוסיה הערבית ועד היום הזה, נאבקים אנו, הקומוניסטים, בכל כוחנו להגנת האוכלוסיה הערבית בישראל מפני נישול ועושק, מפני מדיניות האפלייה, הדיכוי וההשפלה הלאומית בכל תחומי החיים.

המפלגה הקומוניסטית עמדה ועומדת בראש המאבקים למען שוויון-זכויות אזרחי ולאומי של האוכלוסיה הערבית, שהיא מיעוט לאומי בישראל וחלק של העם הערבי הפלשתינאי.

מפלגתנו הקומוניסטית עמדה בראש המאבק לביטול הממשל הצבאי, לקבלת הפועלים הערבים להסתדרות. מאבקים אלה הוכתרו בהצלחה מפני שהתנהלו במלוכד על-ידי המוני האוכלוסיה הערבית ומפני שהתנהלו על בסיס של שיתוף-פעולה של האוכלוסיה הערבית עם הכוחות הדמוקרטיים היהודיים, שהמסורים והעקביים ביותר ביניהם היו והינם הקומוניסטים. הודות למאבקנו הבלתי-נרתע למען שוויון-הזכויות הלאומי, למען הזכויות של הפועלים, הפלחים והמשכילים הערביים, למען הזכויות הלאומיות הצודקות של העם הערבי הפלשתינאי, נגד הכיבוש, נגד התקפות הטרור הרצחניות על מחנות הפליטים בלבנון — זכינו להיות המפלגה בעלת האמון והתמיכה המירבית בקרב האוכלוסיה הערבית בישראל. ואנו גאים על כך.

מאז הקמתה של מדינת ישראל נשמעים קולות גם מקרב הציונים נגד המדיניות הגזענית השלטת.

העורך הראשי והמייסד של העתון „מעריב“ עזריאל קרליבך פירסם ב-25.12.1953 את מאמרו המפורסם „זעקי ארץ אהובה“, בו הוא מזהיר בכל לשון של אזהרה מפני התוצאות החמורות העתידות לצמוח כתוצאה מגזילת הקרקע של התושבים הערבים.

דבריו יכולים לשמש גם היום, ועוד ביתר שאת קריאת אזהרה, נוכח החרפת מדיניות הנישול והאפליה הלאומית. אומנם עמדת „מעריב“ היום רחוקה מאוד מעמדת מייסדו, אך דבריו ראויים להיזכר היום:

„בואי בתי הקטנטונת ונעלה הגלילה. עניין דחוף לי אליך שם... לערבים היתה שייכת הארץ הזאת בימים שאינך זוכרת אותם. להם היו הכפרים ולהם היו השדות. היום... רק זעיר פה זעיר שם עוד תראי כפריהם של ערבים. הם של המעטים, אשר נשארו בתוכנו... והיכן שדותיהם — את שואלת. אלה, בתי לא נשארו. מה קרה לשדות? — פשוט: לקחנו אותם. איך אפשר? — איך יכולים לקחת את האדמה השייכת לאדם אחר, הנמצא בתוכנו והוא יושב עליה ומעבד אותה? אה, בתי, אין קושי טכני. לכך דרושה רק עוצמה. אם רק כוח השלטון בידך, אז אתה מכריז, למשל, כי השדות הללו הם, אזור סגור, ואתה אוסר על כל אדם לגשת בלי רשיון. ואתה נותן את הרשיונות רק למקורבך, אנשי הקיבוצים הסמוכים, שלטשו עיניהם לאדמה הזאת. ואינך נותן רשיון לערבים, אשר להם האדמה שייכת. כל כך פשוט הדבר... כלום אין

חוק? כלום אין שופטים בישראל? כן נכון. זה היה מכשול טכני קטן. הערבים באו אל בתי-המשפט שלנו, ותבעו שהגנבים יחזירו להם את אדמתם. ואכן השופטים פסקו שהערבים הם הבעלים החוקיים שעיבדו את השדות הללו מדורי דורות... וצריך להחזיר להם. נו, ובכן, אם השופטים פסקו...! הרי המדינה תשמור את החוק...! לא בתי. זה לא כך. אם החוק הוא נגד הגנב, והגנב חזק למדי, כי אז — הוא עושה חוק שיהיה בעדו. כיצד? מתכנסים ב,כנסת' כל אלה שיש להם חלק בגזילה והם אומרים... בואו ונעשה חוק, שאי-אפשר עוד להוציא את האדמות מידינו".

וכך הוחלט בכנסת על חוקים מחוקים שונים ומשונים, שהמשותף ביניהם היא השאיפה הציונית הרשמית לגזול את הקרקע מהאוכלוסיה הערבית, למוטט את בסיס קיומה.

"יום האדמה", יום ה-30 במרס 1976, היה ביטוי נעלה של מאבק גבורה והגנה עצמית של האוכלוסיה הערבית בישראל, בתמיכת הכוחות הדמוקרטיים היהודיים, נגד נישול מן הקרקע. מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית מילאה תפקיד חשוב ביותר במאבק דמוקרטי זה.

מצד שני היה "יום האדמה" יום שחור, בו הופגנה המדיניות הציונית הגזענית, החותרת לגזול את שארית הקרקע מהאוכלוסיה הערבית בישראל, להחניקה עד כדי הכשרת התנאים לסילוקה מישראל.

התזכיר הגזעני-פאשיסטי של הממונה על מחוז הצפון ישראל קניג ביטא את המדיניות הציונית השלטת מאז ומתמיד.

טבח כפר-קאסם וחנינת יוזמיו ומבצעיו הנפשעים — אף הם ביטוי למדיניות השלטת כלפי האוכלוסיה הערבית בישראל.

מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית היהודית-ערבית מכריזה ביום השנה ה-60 לייסודה, כי גם להבא תיאבק בכל כוחה ותגייס חזית יהודית-ערבית דמוקרטית רחבה ביותר למאבק נגד מדיניות האפליה והנישול הנקוטה לגבי האוכלוסיה הערבית בישראל. במאבקנו זה פועלים אנו הן כאינטרנציונליסטים, כדמוקרטים, הסולדים מאפליה לאומית, והן כפטריוטים ישראליים, בידענו שהמדיניות האנטי-ערבית והגזענית עלולה בסופו של דבר להתנקם קשות בעם ישראל. רק על בסיס של שוויון-זכויות ויחסי-כבוד הדדיים בין שני העמים יוכל עם ישראל לשכון לבטח.

מפלגתנו הקומוניסטית הנאבקת להפלתה של ממשלת בגין ולעריכת בחירות מוקדמות לכנסת ה-10, מתריעה באותו זמן מפני הליכה לבחירות ברשימות של בעלי השקפות פוליטיות מנוגדות בכל אחת מהן (כמו זו של המערך). תהיה זאת הונאה נוספת של דעת-הקהל ומעשה של שחיתות פוליטית וחוסר אחריות לגורלו של העם, חוסר התחשבות בסכנות החמורות הנשקפות לישראל במקרה של המשך הכיבוש והדרדרות למלחמה חדשה. חובה היא לתחום תחומים קודם-כל לפי השאלה המרכזית, הגורלית ביותר: שלום או מלחמה, כיבוש או בטחון, הכרה הדדית בזכויות של העם הערבי הפלשתינאי ושל עם ישראל או המשך האיבה ושפיכות הדמים. מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית תעשה הכל שביכולתה, כדי שההכרעה תיפול לצד השלום וכיבוד הזכויות ההדדי.

ביובילה ה-60 אומרת מפלגתנו לפועלים, לנוער, לנשים, לכל שכבות העם בישראל; הדרך שבה מובילים את מדינת ישראל שליטיה מונעת שלום ובטחון, ולטווח ארוך עלולה להמיט אסון לאומי.

ההשתלבות במערך הגלובלי של האימפריאליזם האמריקאי, הקמת בסיסים צבאיים אמריקאיים על אדמת ישראל, הכנסת נשק אטומי לישראל — עלולים לסבכה במלחמות מסוכנות ונרחבות עוד יותר, לסכן את כל עתידה. העתיד שייך לעמים ולא לאימפריאליסטים. העתיד שייך לקידמה, לסוציאליזם ולא למיליארדרים ולקולוניאליסטים.

עתיד מאושר צפוי לעם ישראל אם יחול מיפנה במדיניות השלטת, אם מדינת ישראל תהיה מדינה שוחרת שלום, נייטרלית, דמוקרטית ומתקדמת, אם יושם קץ לכיבוש של השטחים הערביים שנכבשו ב-1967 ולהתנגדות להקמת מדינה פלשתינאית עצמאית בצד מדינת ישראל.

עשינו ונעשה את הכל כדי להקים חזית שלום רחבה ביותר, ללא הבדל השקפה אידאולוגית והשתייכות מפלגתית. נאבקים אנו נגד גישות כיתתיות של חלק מכוחות השלום בישראל, נגד דעות קדומות אנטי-קומוניסטיות המחלישות את אחדותם של כוחות השלום ומזיקות למאבק הגורלי לשינוי המדיניות הישראלית הרשמית.

מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית מדגישה את האחריות ההיסטורית לגורל העם והמולדת, לעניין הכללי של השלום והסוציאליזם בחלק זה של העולם. כבעבר כן גם בעתיד, נקדיש את כל כוחנו ומאמצנו למען המטרות הנעלות של השלום, העצמאות הלאומית, הדמוקרטיה והסוציאליזם. בטוחים אנו בצידקת דרכנו. משוכנעים אנו, כי נאבקים אנו לטובת מיטב

האינטרסים של הפועלים ושל רוב רובו של העם, שהם האינטרסים הלאומיים האמיתיים. מאמינים אנו, כי למרות כל הקשיים תבוא ההתפתחות. היא כבר החלה. כוחות השלום, הדמוקרטיה והריאליזם המדיני התחזקו. אולם עדיין קיימות סכנות חמורות ביותר של מלחמה באשמת המדינות השלטת. גברה סכנת הפאשיזם בישראל. העמיקה הקוטביות הפוליטית והכלכלית-חברתית.

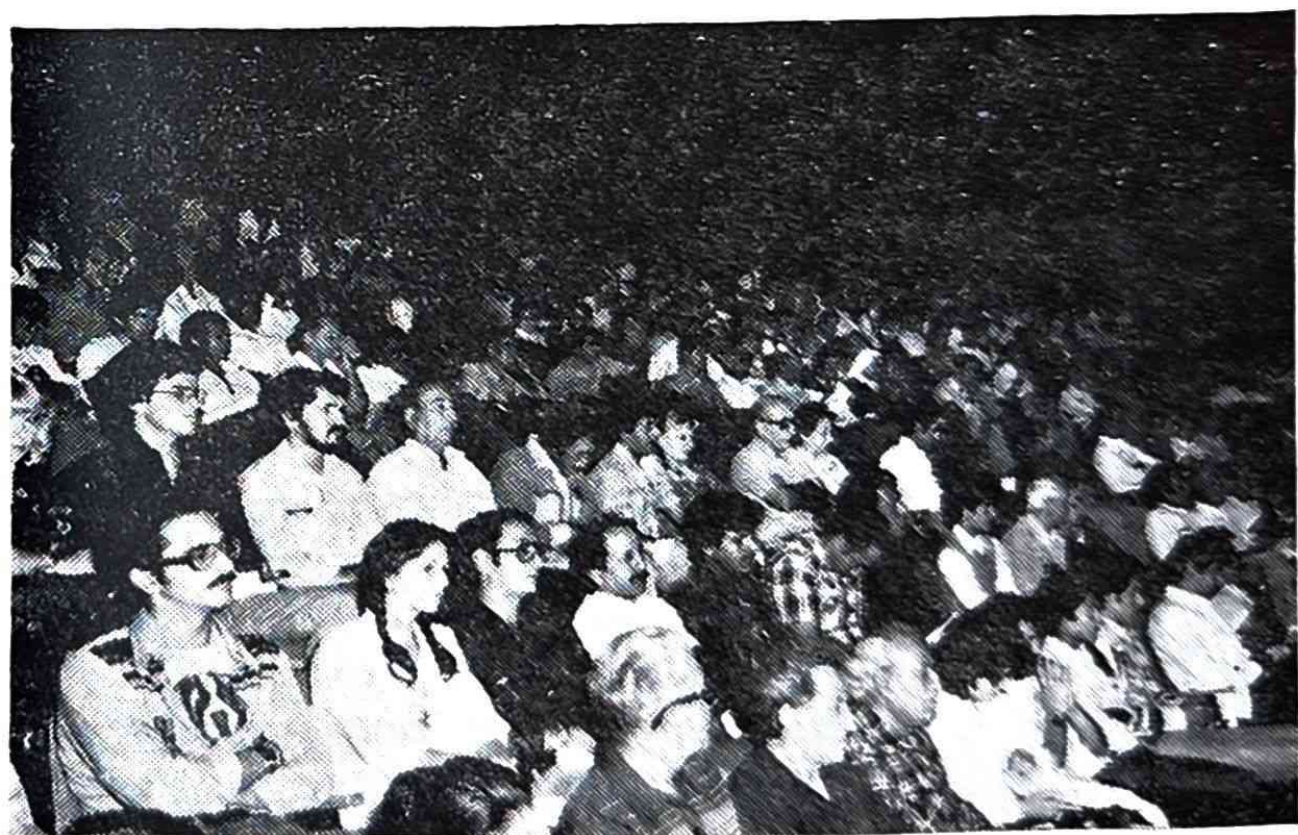
מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית תרמה תרומה גדולה להתפתחות המגמות החיוביות בחברה הישראלית. יזמנו את הקמתה של החזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון היהודית-ערבית, שהפכה לגורם פוליטי חשוב ותרמה רבות למאבקים הדמוקרטיים בישראל. יזמנו פעולות משותפות למטרות מתקדמות עם אישים, חוגים ומפלגות שונים, למרות ההבדלים הרעיוניים. נמשיך בדרך זו ביתר-שאת.

מפלגתנו היא פטריוטית ואינטרנציונליסטית, יהודית-ערבית. בכך מקור כוחה והשפעתה. מכאן גם האופטימיות שלה והבטחון, שלמרות הכל ועל-אף הכל נצליח, יחד עם כוחות אחרים, במאבקנו לישראל אחרת, שוחרת שלום ועצמאות אמת, דמוקרטית ומתקדמת, ובסופו של דבר לישראל סוציאליסטית, בה לא יהיו יותר ניצול מעמדי, ניצול אדם בידי אדם ודיכוי לאומי.

נסיון 60 שנה של מפלגתנו הקומוניסטית מלמדנו, כי כל הדרכים של אויבינו ויריבינו לא פתרו את הבעיות של עמינו. אנו מראים את האלטרנטיבה, זוהי האלטרנטיבה היחידה שאין בלתה. תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית — המצפן והמצפון של עם ישראל!

תקום חזית רחבה ביותר למאבק נגד סכנת הפאשיזם והמלחמה!
ניאבק במלוכד נגד הכיבוש והדיכוי, למען שלום כולל, צודק ויציב!
ניאבק נגד האפליה הלאומית, לשוויון-זכויות ולאחווה-עמים יהודית-ערבית!

תחי אחדות הפועלים במאבק להגנת שכרם וזכויותיהם!
ניאבק בהסתה האנטי-סובייטית, לידידות בין עמי ישראל ובר"מ!
יחי השלום! יחי הקומוניזם!

נואבקנו הפוליטי-רעיוני לאור הנסיון ההיסטורי

הרצאת החבר מאיר וילנר
במושב ה-17 של מליאת הוועד המרכזי
של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
(26 באוקטובר 1979)

במלאות 60 שנה למפלגתנו נתרכזו בניתוח כמה היבטים של ההתפתחות
בארץ מאז הקמתה של מדינת ישראל.

1.

מפלגתנו הקומוניסטית נשאה בכל תולדותיה, בכל התנאים, את דגל
המאבק נגד האימפריאליזם, לעצמאות לאומית, לשלום ולקידמה חברתית.
לאחר מלחמת העולם השנייה והקמתו של ארגון האומות המאוחדות העלתה
המפלגה את התביעה להעביר את בעיית פלשתינה לאו"ם, כדי להיעזר
בו, ובמיוחד במדינות המתקדמות ובראשן ברית-המועצות הסוציאליסטית.
במאבק לשחרור מהשלטון הבריטי הזר.

המפלגות הציוניות העדיפו הסכם עם בריטניה וחידוש הברית עמה
נגד התנועה הלאומית הערבית. אולם, כאשר הדבר לא ניתן יותר בגלל
התמורות ביחס-הכוחות בין המעצמות האימפריאליסטיות, הן העדיפו
שלטון אנגלו-אמריקאי משותף. לבסוף, החליפו אימפריאליזם אחד בשני
והפכו לגרור אמריקאי.

התנועה הציונית מעולם לא לחמה באימפריאליזם. מאז הקמתה ועד
היום הזה היא שותפה לו במאבקו הגלובלי נגד תנועות השחרור הלאומי
ונגד הסוציאליזם והקומוניזם.

מדיניות זו של הנהגות המפלגות הציוניות סתרה את שאיפתם הכנה
של המוני-העם הרחבים — ביניהם חברי מפלגות ציוניות — לעצמאות
לאומית, לשחרור מהשלטון הקולוניאלי בארץ.

הוויכוח שהתנהל במפלגות הציוניות בין ה"לויאליסטים" וה"אקטיביסטים"
לא היה על המטרה המדינית, אלא על הטקטיקה, על הדרכים לחידוש הברית

בין האימפריאליזם הבריטי לבין התנועה הציונית. גם בזמן שה „אקטיביסטים“ מטעם ה„הגנה“ (הכוח המזויין של ההסתדרות הציונית בזמן המנדט הבריטי) ביצעו פעולות נגד מוסדות בריטיים — המטרה היתה ללחוץ על השלטון הבריטי ולשכנעו בכדאיות הברית עם הציונות.

בעצם הימים ההם (1940) כתב בטאון ה„הגנה“, „החומה“:

„תכלית מאבקנו אינה לגרש את הבריטים מן הארץ. מטרת המאבק היא לחדש את הברית עם אנגליה... אין אנו מכירים באף אינטרס אחד מנוגד בינינו לבין בריטניה. אין לנו כל עניין בהחלשת עמדתה של בריטניה בעולם או במזרח-התיכון או בארץ-ישראל“.

מנהיג ציוני אמריקה דאז, נחום גולדמן, הכריז בניו-יורק ב-24 באוקטובר 1946: „הציונים מוכנים לתת לבריטניה זכויות מלאות להקמת בסיסים צבאיים, ימיים ואוויריים בפלשתינה, תמורת הסכמתה להקמת מדינה יהודית עצמאית ב-65 אחוזים משטחה של פלשתינה. הקמת בסיסים בפלשתינה תוצע גם לארצות-הברית, אם תוכלנה ותרצינה לקבל על עצמן תפקידי הגנה שם. הגשת שאלת פלשתינה לארגון האומות המאוחדות רק תגרום להשהייה נוספת“.

ראש מטה ה„הגנה“, משה סנה, הטיף באותם ימים באותה רוח במאמרים ב„הארץ“ וב„אשנב“ (בטאון ה„הגנה“). ב„ספר תולדות ההגנה“ (כרך שלישי, חלק שני, עמ' 840) מובאות עמדותיו כלהלן:

„בראשית, תנועת המרי' כתב הרמ"א (ראש המטה הארצי של ה„הגנה“) משה סנה: „אנחנו איננו רואים כל ניגוד בין עלייה המונית ומדינה עברית ובין בסיסים בריטיים רחבים וחזקים בארץ זו; אדרבא, אנו רואים אותם בעין יפה“. ואפילו בעיצומו של המאבק (נגד „הספר הלבן“ הבריטי לגבי פלשתינה — מ. ו.) בחורף תש"ו (1946), חזרו דבריו והזהירו, כי „אין זו מרידה יהודית או הכרזת מלחמה על השלטון הבריטי...“.

מ. שרתוק (שרת), מנהל המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית באותה תקופה, אמר בכינוס נציגי סניפי מפא"י (27.3.47): „איננו אצים לאו"ם... אמריקה מעוניינת בנו במזרח-התיכון. קשה לנו להסביר את ענייננו לברה"מ...“.

גולדה מאירסון (מאיר) הכריזה באסיפה פומבית בתל-אביב (28.3.47): „לא באשמתנו מובא עניין הארץ לאו"ם — חיפשנו כל דרך בכדי להגיע להסכם עם אנגליה...“.

ידועה עמדתו של ד. בן-גוריון, אשר הכריז בפני ועדת החקירה האנגלו-אמריקאית ב-1946: „אם תסכים בריטניה למדינה יהודית בחלק של א"י — אנו מוכנים להעניק לה בסיס נגד רוסיה... אין אנו תובעים

את יציאתו של הצבא הבריטי מן הארץ". (ריצ'רד קרוסמן, חבר הוועדה, בספרו „שליחות פלשתינאית").

מנהיג אחר של מפא"י, פנחס לוביאניקר (לבון) אמר בסוף מאי 1947: „אולי אינטרס אחר אבל לא האינטרס היהודי והציוני תובע להוציא את הצבא הבריטי".

זו היתה גם עמדתו של „השומר הצעיר". „משמר", בטאון „השומר הצעיר", כתב ב-14 באפריל 1947: „אסור לנו להופיע, אסור לנו לסייע, אם במישרין, אם בעקיפין, לרעיון שא"י בשלה כבר בשלב זה לעצמאות". מנהיגי הרביזיוניסטים (שיורשיהם אצ"ל ו„חרות") נקטו אותה עמדה. כך הכריז א. גרינברג, מנהיג סניף המפלגה הרביזיוניסטית באנגליה (ב-21 באוגוסט 1946): „חובתנו לשכנע את האנגלים והאמריקאים, כי דווקא מבחינה אסטרטגית ישוב יהודי בן-חורין בא"י, הוא חיוב ולא שלילה במאבק בין העולם האנגלו-סקסי והרוסי... עלינו לשכנע את האנגלים בהשקפה של הזדהות האינטרס הצבאי הבריטי והתביעה הציונית... עלינו להיות חוליה בשרשרת האנגלו-אמריקאית". וב-4.10.1946 כתב „המשקיף", בטאון המפלגה הרביזיוניסטית בארץ: „אנו שואפים לברית עם האימפריה הבריטית ולא עם ארצות אסיה ולא עם הפדרציה הרוסית". האיבה לברה"מ והשירות לאימפריאליזם הם שהינחו את מנהיגי המפלגות הציוניות בהתנגדותן להעברת שאלת פלשתינה לאו"ם. לאחר שהתברר, כי המעמד הבינלאומי של בעיית פלשתינה והמצב הפנימי בארץ אילצו את בריטניה להעביר את הבעייה לאו"ם, וכי אי-אפשר להמשיך בפשטות במנדט הבריטי — אצו המנהיגים הציוניים אל האימפריאליזם האמריקאי.

בניגוד לכל המפלגות הציוניות ולהנהגה הערבית הריאקציונית, אשר חיפשו דרך להסכם עם האימפריאליזם, התייצבו הקומוניסטים היהודים והערבים, המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית והליגה לשחרור לאומי (ארגון הקומוניסטים הערבים בארץ בשנים 1944—1948), על בסיס אנטי-אימפריאליסטי עקבי. לחמנו לעצמאות לאומית, תבענו לבטל את המנדט הבריטי, להוציא את הצבא הבריטי מן הארץ. עם הפיכתה של פלשתינה במרוצת השנים לארץ דו-לאומית, בעלת שני עמים, ערבי ויהודי, קראנו לכבד את זכותם של שני העמים להגדרה עצמית ולעצמאות לאומית. בכך ביטאנו את האינטרסים הלאומיים האמיתיים של העם היהודי ושל העם הערבי בארצנו, ואת האינטרס הכללי של המאבק האנטי-אימפריאליסטי לשלום, לעצמאות ולקידמה חברתית. משלחת המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית, בהופעתה בפני ועדת

החקירה האנגלו-אמריקאית (1946) קבעה: „בעיית פלשתינה אינה ניגוד אינטרסים בין היהודים והערבים. האנטגוניזם שנוצר הוא פרי הסתה ותככים מצד האימפריאליזם הבריטי במשך 28 שנה“. המשלחת הקומוניסטית התריעה: „במקום ביטול המנדט הבריטי וקידום עצמאותה של ארצנו נעשים נסיונות להקים שלטון אנגלו-אמריקאי המכונה, נאמנות אנגלו-אמריקאית... פירושו של הסדר כזה אינו אלא הגברת הדיכוי הקולוניאלי“. משלחת המפלגה הקומוניסטית, שהתבססה על החלטות הוועידה ה-9 של המפלגה (ספטמבר 1945), אמרה עוד: „אנו תובעים את ביטולו של המנדט הבריטי והעברתה המיידית של בעיית פלשתינה למועצת הבטחון של האו"ם. זוהי הדרך היחידה להבטחת עצמאותה של ארצנו ולמניעת הפרת השלום בתוכה...“.

הנצחון על גרמניה הנאצית ויפאן האימפריאליסטית, בו מילאה ברה"מ את התפקיד המכריע, החליש את השיטה הקולוניאלית של האימפריאליזם ונתן תנופה כבירה למאבקם של העמים הקולוניאליים לשחרור לאומי, ובכלל זה למאבק העמים באזורנו. התרבו הניגודים בין המוני-העם הערבי הפלשתינאי והמוני העם היהודי, שהתהווה בארץ, לבין השלטון הקולוניאלי הבריטי. ההמונים היהודים והערבים שאפו להשתחרר מהשלטון הבריטי הזר. כתוצאה מכל אלה נאלצה ממשלת בריטניה להעביר את שאלת פלשתינה לאו"ם.

בהופעתה בפני הוועדה המיוחדת של האו"ם לפלשתינה, שבאה לארץ ביולי 1947, אמרה משלחת המפלגה הקומוניסטית: „בעיית פלשתינה אינה הניגוד היהודי-ערבי. זוהי שאלה של ארץ קולוניאלית משועבדת לשלטון זר וצמאת חופש. הבעייה האמיתית של פלשתינה היא בהתנגשות האינטרסים בין האימפריאליזם הבריטי ותושבי הארץ הזאת, ערבים כיהודים“. ולהלן: „המפלגה הקומוניסטית סבורה שכל פתרון פוליטי, כדי שיתקבל על המוני-העם הרחבים של שני העמים בארץ, ימלא את שאיפותיהם הלאומיות הצודקות ויהיה תואם את האינטרסים המשותפים שלהם, חייב להיות מבוסס על שני העקרונות הבאים:

1. עצמאות מלאה של הארץ, ז"א: א. ביטול המנדט; ב. הוצאת הצבאות הזרים; ג. ביטול השלטון הכלכלי של המונופולים הזרים.
2. הכרה בזכותם של שני העמים לעצמאות בפלשתינה אחידה, חופשית ודמוקרטית, מושתתת על עקרון שוויון מלא של זכויות אזרחיות, לאומיות ופוליטיות“.

המפלגה הקומוניסטית העדיפה, שהעצמאות של שני העמים תהיה במסגרת דו-לאומית אחידה, תוך שוויון-זכויות מלא. ברם, בתשובה

לשאלות חברי ועדת האו"ם, הבהירה המשלחת: „החוקה העתידה יכולה לשאת צורה זו או אחרת, ששני העמים יסכימו עליה... מפלגתנו מצדדת בפתרון דו-לאומי, על בסיס ארץ אחידה בתנאים של עצמאות מלאה. יחד עם זאת פתרון פדרטיבי, המבוסס על הסכם בין העמים, על שוויון-זכויות מלא לשניהם ועל עצמאות מלאה יספק אף הוא, לפי דעתנו, את האינטרסים המשותפים שלהם ואת שאיפותיהם הלאומיות”.

כך העלתה המפלגה הקומוניסטית את האפשרות של הקמת פדרציה של שתי מדינות, יהודית וערבית. אין כל ספק, שמדינה דו-לאומית או פדרציה יכלו להיות הפתרון הטוב ביותר. אולם האימפריאליזם, הריאקציה הציונית והערבית מנעו את מימוש האפשרות הזאת, הטובה ביותר לשני העמים. בתנאים אלה האפשרות היחידה שנותרה היתה לחלק את הארץ לשתי מדינות עצמאיות, יהודית וערבית. תמכנו באפשרות זו. כי מה היתה האלטרנטיבה? להשאיר את שלטון הדיכוי הקולוניאלי הבריטי? להקים שלטון זר בריטי-אמריקאי? כמובן שאלו היו האפשרויות הגרועות ביותר, הן מבחינת האינטרסים והשאיפות הלאומיות של שני העמים בפלשתינה, והן מבחינת האינטרס הכללי של המאבק האנטי-אימפריאליסטי לשלום ולעצמאות העמים.

הליגה לשחרור לאומי ניהלה מדיניות אנטי-אימפריאליסטית עקבית והראתה לעם הערבי הפלשתינאי את הדרך להצלחת המאבק לשחרור לאומי.

בתזכיר ששלחה הליגה לשחרור לאומי ב-10 באוקטובר 1944 לממשלת הלייבור הבריטי, נאמר: „בעיית פלשתינה, כמו בעיית כל ארץ קולוניאלית, היא בעיית עצמאותה ושחרורה הלאומי”.

הליגה הדגישה בתזכיר את הצורך בשיתוף-פעולה בין היהודים והערבים בארץ למען ההגדרה העצמית והדמוקרטיה.

בחוברת של הליגה לשחרור לאומי, שהופיעה בקיץ 1948, נאמר: „האימפריאליזם הבריטי רצה לפתור את הבעיית הפלשתינאית הרחק מהאו"ם, זאת אומרת, הרחק מכוחות השחרור והדמוקרטיה באו"ם ועל בסיס של מיקוח עם ידידו ומתחרהו — האימפריאליזם האמריקאי — על חשבון דמם של הערבים והיהודים. וכאשר האו"ם קיבל את החלטתו ההיסטורית (החלטת העצרת הכללית מה-29 בנובמבר 1947) — פעל האימפריאליזם ועודנו פועל להכשלת ההחלטה. הוא נוהג כך, לא מפני שהוא מתנגד לחלוקה, אלא מפני שהוא יודע, כי ביצוע ההחלטה בדרכי-שלום פירושו חיסול עמדותיו בפלשתינה ושיתוף-פעולה דמוקרטית בין הערבים והיהודים על בסיס שוויון וריבונות של שתי המדינות... עתה

ברור, כי האימפריאליזם הבריטי באופן ישיר ובאמצעות משתפי-הפעולה הערביים והיהודיים, מילא את התפקיד הראשי בגירוש הערבים מהמקומות המיועדים למדינה היהודית. האימפריאליזם מעוניין במדינה יהודית גזענית עם מיעוט ערבי קטן, כדי למנוע שיתוף-פעולה בין הערבים והיהודים בתוך המדינה היהודית ושיתוף-פעולה בין המדינה היהודית והמדינות הערביות השכנות".

ועוד נאמר בתזכיר:

"...יכולים אנו לתאר לעצמנו, שאילו החלטת האו"ם היתה מתבצעת בדרכי שלום, הרחק מקנוניית האימפריאליסטים הבריטיים והאמריקאיים ועושי דברם בקרב הריאקציה הערבית והיהודית, כי אז לא היה קורה מה שקרה, לא היה מתרחש כל ההרס והחורבן הזה, לא היו כל הקורבנות החפים מפשע, לא היו נהפכים לפליטים מאות אלפי הערבים...".

הליגה לשחרור לאומי קראה למאבק, "למען שחרור החלק הערבי של פלשתינה מצבאות הכיבוש והקמת המדינה הערבית בחלק זה של הארץ בגבולות של החלטת האו"ם, ולמען אחדות כלכלית עם המדינה היהודית וחיזוק קשרי הידידות ושיתוף-הפעולה בין העמים היהודי והערבי על בסיס של שוויון וריבונות מלאה".

אכן, אילו היו פני הדברים מתפתחים לפי עמדתם של הקומוניסטים היהודים והערבים בארץ הזאת, כי אז היו שני עמינו כבר מזמן חיים לבטח בשתי מדינות ריבוניות, תוך שיתוף-פעולה בשלום לטובתם-הם ולטובת השלום והקידמה באזור ובעולם.

2.

המנהיגים הציוניים פעלו מתוך נאמנות קיצונית לאימפריאליזם, מתוך חוסר ראיית הנולד ודעות קדומות אנטי-סובייטיות. היום יכולים אנו שוב לרענן את זכרונם של אלה, אשר שכחו או רוצים להשכיח את ההיסטוריה של מדינת ישראל. החלטת העצרת בדבר הקמת שתי מדינות עצמאיות בפלשתינה, ערבית ויהודית, בדבר חיסול השליטה האימפריאליסטית הבריטית הושגה הודות להעברת בעיית פלשתינה לאו"ם, הודות להשתתפותה של ברה"מ בהכרעה, הודות לרצונם העז של המוני-העם היהודים והערבים בשחרור מהשלטון הזר ובעצמאות הלאומית.

הדיונים בעצרת הכללית של האו"ם ובמועצת הבטחון בשנים 1947—48 בשאלת פלשתינה וההחלטות שנתקבלו, הוכיחו את צידקת הקומוניסטים,

אשר דרשו להעביר את הבעייה לאו"ם. בניגוד לתחזיות של כל המפלגות הציוניות נקטה ברה"מ — כפי שהערכנו אנו — מדיניות עקרונית, לנינית. מצד אחד, זו היתה עמדה אנטי-אימפריאליסטית של התנגדות לקולוניאליזם, לשלטון הבריטי הזר בפלשתינה. מצד שני, זו היתה תמיכה בזכותם של שני העמים בארץ להגדרה עצמית ולעצמאות לאומית. ואכן אלה הם שני צדדים של אותו מטבע. ברית-המועצות היתה המדינה הראשונה שהכירה דה-יורה בישראל ובאותו זמן המשיכה במאבק למען מימוש זכותו של העם הערבי הפלשתינאי להגדרה עצמית ולהקמת מדינתו העצמאית, בהתאם להחלטת העצרת הכללית של האו"ם. היו אלה המעצמות האימפריאליסטיות, בריטניה וארה"ב, אשר ניסו לבטל את החלטת העצרת הכללית של האו"ם ולחבל בביצועה. לולא חבלתן בביצועה של החלטת העצרת, היתה נמנעת מלחמת 1948—49. ההחלטה היתה יכולה להתבצע בדרכי שלום, אילו מועצת הבטחון היתה לוקחת על עצמה לבצע בלב שלם את החלטת העצרת. בריטניה וארה"ב מנעו זאת.

אנדרי גרומיקו, הנציג הסובייטי הראשי, אמר בעצרת הכללית של האו"ם, ב-26 בנובמבר 1947, ערב קבלת ההחלטה ההיסטורית: „הצעת החלוקה לשתי מדינות עצמאיות, בלתי-תלויות, אינה מכוונת נגד הערבים (כפי שיש הטוענים). החלטה זו לא באה לפגוע בשום עם מן העמים העיקריים המאכלסים את פלשתינה. נהפוך הוא. לדעת המשלחת הסובייטית, החלטה זו מכוונת לטובת האינטרסים הלאומיים היסודיים של שני העמים, לטובת האינטרסים של העם היהודי ושל העם הערבי“.

אנדרי גרומיקו הוסיף ואמר: „משלחת ברה"מ משוכנעת, שהערבים והארצות הערביות עוד ישאו עיניהם למוסקבה, ולא פעם אחת בלבד, בצפייה לעזרתה של ברה"מ במאבקם על אינטרסים לגיטימיים של השתחררות משרידי התלות בזרים“.

ההיסטוריה הוכיחה את נכונות הדברים האלה במלואם.

א. גרומיקו חשף את המדיניות הבריטית אשר התנתה את הסכמתה לביצוע החלטת העצרת שעמדה להתקבל בהסכם בין היהודים והערבים. בריטניה ידעה היטב כי הסכם הוא בלתי-אפשרי. ברה"מ הוקיעה בהתמדה את נסיון האמריקאים לחבל בביצוע החלטת העצרת (שנתקבלה ב-29 בנובמבר 1947) על-ידי הצעתה להטיל „נאמנות בינלאומית“ על פלשתינה, במקום להקים שתי מדינות עצמאיות, יהודית וערבית.

כשם שב-48—1947 ברה"מ לא היתה „נגד הערבים“, כך כיום איננה „נגד היהודים“. ברה"מ תמכה ותומכת בזכויות הלאומיות של שני העמים בארץ הזאת ומתנגדת להתערבות אימפריאליסטית.

המדינאים וההיסטוריונים הציוניים מנסים לטשטש פרקים חשובים במדיניות האמריקאית. אולם, בלי לדעת את הנסיון ההיסטורי, אי-אפשר להעריך נכון את אשר צפוי בעתיד. חשוב גם היום לזכור ולא לתת להשכיח, כי במארכס 1948 הודיע הסנטור אוסטין, נציג ארה"ב באו"ם, למועצת הבטחון, כי ארה"ב רואה צורך לחזור בה מתמיכתה בהחלטת העצרת הכללית מה-29 בנובמבר 1947. הוא הציע להטיל משטר של "נאמנות" מטעם האו"ם על פלשתינה.

נציג ברה"מ, א. גרומיקו, בהופיעו בוועדה המדינית של האו"ם ב-20 באפריל 1948, נאבק נגד הנסיונות מצד האימפריאליסטים הבריטים והאמריקאים למנוע את הקמתן של שתי מדינות עצמאיות. הוא אמר: "הסיבה לכך שמועצת הבטחון לא נקטה אמצעים להגשמת החלטת העצרת הכללית היא בכך, שמדינות אחדות, ובראשן ארה"ב, עלו מכבר על הדרך המוליכה לביטול ההחלטה שאושרה... מאז שהעצרת קיבלה את ההחלטה על פלשתינה, ממשלת ארה"ב לא זו בלבד שלא גילתה כל דאגה לביצוע ההחלטה, אלא שבפרק זמן זה הכינה במקום ההחלטה שאושרה תוכנית חדשה משלה... רבים, ובכללם גם האמריקאים, ציינו, כי עמדתה של ממשלת ארה"ב בשאלת פלשתינה מכוונת למעשה לביטול החלטת העצרת".

א. גרומיקו חשף את הסיבות האמיתיות לנסיגה בעמדה האמריקאית: "גלוי וידוע לכל, שהחלטה זו של ממשלת ארה"ב הוכתבה על-ידי צרכי הנפט והאינטרסים הצבאיים-האסטרטגיים של ארה"ב, שמאחוריהם עומדים חוגים מסויימים רבי-השפעה באמריקה, המנסים להפוך את פלשתינה לבסיס צבאי-אסטרטגי לעצמם, ומבחינה כלכלית — לקולוניה אמריקאית למחצה. כאן ההסבר להחלטת ממשלת ארה"ב לסגת מחלוקת פלשתינה ולהגיש הצעות חדשות על משטר נאמנות מטעם האו"ם".

ולגבי התבלה מצד בריטניה, אמר גרומיקו:

"מאורעות הדמים בפלשתינה המתרחשים בשעה זו, הם במידה רבה תוצאת ההתנהגות הבריטית מאז החלטת העצרת. התנהגות זו הוכתבה על-ידי הרצון להכשיל את ההחלטה. ההתנהגות הבריטית גם עודדה את כל אותם הגורמים במזרח-התיכון שאף הם העמידו לעצמם מטרה לסכל את ההחלטה".

הנציג הסובייטי, ס. ק. צאראפקין, אמר בוועדה המדינית (3.5.1948): "האינטרסים האימפריאליסטיים של ארה"ב ובריטניה סותרים את האינטרסים האמיתיים והיסודיים של העם היהודי והעם הערבי בפלשתינה, השואפים לעצמאות לאומית... אין כל ספק, שגם העם היהודי וגם העם

הערבי של פלשתינה עומדים על שלב כזה בהתפתחות מדינית, כלכלית וחברתית, שאין לדבר כלל על הטלת משטר נאמנות עליהם בכל צורה שהיא. בהעלותה את ההצעה להטיל משטר נאמנות על פלשתינה, הוכיחה ארצות-הברית, כי הדיבורים שהיא משמיעה בכל הזדמנות על חירויות האדם, על עקרונות הדמוקרטיה, על זכות ההגדרה העצמית של העמים וכיוצא באלה — אינם אלא מן השפה ולחוץ".

כך לחמה ברה"מ לסיכול המזימות של האימפריאליסטים הבריטיים והאמריקאיים נגד עצמאותם של עם ישראל ושל העם הערבי הפלשתינאי. הודות למאמציה של ברה"מ נכשלה ההצעה האמריקאית להטיל משטר קולוניאלי חדש של „נאמנות" על הארץ.

אך האימפריאליסטים המשיכו וממשיכים בתכניהם עד היום הזה. הם רק משנים את תכסיסיהם, אך מאז ומתמיד — לא אינטרס העמים מעניין אותם.

האימפריאליזם האמריקאי, ככל אימפריאליזם, אינו רואה בעמים אלא מכשיר, אמצעי להשגת מטרותיו האנוכיות. חירות העמים, ריווחתם הכלכלית והסוציאלית אינם מעניינו. האימפריאליזם מוכן לרמוס עמים שלמים, לתמוך בדיקטטורים פאשיסטיים אכזריים ביותר, כדי למנוע מהעמים להיות אדונים לארצותיהם ולאוצרותיהם ולצעוד בדרך ההתקדמות החברתית.

עם ישראל בעצמו התנסה כבר בתהפוכות של האימפריאליזם הבריטי והצרפתי, וכן בתהפוכות של האימפריאליזם האמריקאי, שהוא כיום הגורם הראשי המסכן את העמים באזורנו ומונע מהם שלום ובטחון. חשוב מאוד לדעת עובדות-יסוד היסטוריות אלו. הן מלמדות, כי למרות היחסים המיוחדים בין שליטי ישראל וארה"ב, למרות שירותן הכל-צדדי, בכל התחומים ובכל חלקי תבל, של ממשלות ישראל למדיניות הגלובלית של האימפריאליזם האמריקאי נגד המדינות העצמאיות והמתקדמות, נגד תנועות השחרור הלאומי באזורנו ומחוצה לו ונגד ברה"מ — עשוי גם האימפריאליזם האמריקאי להתגלות כמשענת קנה רצוף, כפי שהתגלו כבר בעבר המעצמות האימפריאליסטיות בריטניה וצרפת.

3.

החלטת העצרת הכללית של האו"ם מה-29 בנובמבר 1947 בדבר ביטול המנדט הבריטי, הוצאת הצבא הבריטי והקמת שתי מדינות עצמאיות,

יהודית וערבית, נתקבלה רשמית על-ידי ההנהגה הציונית. אולם, היא לא התכוונה כלל להגשימה הלכה למעשה ככתבה וכרוחה. ההנהגה הציונית עשתה הכל כדי להרחיב את הגבולות וכדי למנוע את הקמתה של המדינה הערבית הפלשתינאית בחלק של הארץ שהיה מיועד לה.

מצד שני, ההנהגה הערבית הפלשתינאית הרשמית — היא הוועד הערבי העליון שבראשו עמד הריאקציונר, המופתי הירושלמי, חאג' אמין אל-חוסייני — הביעה התנגדות להחלטת העצרת. ב-1 בדצמבר 1947 החליט הוועד הערבי העליון על 3 ימי שביתה במחאה על החלטת העצרת הכללית של האו"ם. באמצע דצמבר 1947 התכנסה בקהיר הליגה של המדינות הערביות והחליטה לשלוח מתנדבים לוחמים לפלשתינה.

האימפריאליזם הבריטי היה, כאמור, פעיל במיוחד במאמצים להכשיל את ביצועה של החלטת העצרת הכללית של האו"ם. בזאת הודו בשעתו גם המנהיגים הציוניים.

בדו"ח שמסר משה שרתוק (שרת) למנהלת העם ב-12 במאי 1947, הגדיר את המדיניות הבריטית כך: „הם בעד מלחמה בארץ-ישראל“; „הם סבורים שהמלחמה תחליש גם את היהודים וגם את הערבים“. (פרוטוקולים של מנהלת העם, עמ' 53).

אך לא זו בלבד שבריטניה היתה „בעד מלחמה בא"י“, היא גם אירגנה אותה. יש לזכור, שבאותם הימים רוב המדינות הערביות היו עוד תחת שלטון בריטי ישיר או עקיף. אף ד. בן-גוריון העיד, שמאחורי הצבאות שפלשו לארץ כדי למנוע את ביצוע החלטת העצרת הכללית של האו"ם מה-29 בנובמבר, עמדה בריטניה הגדולה: „הצבא הערבי הטוב ביותר בזמן ההוא היה הלגיון של עבר-הירדן, שלמעשה עמד תחת פיקוד בריטי וצבא זה חנה בארץ. אנגליה ישבה גם במצרים ובעירק, וקציניה הדריכו או גם ניהלו הצבאות בשתי ארצות אלה“. (דברי הקדמה של ד. בן-גוריון ל„תולדות מלחמת הקוממיות“, הוצ' „מערכות“, 1959, עמ' 39). ההנהגה הציונית אף היא נקטה פעולה יזומה, כדי למנוע את הקמתה של המדינה הפלשתינאית העצמאית, כדי לכבוש מקסימום שטחים ולהשאיר מינימום תושבים ערביים. רבות העובדות במהלך המלחמה ורבות התעודות הפוליטיות המוכיחות, כי ההנהגה הציונית וממשלת בן-גוריון קיבלו את החלטת עצרת האו"ם בדבר הקמתן של שתי מדינות, יהודית וערבית, רק באורח פורמלי.

ב-1948 נאבק העם בישראל לעצמאות לאומית, לשחרור מהשלטון הבריטי הזר. אולם ההנהגה הציונית וממשלת ישראל בגדו במאבק לעצמאות ובמאויי העם. הם מכרו את עצמאות ישראל לאימפריאליזם האמריקאי

ובשותפות עם הריאקציה הערבית ועל-פי הסכם עם המלך עבדאללה פעלו למניעת הקמתה של המדינה הערבית הפלשתינאית העצמאית. ההנהגה הציונית פעלה לכיבוש מקסימום שטחים וגירוש מקסימום ערבים מן הארץ, והתוצאות ידועות. האימפריאליזם, הציונות והריאקציה הערבית אשמים ביצירת בעיית הפליטים הפלשתינאיים ובמניעת הקמתה של המדינה הפלשתינאית העצמאית.

האימפריאליזם הבריטי — בעידוד האימפריאליזם האמריקאי — הוא שאירגן בעזרת עושי-דברו את המלחמה בפלשתינה ב-1948, כדי להביא לתוהו ובוהו.

קורבנה העיקרי של המלחמה היה העם הערבי הפלשתינאי. נוצרה הבעייה הטרגית והכאובה של הפליטים הפלשתינאיים. הבעייה הפלשתינאית קיבלה חריפות-יתר והיא מרכז הסכסוך הישראלי-ערבי.

בהיווצרותה של בעיית הפליטים אשמים האימפריאליזם הבריטי והאמריקאי. כמו-כן מוטלת האשמה על מנהיגי הליגה של המדינות הערביות וההנהגה הריאקציונית של העם הערבי הפלשתינאי באותה תקופה, אשר סייעו לחורבנו של העם הערבי הפלשתינאי בכך שדחו את החלטת העצרת הכללית של האו"ם ונתנו עצות אחיתופל לעם הפלשתינאי. אולם, גדולה האשמה המוטלת על ההנהגה הציונית הריאקציונית של היישוב היהודי להיווצרות בעיית הפליטים הפלשתינאיים. ערב המלחמה ובמהלכה נקטה ההנהגה הציונית שיטה אכזרית של הפחדה, טרור, הרס ורצח כלפי ההמונים הערביים החפים-מפשע, גירשה אותם, רבים נאלצו לעזוב ולברוח בכל הדרכים האפשריות ולהציל את חייהם. כך הפכו פליטים.

הכיוון הכללי של ההנהגה הציונית ושליטי ישראל מההתחלה היה לשתף פעולה עם המלך עבדאללה ועם מנהיגים ערביים אחרים, למניעת הקמתה של המדינה הערבית הפלשתינאית העצמאית. אחד הדברים המאפיינים את אופן ניהול המלחמה בידי ממשלת בן-גוריון היתה ההתנכלות לכוחות הדמוקרטיים הערביים, אשר התנגדו למלחמה ותמכו בהחלטת עצרת האו"ם, ובכלל זה בהקמת מדינת ישראל. הקומוניסטים הערביים, אשר בחירוף-נפש לחמו נגד המלחמה בצד המצרי של החזית, הושמו בשל כך במחנה ריכוז מצרי. אך לאחר שצבא ישראל כבש את השטח (אבו-עג'ילה) הועברו למחנה ריכוז ישראלי. הקומוניסטים הערביים, כמוהם הקומוניסטים היהודיים, נקטו עמדה עקרונית נכונה וריאליסטית — תבעו לבצע את החלטת העצרת הכללית במלואה. אילו היו פועלים לפיכך, הרי יחד עם מדינת ישראל היתה קמה המדינה הפלשתינאית העצמאית.

הקומוניסטים הערביים (הליגה לשחרור לאומי והמפלגות הקומוניסטיות העירקית, הסורית, הלבנונית) שנפגשו בביירות באוגוסט 1948, פירסמו הודעה חשובה, התומכת בהחלטת העצרת הכללית של האו"ם, וקוראת להקמת המדינה הערבית הפלשתינאית בהתאם להחלטות האו"ם.

בדו"ח שמסר ב. שטרית, כממונה על „המשטרה, בתי-הסוהר וערבים" * בישיבת מנהלת העם ב-3 במאי 1948: „ישבתי היום עם ערבים מחיפה... הערבים היו רוצים לחזור, אך מפחדים משום שאנשי הגנה מזוינים נמצאים בכל קרן רחוב. היציאה מחיפה נמשכת לכן..." (עמ' 27).

זאת ועוד: „הפחד הוא מפני הסטנים שבהם הם נפגשים מטעם ההגנה" (עמ' 32). „הוקמה ועדת אפוטרופסות על רכוש ערבי נטוש". (שם).

בסיפורו „חרבת חזעה" מתאר הסופר ס. יזהר, כיצד גורשו באכזריות מדהימה תושבים שלווים מכפר ערבי בזמן מלחמת העצמאות. ולא היה זה מקרה אלא פרי „פקודת מבצע" המצוטטת בסיפור: „לאסוף את התושבים החל מנקודה פלונית (עיין במפה המצורפת) ועד לנקודה פלונית (עיין באותה מפה) — להעמיסם על המכוניות ולהעבירם מעבר לקווינו; לפוצץ את בתי-האבן ולשרוף את בקתות החימר; לאסור את הצעירים ואת החשודים, לטהר את השטח מ'כוחות עוינים' וגומר וגומר". תמצית „פקודת המיבצע": „לשרוף-לפוצץ-לאסור-להעמיס-לשלוט". בתחילת הסיפור מגלה המחבר את התלבטויותיו. האם לספר את האמת או „להצטרף מניה-זביה אל זו עדת המשקרים הגדולה הכללית — העשויה בורות, אדישות-תועלתית, וסתם אנוכיות ללא-בושה — ולהמיר אמת אחת גדולה במנד-כתף חכמני של בעל-עבירה ותיק".

בפרק האחרון של הסיפור כותב ס. יזהר:

„ —, מה אתה ככה מביט עלי' — אמר מוישה.

—, זו מלחמה מזוהמת, זו' — אמרתי לו נחנק משהו".

— — — — —

ולהלן: „חה-חה צעקו קרבי. מה לא סיפרו לנו על פליטים. הכל-הכל למען פליטים, שלומם והצלתם... כמובן פליטים שלנו. אלה שאנו

* בישיבת „מנהלת העם", שהתקיימה בתל-אביב ב-26 באפריל 1948, אושרה חלוקת התפקידים. בין השאר הוטל על ב. שטרית לטפל ב„משטרה, בתי-סוהר וערבים". כך בפירוש. היתה זו חלוקת התפקידים הממלכתיים לקראת ההכרזה על הקמת מדינת ישראל וחלוקת התפקידים בממשלה העתידה. (פרוטוקולים של מנהלת העם, עמ' 21). הצירוף הזה של משטרה, בתי-סוהר ו...ערבים במשרד אחד — משקף בנאמנות את האידאולוגיה והמדיניות של השלטונות הישראליים.

מגרשים — זה עניין אחר לגמרי... הורגים יהודים. אירופה. עתה אנחנו האדונים".

הבאתי מובאות אחדות מהסיפור „חרבת חזעה". נראה לי ששום תיאור פוליטי יבש לא ימחיש כה חזק את האמת ההיסטורית בדבר התהוות שאלת הפליטים הפלשתינאיים. לא היתה זו פעולה חריגה אחת, אלא פעולה טיפוסית לפי תוכנית-אב שהתקבלה מראש. חרבת-חזעות היו בגליל ובכל חלקי הארץ, בכפרים הערביים ובשכונות הערביות, בערים המעורבות. השפיעו גם טבח דיר-יאסין, הפלישה התוקפנית של האצ"ל ליפו ועוד מעשים נפשעים כאלה עוד בטרם הוכרזה המדינה. חוגים נרחבים ביישוב היהודי מחו נגד מעשי פשע שונים, אך ההנהגה של הארגונים הציוניים המשיכה בהם כחלק מתוכנית פוליטית מחושבת.

המקורות הציוניים עצמם מודים לא פעם, כי היתה מדיניות של גירוש העם הערבי הפלשתינאי ממולדתו. לאחרונה התפרסם בחוץ-לארץ, למרות איסורה של הצנזורה הממשלתית הישראלית, הפרק בספרו של ראש-הממשלה לשעבר, יצחק רבין, המאשר מחדש את דבר גירושם של 50 אלף ערביי לוד ורמלה ב-1948, לפי הוראת ראש-הממשלה ושר-הבטחון דוד בן-גוריון.

צה"ל כבש את כפרי הגליל ב-1948 ללא-קרב. אולם, עם זאת, הוצאו להורג בדם קר תושבים ערביים שלווים, ובעיקר צעירים, לעיני כל בני הכפר. רצו להטיל אימה ולגרום לעזיבת הכפרים. כך החל הגירוש של התושבים הערביים מהגליל ללבנון ולסוריה.

השלטונות הישראליים רדפו במיוחד את אלה בקרב העם הערבי הפלשתינאי, אשר תמכו בהחלטת עצרת האו"ם ושאפו להקים את המדינה הפלשתינאית העצמאית בצד מדינת ישראל. וכל זה נעשה נגד העם הערבי הפלשתינאי, אשר כלל לא השתתף במלחמה.

בן-גוריון הודה ב-7 בפברואר 1948, בכינוס מפא"י: „המלחמה הזאת הוכרזה בניגוד לרצונו של העם הערבי, שבשמו כביכול היא מתנהלת. הרוב המכריע של העם הערבי מסרב לקחת חלק במלחמה, למרות הלחץ הגובר עליו".

4.

על מדיניות ההנהגה הציונית ערב המלחמה ובזמן המלחמה מראה גם תוכנית ההגנה הידועה בשם „תוכנית ד'".

תוכנית זו מתוארת בספרו של נתנאל לורך, „קורות מלחמת העצמאות“ (הוצאת מסדה), במלים הבאות:

„עוד בחודש מארס (1948) עובדה במטה הכללי (של ההגנה) תוכנית אופרטיבית מקיפה שכוונתה בשם, תוכנית ד', בהיותה עומדת בשורה אחת עם התוכניות הבסיסיות של ההגנה משנים קודמות. מצד אחד — נועדה זו להיות מופעלת כאשר יגיעו כוחות ההגנה לעוצמה הדרושה; ואילו מאידך — כאשר הפינוי הבריטי יתקדם עד כדי כך שתהיה ההגנה מובטחת מפני הפרעות רציניות מצד הבריטים תוך כדי ביצוע התוכנית, ומפני אפשרות של ביטול הישגים כתוצאה מהתערבותם. התעודה הנקבעת בתוכנית ד' היא פשוטה ומהפכנית כאחת: ההשתלטות על שטחה של המדינה העברית וההגנה על גבולותיה, וכן על גושי ההתיישבות והאוכלוסיה העברית שמחוץ לגבולות...“ (עמ' 114).

ג. לורך מדגיש, כי היתה זו תוכנית למלחמת כיבוש. הוא מצטט את דבריו של אליהו גולומב (ראש ההגנה ומראשי מפא"י), שאמר מספר שנים קודם לכן: „ההגנה אינה מתכוונת כלל ליצור כוח אשר ישתלט על אחרים. אין אנו מתארים כלל לעצמנו שלשכם, בעלת הישוב הערבי והפריפריה הערבית הגדולה ביותר סביבה, יבוא כוח יהודי מן החוץ ויכבוש אותה ועל-ידי כך היא תיהפך ליהודית...“ (שם).

תוכנית ד' של ההגנה סוטה מקביעות אלו — אומר נתנאל לורך. ורי דבריו בדיוק: „היה בה בתוכנית ד', הדנה בכיבושי בסיסים — ערים כפרים — משום סטיה מן הנקבע שם, ומשום שינוי מהפכני בשיטת פעולתה של ההגנה; ובפועל תמצא עתה — זו הפעם הראשונה בתולדות הבית השלישי — מלחמת כיבוש“ (שם).

החוגים הציוניים השליטים בישראל מנצלים את העובדה, שהרוב המכריע של התושבים היהודיים בישראל לא היו בארץ או היו עדיין בגיל הרך, ערב הקמתה של מדינת ישראל ובזמן הקמתה, על מנת להעלים מהנוער, מרוב הציבור היהודי את האמת ההיסטורית. והרי המדיניות הציונית הזאת נמשכת עד היום הזה, הן בשטחים הכבושים, הן בלבנון, והן בתוך ישראל. מדיניות לאומנית-התפשטותית זו ניתן להגדיר במלים: תפוס ככל יכולתך.

יש לציין, כי לא כל ההנהגה הציונית פעלה מלכתחילה לסיכול ביצוע החלטת העצרת הכללית של האו"ם. ההחלטה במנהלת העם מה-12 במאי 1948, בדבר אי-הגדרת הגבולות של מדינת ישראל בנוסח הכרזת העצמאות, (בסעיף בו נאמר, כי מדינת ישראל קמה על-יסוד החלטת העצרת מה-29 בנובמבר 1947), נתקבלה ב-5 קולות נגד 4. מאז חלה ההקצנה במפה

הפוליטית בישראל. ההתנגדות להקמת מדינה פלשתינאית עצמאית אף בשטח המקוצץ (בהשוואה למיפוי מה-29 בנובמבר 1947) בגדה המערבית וברצועת עזה הפך ל"קונסנזוס לאומי" או נכון יותר לקונסנזוס לאומי-שוביני. ההקצנה נשענת על הגיבוי של האימפריאליזם האמריקאי.

בישיבת מועצת העם (שהפכה לאחר מכן למועצת המדינה הזמנית) ב-14 במאי 1948 הביא בן-גוריון כיו"ר את הצעת נוסח ההכרזה על הקמת המדינה. בדיון שהתקיים אמרנו, שמפלגתנו שותפה ליום הגדול של ביטול המנדט והקמת המדינה היהודית העצמאית על בסיס החלטת העצרת הכללית של האו"ם מה-29 בנובמבר 1947. יחד עם זאת הסתייגנו מחלקים של הכרזת העצמאות. אמרנו שמפלגתנו הקומוניסטית, תומכת בהחלטה המוצעת על הכרזת המדינה היהודית, אך מסתייגת מכמה דברים ומציעה תיקונים ותוספות".

ההכרזה על הקמתה של מדינת ישראל כללה את ההסתמכות על החלטת העצרת הכללית של האו"ם מה-29 בנובמבר 1947. אולם אנו הצענו תוספת, שייאמר בפירוש כלהלן: "המועצה מכריזה, כי יסוד-מוסד למדיניותה ישמש העקרון בדבר זכותם של שני העמים להגדרה עצמית ולמדינות עצמאיות משלהם".

כמו-כן הצענו להוסיף את הפיסקה הבאה:

"המועצה מכריזה, כי תראה בקיומם של צבא או בסיסים צבאיים בריטיים או כל צבא או בסיסים צבאיים זרים אחרים בא"י לאחר 1.8.1948 התנקשות בעצמאותה ובריבונותה של מדינת ישראל". כן הצענו במשפט המסכם להוסיף את המלים "עצמאית וריבונית". כלומר: "אנו מכריזים בזאת על הקמת מדינה יהודית עצמאית וריבונית היא ישראל".

כל ההצעות הללו והצעות נוספות שהצענו — לא נתקבלו. כמובן, אין זה מקרה שנציגי המפלגות הציוניות לא הסכימו להתחייב לעקרון של זכות שני העמים להגדרה עצמית ולמדינות עצמאיות, למדינת ישראל עצמאית באמת, ללא בסיסים צבאיים אימפריאליסטיים.

ההתפתחות מוכיחה, כי קברניטיה הציוניים של מדינת ישראל בגדו במלחמת העצמאות של העם, מכרו את העצמאות לאימפריאליזם האמריקאי ואף מציעים לו שוב ושוב לכרות ברית צבאית ולהקים בסיסים צבאיים אימפריאליסטיים על אדמת ישראל.

מפלגתנו הקומוניסטית ניהלה ומנהלת מאבק עקבי נגד המדיניות הציונית הריאקציונית הזאת, שהיא לא רק אנטי-ערבית, אלא גם אנטי-ישראלית, במונעה מישראל להשתלב באזור ולהגיע לשלום ולבטחון.

שאיפות ההתפשטות הציוניות אינן נחלת הימין הציוני בלבד. אלו הן גם שאיפותיהן של מפלגות ציוניות אחרות, להוציא אותם אישים וחוגים ציוניים, אשר במשך כל ההיסטוריה לא היתה להם השפעה על המדיניות הציונית. הוויכוח בין המפלגות הציוניות הללו לא היה ואיננו, בדרך-כלל, על עצם הזכות לארץ-ישראל השלמה, אלא על כך, באיזו מידה אפשר להתפשט באורח ריאלי בכל תקופה ותקופה. היום, כדי לא לסגור את האופציה של השתלטות על הארץ כולה, פועלות כל המפלגות הציוניות, חברות הקואליציות הממשלתיות השונות, למניעת הקמתה של מדינה פלשתינאית עצמאית בצד מדינת ישראל.

כאמנה הציונית הרשמית נחשבת „תוכנית בילטמור” משנת 1942. אמנה זו לא בוטלה ולא שונתה עד היום הזה. התוכנית (שנקראה בשם „תוכנית בילטמור” על שם בית המלון האמריקאי שבו נתכנסה הוועידה) אמרה:

„לכונן את ארץ-ישראל כקומונוולט יהודי מעורה במבנה הדמוקרטי החדש של העולם”.

באוקטובר 1942 התכנס הוועד הפועל הציוני בירושלים וקיבל תוכנית זו כתוכניתה הרשמית של ההסתדרות הציונית העולמית. תוכנה — הפיכת כל הארץ, כל שטחה של פלשתינה המנדטורית למדינה יהודית, תוך התעלמות גמורה מהעם החי מזה דורות רבים בארץ הזאת, שהיא לו מולדת — העם הערבי הפלשתינאי.

ד. בן-גוריון, בדברי הקדמה ל„תולדות מלחמת הקוממיות” (עמ' 14), מגלה תוכנית שהציע אחד ממנהיגיה הבולטים של מפלגתו, מפלגת פועלי א"י (מפא"י), חיים ארלוזורוב, להקמת דיקטטורה של המיעוט היהודי בפלשתינה. ד. בן-גוריון מצטט את התוכנית מתוך „יומן ירושלים” (עמ' 341):

„חיים ארלוזורוב ז"ל, שנבחר להנהלה הציונית ב-1931, והועמד בראש המחלקה המדינית של הסוכנות, הגיע אגב פעולתו המדינית למסקנות פסימיות גם על המצב הבינלאומי וגם על ערכו של המנדט. במכתב פרטי ששלח לד"ר וייצמן ביום 30.6.32 הגיע ל„מסקנה נועזת”:

„כי בנסיבות של עכשיו אין להגשים את הציונות ללא תקופת מעבר שבה ישלוט המיעוט היהודי שלטון מהפכני מאורגן; כי אין אפשרות להגיע לרוב יהודי או אף לשווי-משקל בין שתי האומות בדרך של עלייה והתיישבות שיטתית, ללא תקופת-ביניים של ממשלת-מיעוט לאומנית,

אשר תכבוש את מנגנון המדינה, את האדמיניסטרציה ואת הכוח הצבאי, כדי למנוע את הסכנה של השתלטות הרוב הלא-יהודי ושל מרד נגדנו (שלא נוכל לדכאו, בלי שמנגנון המדינה והכוח הצבאי יהיו בידינו). במשך תקופת-מעבר זו תוגשם מדיניות שיטתית של פיתוח, עלייה והתיישבות". וכיצד התייחס ד. בן-גוריון ל"מסקנה נועזת" זו, כפי שהוא מגדיר את ההצעה:

"אבל ארלוזורוב לא הסביר במכתב כיצד נתפוס את השלטון (מספרנו בארץ היה אז פחות ממאתיים אלף איש). האם נגרש בכוח את האנגלים, או האנגלים ימסרו בידינו ברצונם הטוב דיקטטורה על הארץ? כמו-כן לא לקח ארלוזורוב בחשבון המדינות הערביות השכנות ואפשרות מלחמה מצדן נגד הדיקטטורה היהודית הנשענת על מתי-מעט יהודים בארץ והתנגדות האנגלים — ואולי גם התנגדות חבר הלאומים". (שם). לבן-גוריון לא היתה, איפוא, התנגדות עקרונית ל"מסקנה הנועזת". הוא רק קובע שהיא אינה מעשית ואינה ניתנת לביצוע. אולם, עקרונית, מוסרית, אינה פסולה בעיניו.

בעצם, "תוכנית בילטמור" אינה שונה עקרונית מתוכנית-יוזמתו של חיים ארלוזורוב. כאשר התנועה הציונית החליטה על תוכנית בילטמור ב-1942, מנה היישוב היהודי רק כ-500 אלף נפש ולא היווה אפילו שליש מתושבי פלשתינה. תוכנית בילטמור היתה, איפוא, תוכנית להקמת דיקטטורה של המיעוט היהודי על הרוב הפלשתינאי, בעזרת השלטון הבריטי, כדי ליצור רוב יהודי בכל הארץ ולהפוך את פלשתינה כולה למדינה יהודית. "האמנה הישראלית" הזאת קיבלה תוקף מחודש בהחלטת הכנסת מיום 16.3.1972, האומרת:

"זכותו של העם היהודי על ארץ-ישראל אינה ניתנת לערעור". זוהי החלטה לאומנית קיצונית שכל המפלגות הציוניות בכנסת תמכו בה. המפלגה הקומוניסטית הישראלית היתה היחידה שהצביעה נגד ההחלטה. ההחלטה הזאת של הכנסת שוללת כליל את קיומו ואת זכויותיו הלאומיות של העם הערבי הפלשתינאי. היא קובעת, כי כל הארץ "שייכת" לעם היהודי. בכך היא מצדיקה מראש כל פעולה ישראלית לקביעת עובדות מוגמרות בשטחים הערביים הכבושים ואף לכיבוש שטחים נוספים. זוהי התנכרות למגילת האו"ם ולחוק הבינלאומי. החלטת הכנסת סותרת את יסודות החלטת העצרת הכללית של האו"ם מה-29 בנובמבר 1947 בדבר הקמתן של שתי מדינות עצמאיות ודמוקרטיות בארץ, יהודית וערבית, ישראלית ופלשתינאית, שנתנה את הבסיס החוקי הבינלאומי להקמתה של מדינת ישראל. היא סותרת גם את כל יתר החלטות עצרת האו"ם ומועצת

הבטחון בשאלת פלשתינה. בכך נותנים החוגים הציוניים השליטים בישראל סיוע מוסרי ופוליטי לחוגים הקיצוניים בעולם הערבי, המערערים על הבסיס החוקי הבינלאומי לקיומה של מדינת ישראל.

בהביענו את התנגדותנו ל„אמנה הישראלית“, מתנגדים אנו באותו זמן ל„אמנה הפלשתינאית“, המתעלמת מזכות קיומה של מדינת ישראל כביטוי להגדרה העצמית של העם היהודי הישראלי. גם אמנה זו אינה יכולה לשמש בסיס לכינון שלום כולל, צודק ויציב לטובת כל העמים.

כאשר הוחלט על „תוכנית בילטמור“, השומר הצעיר (ממנו צמחה מפ"ם של היום) נמנע מהצבעה. מה היתה תוכניתו המדינית מול „תוכנית בילטמור“? מקובל לחשוב, כי השומר הצעיר היה בעד פתרון דו-לאומי לשאלה הלאומית בארץ. אולם הביטוי „דו-לאומיות“ מטעה, אם קוראים את התוכנית של השומר הצעיר, שהוכנה כהצעה לוועדת החקירה האנגלו-אמריקאית, שביקרה בארץ ב-1946. ההצעה אומנם לא הוגשה לוועדת החקירה בגלל האיסור שהטיל הוועד הפועל הציוני, אולם תוכניתו של השומר הצעיר פורסמה בספר באנגלית ובעברית בשם „פתרון דו-לאומי לארץ-ישראל“ — ממורנדום שהוכן בידי מפלגת הפועלים „השומר הצעיר“, תל-אביב, מארס 1946.

הבה נבחון את „הפתרון הדו-לאומי“ הזה, שלפיו צריכים לקום מוסדות שלטון פריטטיים (של יהודים וערבים) בארץ. תוכנית זו לא היתה מכוונת לביצוע מידי, אלא לאחר שנים רבות והתנאי לביצועה: יצירת רוב יהודי בארץ כולה. כך נאמר בתזכיר: „על סמך כל האמור הננו מציעים להעמיד את א"י ב-20 או 25 השנים הבאות, תחת פיקוחה של רשות פיתוח מיוחדת, שמטרותיה המוגדרות תהיינה כלהלן“. כאן מציע התזכיר כדבר ראשון „לעודד את יישובם בא"י של 2—3 מיליונים יהודים במשך (לפחות) 20 או 25 השנים הבאות על-ידי פיתוח מקסימלי של האפשרויות הכלכליות המצויות בארץ“. והתזכיר מעריך, שאם תהיה הגירה מינימלית של 2 מיליון יהודים במשך 20 שנה, הרי יהיו בארץ, יחד עם הריבוי הטבעי 3,200,000 יהודים לעומת 1,800,000 ערבים. התזכיר מציע שהעצמאות המלאה, „הדו-לאומית“ של הארץ תושג רק כאשר יהיה רוב יהודי מוחלט בארץ. ושנית, לא יאומן כי יוזכר, שהתזכיר מדבר על יצירת רוב יהודי משני עברי הירדן:

„יישובם של כמה מיליונים יהודים בא"י, משני עברי הירדן, במשך דור או שני דורות, מבלי לפגוע לרעה בערבים — אינו בגדר תקווה מופרזת. היינו אומרים, כי המטרה המעשית במשך 20—25 השנים הבאות, תהיה העלאתם ויישובם של 2—3 מיליונים יהודים“. זאת ועוד: התוכנית

תוכל להתגשם,, אם המעצמות הגדולות יחליטו שיש להגשימה". בעלי התזכיר אינם נרתעים מלהציע למעצמות האימפריאליסטיות להשתמש בכוח כדי לבצע את תוכניתם, שהם, בעצמם מגדירים אותו כ,,פתרון כפוי":
 ,,התקיפות צריכה ללכת יד ביד עם הצדק... אם יהיה צורך להשתמש בכוח, הרי יהיה זה בשיעור המועט ביותר ולזמן הקצר ביותר". והלאה:
 ,,מבחינה פיזית וטכנית אפשר להגיע למצב זה (רוב יהודי — מ. ו.) בשנים מועטות על אף התנגדותם של הערבים, כוחו הפיזי של היישוב שקול או אף עולה על כוחם של שני-השלישים האחרים".

השומר הצעיר התנגד עד לרגע האחרון ממש לביטול המנדט הבריטי על פלשתינה. הוא תבע להמשיך בשלטון הבריטי, כדי להגיע בעזרתו לרוב יהודי בכל פלשתינה ולשמור בדרך זו על ,,שלמות הארץ". כאלטרנטיבה לשלטון הבריטי, אם לא ניתן להשאירו, הציע השומר הצעיר ,,נאמנות בינלאומית". העיקר בגישתו: פלשתינה אינה בשלה לעצמאות, כל עוד אין בה רוב יהודי. רוב יהודי הוא תנאי לעצמאות.

בשנת 1956 בוצעה התוקפנות המשולשת נגד מצרים. בקנוניה חשאית נדברו ראשי צרפת, בריטניה וישראל, כתגובה על הלאמת תעלת סואץ, להפיל את המשטר המתקדם של הנשיא נאצר במצרים. ממשלת בן-גוריון רצתה גם בדרך זו להביא לסיפוחה של רצועת עזה ושל שטחים מצריים למדינת ישראל. כל המפלגות הציוניות תמכו במלחמה התוקפנית ובסיפוח השטחים הכבושים. לאחר-מכן, כעבור חודשים מספר, כאשר ממשלת בן-גוריון, תחת לחץ בינלאומי נאלצה להסכים לנסיגה מכל השטחים הכבושים, היו אלה דווקא נציגי ,,השמאל הציוני", השומר הצעיר ואחדות העבודה, אשר התנגדו גם בממשלה וגם בכנסת לנסיגה מהשטחים הכבושים. הם הציעו לספח את רצועת עזה למדינת ישראל ולהעניק... שוויון-זכויות לתושביה הערביים.

משה דיין, בהיותו שר-הבטחון, ביטא את שאיפות ההתפשטות הציוניות בכינוס הנוער של איחוד הקבוצות והקיבוצים ב-5.7.1968: ,,עליכם — כמיטב יכולתכם, בזמנכם ובחייכם — לעשות להרחבת ההתנחלות. אין אתם חייבים לסיים את המלאכה. אבל חלילה לכם מלומר סוף פסוק, עד כאן, עד הדגניות, עד מפלסים ונחל עוז ותו לא. התהליך נמשך זה 100 שנים. חייבים אתם לתת את חלקכם בו... הנה יושבים אנו היום מן הסואץ עד הגולן... ואנו מתקדמים שלב אחר שלב מקרקע המציאות להגשמת המטרות הנבחרות".

בוועידתנו ה־17 הזהרנו את החוגים הציוניים השליטים ומפלגותיהם מפני מדיניותם. הגנו מזהירים גם היום:

„כל תאבי הסיפוחים, הרוצים לרמוס ברגל גאווה את העם הערבי הפלשתינאי ולשלול את זכויותיו חיים בטעות מרה... היה תהליך היסטורי שהביא להשתלטות המעצמות האימפריאליסטיות על מרביתן של ארצות אסיה ואפריקה. היה זה תהליך שנמשך יותר ממאה שנים. ומה עתה? התהליך לא זו בלבד שלא נמשך, אלא השיטה הקולוניאלית של האימפריאליזם התמוטטה כליל... מדיניותם של שליטי ישראל, הקושרים את מדינת ישראל לחיים ולמוות במעצמות האימפריאליסטיות — מסכנת את עתידה של מדינת ישראל... כל מי שבונה על כך, שתהליך קולוניזטורי שנמשך 100 שנים יימשך ואף יתרחב ויתפשט גם להבא — אינו אלא גזען ותוקפן, המסכן את עמו הוא ומונע ממנו שלום ובטחון". (ספר הוועידה ה־17, עמ' 38).

שאיפת ההתפשטות הציונית היא הקו המדריך את ההנהגה הציונית ואת ממשלות ישראל לאחר הקמתה של מדינת ישראל, כשם שכיבוש הקרקע מידי הערבים היה תמיד אופייני למדיניות הציונית מאז הקמתה של התנועה הציונית ועד היום הזה.

לפני כשנה פורסמו הפרוטוקולים של מנהלת העם (שלאחר הקמתה של מדינת ישראל ב־15 במאי 1948 הפכה לממשלת ישראל). הפרוטוקולים יגעים לתקופת כהונתה של מנהלת העם (18 באפריל — 13 במאי 1948). בישיבה ב־12 במאי התנהל ויכוח, האם צריך להכליל בנוסח מגילת העצמאות את הגבולות של המדינה (בהתאם להחלטת עצרת האו"ם). בן־גוריון התנגד בתוקף לפרש את הגבולות ואמר:

„על הגבולות... זוהי הכרזה של עצמאות. יש למשל ההכרזה על העצמאות של ארה"ב. אין בה כל ציון של תחומים טריטוריאליים... הכרזה על הקמת מדינה — לא מוכרחים להגיד בה מה הם התחומים של המדינה. ומדוע לא להגיד? — כי איננו יודעים. אם האו"ם יעמוד על שלו — לא נילחם נגד האו"ם... אבל אם האו"ם לא יהיה קיים בנוגע לעניין זה, ויעשו בנו מלחמה, ואנחנו נכשיל אותם — נתפוס אז את הגליל המערבי ואת הדרך משני עברי הכביש לירושלים, וכל זה יהיה חלק של המדינה, אם יספיק לנו הכוח. למה להתחייב?" (פרוטוקולים של מנהלת העם, עמ' 113).

במלים פשוטות: אם יתאפשר מבחינת הכוח והנתונים הבינלאומיים יש לתפוס כל מה שניתן. אם לא ייתן האו"ם לעשות זאת — אי־אפשר יהיה להרחיב את הגבולות.

ועדת חמישה שקבעה מנהלת העם הכינה הצעה לנוסח הכרזת העצמאות. בהצעה, בסעיפים 9—10 נאמר:

„9. הואיל ועצרת האומות המאוחדות במושבה השנתי הסדיר השני, לאחר חקירה ממצה ושיקול מעמיק, קיבלה ביום כ"ט בנובמבר 1947 ברוב של שני-שלישים ומעלה, החלטה המחייבת הקמת מדינה יהודית עצמאית בא"י.

„10. והואיל ובהחלטה זו המליצה העצרת בפני כל חברי האומות (האו"ם — מ. ו.) על קבלתה וביצועה של תוכנית לחלוקת א"י עם אחדות כלכלית, קראה לתושבי א"י לפעול מצידם להגשמת התוכנית... (עמ' 121). בדיון הציע ד. בן-גוריון: „למחוק בפיסקה 10, תוכנית לחלוקת א"י עם אחדות כלכלית' — למה לנו להזכיר חלוקה? (שם).

„למה לנו להזכיר חלוקה? בשאלה זו טמונה המחשבה, כי בשעת כושר בעתיד אפשר יהיה לכבוש את כל הארץ. ואמנם נסיונות כאלה נעשו ונעשים. הבסיס האידאולוגי והפוליטי לכך הונח, איפוא, עם קום המדינה.

יתר-על-כן, עוד טרם התקבלה ההחלטה ב-29 בנובמבר 1947 בעצרת הכללית של האו"ם, פעלה ההנהגה הציונית מראש למניעת הקמתה של המדינה הפלשתינאית העצמאית. לשם כך ניהלה מו"מ קדחתני עם מלך עבר-הירדן עבדאללה. גולדה מאירסון (מאיר) עמדה בראש מנהלי המו"מ עם המלך עבדאללה. באותה ישיבה מכרעת של מנהלת העם ב-12 במאי 1948, מסרה ג. מאיר דו"ח על שיחותיה עם המלך עבדאללה. מפאת חשיבות הדבר נביא מדבריה:

„לפני כמה חודשים, בערך עשרה ימים לפני ההחלטה באו"ם (מה-29 בנובמבר 1947 — מ. ו.) התקיימה פגישה עם עבדאללה, שהשתתפו בה מצדנו ששון, דנין, ואני. השיחה אז התנהלה על יסוד זה שיש בינינו סידור והבנה לגבי זה מה שהוא רוצה ומה שאנחנו רוצים וכי האינטרסים של שנינו אינם מתנגשים.

„אנחנו מצדנו אמרנו לו אז, כי איננו יכולים להבטיח לו שנעזור לו לכניסתו לארץ, היות ונהיה מחוייבים לשמור על החלטת האו"ם אשר — כפי ששיערנו לעצמנו כבר אז — תכלול הקמת שתי מדינות בא"י. לא נוכל, איפוא — אמרנו — לתת יד אקטיבית להפרת ההחלטה הזאת. אם הוא מוכן ורוצה להעמיד את העולם ואותנו לפני עובדה — המסורת של ידידות בינינו תימשך ואנחנו בוודאי נמצא שפה משותפת על הסדר העניינים המעניינים את שני הצדדים". (עמ' 40).

בהמשך דיווחה על הפגישות הבאות עם המלך עבדאללה ועל הקושי

שנוצר לאחר טבח דיר-יאסין והשפעתו על דעת-הקהל הערבית, סיכמה גולדה מאיר:

„המלך אינו רוצה במלחמה, אלא שהוא מסובך והאנגלים מסבכים אותו ושולחים את העיראקים למערכה מתוך האינטרסים האנגליים, כי הם כועסים על עיראק באשר זו לא חתמה אתם על חוזה. הם שולחים, איפוא, את העיראקים לחזית, כדי שהללו יוכו בה ואחר-כך יוכלו להעמידם על הברכיים... נדמה לי שהוא (המלך עבדאללה — מ. ו.) מבין יפה את מצבו גם בקרב מדינות ערב וגם ביחסיו עם אנגליה, והוא הולך לעניין זה (המלחמה — מ. ו.) לא מתוך שמחה ובטחון, כי אם כאיש אשר נמצא בתוך צבת, אשר איננו יכול לצאת ממנו". (עמ' 43).

ואמנם בסופו של דבר הגיעה ההנהגה הציונית להסכם עם המלך עבדאללה על חלוקת הטריטוריה המיועדת למדינה הערבית הפלשתינאית (למען רצועת עזה) בין מדינת ישראל וממלכת עבר-הירדן.

אנו, הקומוניסטים, התנגדנו בכל תוקף לקנוניה הזאת, הן מתוך התנגדות לשלילת זכויותיו הלאומיות של העם הערבי הפלשתינאי, והן מתוך דאגה לשלומה ולבטחונה של ישראל. ההתפתחות ההיסטורית הוכיחה, כי אכן צדקנו: אי-מימוש זכויותיו הלאומיות של העם הערבי הפלשתינאי הוא היסוד לסכסוך הישראלי-ערבי.

אנו, הקומוניסטים, נאבקנו נגד ההסכם עם המלך עבדאללה. אמרנו, כי ההסכם עם עבר-הירדן „הוא תולדת המדיניות, בה נקטה ממשלת בן-גוריון במשך המלחמה — מדיניות אקטיבית נגד הקמת המדינה הערבית העצמאית בארץ... דבר זה הוא בניגוד לעניין עצמאות ישראל ולשלום קבע במזרח-התיכון" (מדברי ח"כ תופיק טובי). אמרנו, כי „לא זו בלבד שמדינה ערבית עצמאית, דמוקרטית וידידותית היא חגורת הבטחון הבטוחה ביותר למדינת ישראל, אלא שהדבר צריך היה להיעשות משום שאם לא כן — לפי ההסכמים הנוכחיים עם עבדאללה-בווין — ניאלץ להיות במצב של כוננות מלחמתית מתמדת, וסכנה מתמדת תהא צפויה במישרין למדינת ישראל" (מדברי ח"כ מאיר וילנר). הדברים האלה נאמרו בזמן הדיון בכנסת ב-4 באפריל 1949.

הסכם שביתת-הנשק עם עבר-הירדן נחתם ב-3 באפריל 1949. על-פי ההסכם התחלקו ביניהן ממשלות ישראל ועבר-הירדן בשטחים שנועדו למדינה הפלשתינאית (מלבד רצועת עזה). כעבור שנה, באפריל 1950, הכריז המלך עבדאללה רשמית על סיפוח הגדה המערבית לממלכת עבר-הירדן, שהמשיכה להיות תחת חסות בריטית ושהסכם שביתת-הנשק נקראה לראשונה „הממלכה הירדנית ההאשמית".

מניעת הקמתה של המדינה הפלשתינאית העצמאית, כתוצאה מקנוניה בין הציונות והריאקציה הערבית בחסות האימפריאליזם, היתה בכיה לדורות.

אפשר לסכם היום בבטחון, כי אילו היתה המדיניות הישראלית הרשמית הולכת בדרך שהציעה מפלגתנו, כי אז היתה מזמן נפתרת הבעיה הפלשתינאית, עם ישראל היה מזמן שוכן לבטח, ישראל מזמן היתה חיה בשלום ובבטחון. אולם, ההתפתחות הלכה בכיוון שונה לגמרי. שליטי ישראל נושאים באחריות הראשית לכך שלִישראל אין עד היום בטחון ושלום. קברניטי מדינת ישראל קשרו את גורלה לחיים ולמוות עם המעצמות האימפריאליסטיות מול ונגד העמים הערביים באזור, מול ונגד העולם הסוציאליסטי, מול ונגד רוב האנושות. הם בונים את מדיניותם על קרקע של חול, במקום על קרקע איתנה של ידידות עם עמי האזור ועם העולם המתקדם, אשר הוא רוב האנושות כבר היום, ומחר — האנושות כולה. עמדתה העקרונית הנכונה של המפלגה הקומוניסטית נבעה משני גורמים יסודיים:

1. הקומוניסטים, בהעריכם כי פלשתינה הפכה לארץ דו־לאומית, מאחר שבצד העם הערבי הפלשתינאי התהווה בארץ עם יהודי — הסיקו בהדרגה את כל המסקנות מכך. הקומוניסטים הכירו בזכות שני העמים, היהודי והערבי, להגדרה עצמית ולעצמאות לאומית.

2. הקומוניסטים, מתוך גישתם היסודית המרקסיסטית־לנינית, הבינו, כי העמים יכולים להצליח במאבק נגד האימפריאליזם ולמען השחרור הלאומי אם הוא מנוהל לא בניתוק מהמאבק הכללי בעולם נגד האימפריאליזם, למען הקידמה והסוציאליזם, אלא בחזית אחת עמו. שני היסודות האלה שרירים וקיימים עד היום הזה. יכולים להשתנות הפרטים, אבל לא היסודות.

6.

כל ממשלות ישראל, הן אלו שבראשות המערך, והן זו שבראשות הליכוד, דגלו ודוגלות בהתפשטות טריטוריאלית במידה זו או אחרת, ובהתנגדותן להקמתה של מדינה פלשתינאית עצמאית בצד מדינת ישראל. השאיפה להתפשטות טריטוריאלית אינה מצטמצמת אפילו ל„א״י השלמה“, להפיכת כל פלשתינה למדינה יהודית. עם הכיבושים בא התיאבון

אף לצירוף שטחים מצריים, סוריים ולבנוניים לישראל. ולא רק מצד מפלגת „חרות“ של בגין או של גוש הליכוד, אלא גם מצד מפלגות ציוניות אחרות.

ידועה הכרזתו של משה דיין (כשהיה עוד ממנהיגי מפלגת העבודה) לפני מלחמת אוקטובר 1973:

„מוטב שארם א-שייך (המצרית! — מ. ו.) בלי שלום מאשר שלום בלי שארם א-שייך“. וראש הממשלה דאז, י. רבין, דרש לפי החלטת מוסדות מפלגת העבודה גם „רצף טריטוריאלי מאילת לשארם א-שייך“. הנהגות מפלגת העבודה ומפ"ם מתנגדות „לרדת מרמת-הגולן“ (הסורית! — מ. ו.) אף במסגרת של הסכם-שלום. כמו-כן הן מתנגדות להחזרת החלק המזרחי הערבי של ירושלים לריבונות ערבית. קיים „קונסנזוס“ לאומני-ציוני של הנהגות המפלגות הללו עם הליכוד והמפד"ל נגד הקמת מדינה פלשתינאית עצמאית.

אם-כי רשמית אין לממשלת ישראל תביעות טריטוראליות כלפי לבנון, הרי למעשה, היא הפכה את דרום-לבנון לשטח כיבוש ישראלי. שאיפות הסיפוח לגבי לבנון אינן חדשות. זוהי מטרה ציונית רבת-שנים. ד. בן-גוריון העלה אותה לא פעם:

„הלבנון הוא בעל הברית הטבעי של א"י היהודית. העם הנוצרי בלבנון גורלו דומה לעם היהודי בארץ — בהבדל זה שאין לנוצריי הלבנון האפשרות להתרבות על-ידי עלייה מן החוץ. הלבנון אף הוא מוקף ים ערבי מוסלמי, אף הוא מהווה אי נאור בערך מוקף ישוב פרימיטיבי מדברי... והלבנון זקוק לידידותנו ותמיכתנו לא פחות משאנו זקוקים לעזרתו. לא כל תושבי הלבנון הם נוצרים, ולא כל הנוצרים הם בני עדה אחת. העדה השלטת — המרוניטים — היא במיעוט, ובלי שכנות יהודית אין לה עתיד עצמאי... שכנות לבנון מבטיחה למדינה היהודית בעל ברית נאמן מיום הראשון להקמתה. ואין זה מן הנמנע שבעבר הצפוני של הגבול בדרום-הלבנון הגובל עם המדינה היהודית, תהיה לנו האפשרות הראשונה של התפשטות מתוך הסכם גמור ורצון טוב של שכנינו הזקוקים לנו“.

(ההדגשה שלי — מ. ו.) (ד. בן-גוריון, זכרונות, כרך ד', עמ' 367, מתוך הרצאה במועצה העולמית של איחוד פועלי ציון (צ.ס. — התאחדות). ציריך, 29.7.1937).

אכן זוהי ההשקפה הציונית השלטת, המביטה על העמים הערבים כעל „ים ערבי מוסלמי... פרימיטיבי ומדברי“. במציאות, המדיניות הישראלית השלטת נראית פרימיטיבית. עמדת המנהיגים הציוניים מבטאת בדרך-כלל גישה של התנשאות לאומנית. היא יוצאת מעמדות כוח, והכוח הזה נשען

על כוחו של האימפריאליזם, קודם הבריטי, אח"כ הצרפתי והבריטי (1956) והיום בעיקר האמריקאי.

המדיניות הקיימת של כמעט כל המפלגות הציוניות, עם כל ההבדלים ביניהן — שאין אנו מזלזלים בהם ולוקחים אותם בחשבון — מונעת את חיסול הסכסוך הישראלי-ערבי, את פתרון השאלה הפלשתינאית ואת כינונו של השלום הכולל, הצודק והיציב.

מאז הקמתה של מדינת ישראל ועד היום הזה חלה הקצנה לאומנית של הנהגות המפלגות הציוניות וממשלות ישראל. ההקצנה הלאומנית והקשרים המיוחדים עם האימפריאליזם האמריקאי — הם שני צדדים של אותו המטבע. בלי האימפריאליזם האמריקאי, בלי הנשק, הכסף והגיבוי הפוליטי שלו — ישראל לא יכלה להתמיד בכיבוש של השטחים הערביים במשך למעלה מ-12 שנים, לנהל מדיניות של קולוניזציה ודיכוי בשטחים הכבושים, לבצע מעשי תוקפנות נגד לבנון, פעולות השמדה במחנות פליטים פלשתינאיים ובכפרים וערים לבנוניים, לרמוס את החוק הבינלאומי, את מגילת האו"ם ואת החלטותיו.

לכן המאבק נגד הכיבוש, בעד שלום כולל, צודק ויציב הוא מאבק נגד האימפריאליזם האמריקאי ועושי דברו בישראל ובמצרים. זהו מאבק למען האינטרסים האמיתיים של עם ישראל, של העם המצרי, של כל העמים הערביים, למען השלום באזורנו ובעולם כולו.

השלום באזורנו היה ונשאר המפתח הראשי לפתרון הבעיות הכלכליות והחברתיות בישראל. כל עוד ההוצאות הצבאיות ותשלום החובות והריבית בעד רכישת נשק בשנים קודמות גוזלים שני-שלישים מתקציב המדינה, (והסכמי קמפ-דייוויד הגבירו את מירון-הזיון לממדים ללא-תקדים), אין פתרון של ממש לשאלות האינפלציה, העוני, מאזן התשלומים, שירותי הבריאות והחינוך, השיכון וכיו"ב.

✱

הרמטכ"ל רפאל איתן, חונן הרוצחים, מסר הצהרה בשבועה לבית-המשפט העליון, בה נאמר, כי ההתנחלויות בשטחים הכבושים חיוניות לבטחון ישראל. זהו אחד הכזבים של התעמולה הציונית הרשמית. אפילו שר-הבטחון לשעבר, שר-החוץ בממשלת בגין, מ. דיין, הפריך לא פעם את הטענה הכוזבת הזאת: „אינני חושב שמן הבחינה הבטחונית יש כיום חשיבות מיוחדת להתיישבות. בתקופה הנוכחית אפשר להגן על גבול עם התיישבות כעל גבול בלי התיישבות... אני מעריך את ההתיישבות בתור הדבר החשוב ביותר ובעל המשקל הרב ביותר ביצירת עובדות מדיניות

(ההדגשה במקור — מ. ו.) וזאת מתוך הנחה — כפי שציין גם ראש-הממשלה — כי מקום שאנחנו מקימים בו התיישבות או היאחזות — לא נזוז ממנו". (במועדון העתונות בתל-אביב, בית-סוקולוב, 27.12.1968, מתוך הספר „מפה חדשה — יחסים אחרים", עמ' 181).

דברים אלה שאמר מ. דיין בהיותו שר-הבטחון מוכיחים מה הן המטרות האמיתיות של ההתנחלויות בשטחים הכבושים — התפשטות טריטוריאלית ויצירת „מפה חדשה". דברים אלה גם מוכיחים, כי העדויות בשבועה שמסר הרמטכ"ל ר. איתן לבית-המשפט העליון (לפי הוראות ממשלת בגין) בדבר הצורך הבטחוני של ההתנחלויות — בשקר יסודן. החוגים השליטים אינם בוחלים בכל דבר מירמה ושקר, כדי להגשים את תוכניותיהם להתפשטות טריטוריאלית.

אחד השקרים המוסכמים של „הקונסנזוס הלאומי" הוא נוגע לאופייה ולמטרותיה של מלחמת יוני 1967. התעמולה האימפריאליסטית והציונית אומרת, כי היתה זאת מלחמת הגנה צודקת, כדי לסכל סכנת השמדה, כאילו, לישראל. אולם, עתה ברורות יותר ויותר העובדות המוכיחות, שהיתה זאת מלחמה תוקפנית להפלת המשטרים האנטי-אימפריאליסטיים במצרים ובסוריה ולהתפשטות טריטוריאלית מצד ישראל, תוך ניצול שגיאות והכרזות בלתי-אחריות של מנהיגים ערביים.

מה הן העובדות?

דייוויד נס, מי שהיה הממונה על ענייני שגרירות ארה"ב בקהיר לפני מלחמת יוני ובמהלכה, גילה במאמר שפירסם ב„טיימס" הלונדוני (5.2.71), כי משרד-החוץ האמריקאי ביקש מהשגרירות האמריקאיות במזרח-התיכון, חודשים רבים לפני מלחמת-יוני, לספק מידע צבאי סודי, שהיה נחוץ לצבא ישראל. כך מסתברת היעילות של הפצצות חיל-האוויר הישראלי על הבסיסים האוויריים במצרים בפתיחת המלחמה.

מנהל „נתיבי נפט" בסיני הכבושה מ. פרידמן, גילה בראשית נובמבר 1971 בראיון לעתונות, כי עוד לפני מלחמת יוני הטיל עליו משרד הבטחון את האחריות לענייני הנפט בסיני לאחר שתיכבש במלחמה העתידה.

האלוף מתתיהו פלד, שהיה בשירות פעיל במלחמת יוני, אמר („הארץ", 19.3.72): „התיזה, כי ביוני 1967 נשקפה לישראל סכנת השמדה וכי מדינת ישראל לחמה על קיומה הפיזי הוא בלוף שנולד והתפתח רק לאחר המלחמה... במאי 1967 לא נשקפה סכנת השמדה לישראלים, כפרט או ככלל. המצרים ריכזו בסיני 80 אלף חיילים ואנחנו גייסנו נגדם מאות אלפי איש".

האלוף מ. פלד מעריך, כי סיבת המלחמה היתה לשמור באזורנו

על מה שהוא מכנה „ההסדר האמריקאי” ולסכל מה שהוא מכנה „נסיון של ברה״מ” להביא במקום „ההסדר האמריקאי” — „הסדר סובייטי”. עובדות אלו מוכיחות שהערכת מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית, ש„אכן ביוני 1967 היתה קנונייה מלחמתית בין שליטי ארה״ב וישראל, שאחד מאמצעי הכנתה היה להוליך שולל את עם ישראל” (ספר הוועידה ה-17, עמ’ 283) היתה נכונה, ביטאה את האמת ההיסטורית. יתר-על-כן, מלחמת יוני 1967 הוליכה למלחמת אוקטובר 1973, על כל תוצאותיה החמורות לישראל. מכאן, שבהתנגדותנו למלחמות התוקפניות של 1956 ו-1967 — שנפתחו בידי ישראל בשרות מעצמות אימפריאליסטיות ולמטרות התפשטות טריטוריאלית — הגינונו על שלומה ובטחונה של ישראל.

7.

האידאולוגיה והפרקטיקה הציוניות מסוכנות לעם ישראל. כל מי שנאבק נגדן, פועל לטובת האינטרס הלאומי של ישראל, עצמאותה ובטחונה, השתלבותה במשפחת עמי האזור. השאיפה להקים אימפריה ישראלית היא כה הרפתקנית ומסוכנת לעם ישראל בטווח הארוך, בפרספקטיבה ההיסטורית, עד כי מי שנאבק נגדה פועל להצלתה של ישראל. השוביניזם הציוני — מעטים כמוהו כיום בעולם. עם זאת יש לציין, כי ישנם ציונים, אשר מבינים את המצב החדש בעולם, את הסכנה שבאי-השתלבות ישראל במזרח-התיכון הערבי.

בתקופות שונות הופיעו אישים וקבוצות ציוניים בעמדות מפוכחות יותר, מתוך סלידה לשוביניזם ולפעולות הנישול של הפלחים הערביים מאדמתם, או מעמדות ריאליסטיות יותר, מתוך ראיית-הגולד. הם לא הבינו שרצונם הסובייקטיבי הטוב אינו עולה בקנה אחד עם האידאולוגיה והפרקטיקה הציוניות.

נביא דוגמאות לקולות הבודדים בקרב הציונים, אשר הוקיעו את המדיניות והפרקטיקה של הציונות עוד בתחילת המאה. ב„השילוח”, כרך י״ז, חוברת ג׳, ספטמבר 1907, התפרסם מאמר מאת יצחק אפשתיין, בכותרת: „יחוסינו אל הערבים, שאלה נעלמה”. „שאלה זו — כתב י. אפשתיין — שבפתרונה הנכון תלוייה תקומת תקוותנו הלאומית, לא נשכחה אלא נעלמה כליל מן הציוניים... כבר הגיעה השעה (לאחר שלושים שנה של עבודה ישובית) לשרש את הדעה המשובשת, שנתפשטה בקרב הציוניים, כי בא״י יש אדמה בלתי-נעבדת מחוסר ידיים עמלות ומעצלות

התושבים... את הקרקעות אנו קונים, על הרוב, מאת בעלי האחוזות הגדולות, שתפסו, הם או אלה שקדמו להם, את אדמתם במירמה ובעושק ומחכירים אותה לפלחים, ולפעמים מאת הכפריים, המוכרים חלק מנחלתם. הפלח החוכר אינו גר על האדמה החכורה, אלא הוא תושב קבוע, שאינו משנה את מקומו. ויש חוכרים-פלחים, שאבות-אבותיהם כבר עיבדו את השדות החכורים להם, בני-בניהם. בנוהג שבארץ, האחוזה עוברת מרשות לרשות והחוכרים נשארים במקומם. אולם כשאנו קונים נחלה כזאת, אנו מרחיקים מעליה את עובדיה הקודמים לגמרי."

אומנם הפלחים מקבלים פיצוי כספי מסויים. „אבל — ממשיך י. אפשתיין — אם לא נרצה לרמות את עצמנו במוסכם, הלא נודה שהשלכנו אנשים מסכנים מקינם הדל ושיברנו את מטה-לחמם. אנה יפנה המודת, שאין לו אלא מעט כסף?... הממכר הזה משאיר בליבו פצע שלא יירפא ותמיד יזכור את היום הארור, שבו נפלה נחלתו בידי זרים... האומנם יחרישו המנושלים ויקבלו ברוח קרה מה שנעשה להם? הלא סוף-סוף יתעוררו להשיב בכוח האגרוף, מה ששללו מהם בתוקף הזהב!... אל לנו לזלזל בזכויותיו..." (של העם הערבי הפלשתינאי — מ. ו.).

י. אפשתיין ראה את הנולד: זה היה רק עניין של זמן עד שתקום תנועה לאומית-מדינית פלשתינאית רבת-עוצמה — שאנו עדים לה היום. דברים דומים מאוד ומאלפים שומעים אנו היום מבני העם הערבי הפלשתינאי:

„סח לי פלשתינאי זקן, שראה כבר בחייו ארבעה שליטים זרים: התורכים היו אכזריים מאין כמוהם: תליות, עונשים כבדים, יד ברזל. גם אצל האנגלים לא ליקקנו דבש: מאסרים, הגליות, תליות (בימי המרד). הירדנים דאגו לסתום את פינו ויחידות הלגיון נשלחו לא פעם לפור הפגנות, לעתים בשוטים ארוכים, לעתים בנשק. הישראליים... בניגוד לכל קודמיהם עושים לנו את הדבר הנורא ביותר: הם לוקחים את אדמתנו. בעקבות החייל הכובש באו מיד מודדים ואחר-כך הוצאו צווי תפיסה והפקעה. וכך רואים אנו את אדמתנו נגזלת מאיתנו. זהו השוני הגדול בין ישראל לבין כל השלטונות הקודמים. אף אחד לא נגע בפיסת קרקע שלנו". (ק. אמנון, „על המשמר", 20.9.79).

גם בתקופה החדשה נמצאו אישים וחוגים ציוניים, אשר לא הסכימו עם המדיניות הציונית הרשמית. כך קרה בזמן ההסכם עם המלך עבדאללה בדבר חלוקת השטח שנועד למדינה הערבית הפלשתינאית בין ישראל ועבר-הירדן.

אז הופיע בכנסת נציג מפלגת הציונים הכלליים (שיורשתה היום

המפלגה הליברלית שבליכוד, ח"כ יוסף ספיר ואמר (4 באפריל 1949):
„מבחינת עתידנו הלאומי והמדיני ישנה חשיבות גדולה, שבחלק זה של
הארץ, שלפי החלטת האו"ם צריכה לקום בה מדינה ערבית, תקום מדינה
ערבית עצמאית. דעתי היא, שממשלה עצמאית ערבית היתה מכמה וכמה
בחינות הרבה יותר נוחה לנו מאשר צרוף חלק זה לעבר-הירדן“.

דוגמא נוספת: במארכס 1948 הגישו אליהו ששון, ראש המחלקה
הערבית בסוכנות היהודית וח. ברמן, מזכיר המחלקה המדינית של הסוכנות,
תזכיר לבן-גוריון. התזכיר שהיה מסווג כסודי ביותר עומד להתפרסם
בקובץ „תעודות מדיניות“ של גנוז המדינה. „הארץ“ (במוסף מיום 3.8.79)
מפרסם את עיקרי התזכיר, שמראה, כי גם בקרב הציונים הציעו אנשים
דברים אשר יכלו לשמש כבסיס להסדר-קבע של יחסי-שלום בין היהודים
והערבים, בין ישראל והמדינות הערביות.

הרעיון המרכזי בתוכנית היה לחפש כל דרך לקשר ישיר עם המדינות
הערביות, כדי להגיע להסכם בהתאם להחלטת העצרת הכללית של האו"ם
מה-29 בנובמבר 1947. מה היו הקווים העיקריים בתוכנית בת 17 הסעיפים?
„א. הקמת מדינה יהודית בחלק מארץ-ישראל לפי החלטת או"ם
ולפי הגבולות שנקבעו ע"י האו"ם.

„ב. הקמת מדינה ערבית בחלק השני של ארץ-ישראל.

„ח. שתי המדינות מכריזות, כי אין להן במשותף או באופן נפרד
כל שאיפה להתרחבות או להתפשטות, האחת על חשבון חברתה
או שתיהן על חשבון המדינות הסמוכות.

„ט. שתי המדינות מכריזות, כי פניהן לשלום במזרח ובמערב,
ותעשינה כמיטב יכולתן לשמירת השלום בעולם. במקרה של
הסתבכות בינלאומית תשתדלנה להיות נייטראליות“.

„יז. המדינה היהודית מתחייבת לשתף את אזרחיה הערביים בכל
מוסדות השלטון וחיי המדינה, להעניק להם זכויות מלאות בכל
השטחים ללא כל אפלייה. כן מתחייבות מראש לא לחוקק חוקים,
שיש בהם כדי לפגוע ברגשותיהם או במסורתם הדתית, התרבותית,
והחברתית, וכן ברכושם הקרקעי“.

כמה מנוגד כל זה למדיניות ההנהגה הציונית וממשלות ישראל, הן
במדיניות החוץ והן במדיניות הפנים!

„הארץ“, המפרסם לראשונה את המסמך, מסכם: „הצעות ששון—ברמן
לא יושמו משום שכן-גוריון ראה באותו שלב את הבעייה דרך קנה הסטן“.
כך דחתה ההנהגה הציונית כל רעיון קונסטרוקטיבי, כל פתרון צודק של
הסיכסוך הישראלי-ערבי. ההתנגדות לנייטראליות במדיניות החוץ וההישענות

על המעצמות האימפריאליסטיות קשורות אף הן בשאיפה הציונית הרשמית להתפשטות טריטוריאלית, נוסף על ההיבט האידאולוגי האנטי-סוציאליסטי והאנטי-קומוניסטי.

הצעות לפתרון צודק וריאלי של המשבר המזרח-תיכוני והצעות בדבר מדיניות-חוץ נייטרלית של ישראל, כצורך לאומי חיוני לה עצמה, מעלה גם הד"ר נחום גולדמן. בראיון ל"לה מונד" הפריסאי במארס 1979 (שתורגם ב"הארץ", ב' 21.3.79) אמר: „כאשר נאבקתי למען חלוקתה של פלשתינה, כבר חשבתי על מדינה יהודית נייטרלית. דיברתי בזכות הנייטרליות הישראלית בעיקר מנקודת-המבט של מדיניות-החוץ. ישראל בקיומה חוצה לא רק את פלשתינה, מה שהערבים היו יכולים לקבל בדוחק ובלי-ברירה, אלא היא מפלגת גם מבחינה גיאוגרפית את העולם הערבי המשתרע ממרוקו עד עיראק. כמדינה נייטרלית היא לא היתה יוצרת שבר כזה". זאת ועוד: „נייטראליזציה דורשת כמובן, שמדינות רבות, ובראשן ארה"ב וברה"מ יערבו לבטחונה של ישראל. באורח אבסורדי ישראל אינה רוצה לשמוע על כך...".

דברים מפוכחים. אמנם, כפי שראינו בתחילת הדברים, נ. גולדמן לא תמיד דגל בהם.

אלה קולות ריאליסטיים. החוגים הציוניים השליטים לא הקשיבו ואינם מקשיבים להם. גם כיום נשמעים קולות ריאליסטיים בכמה מפלגות ציוניות. אך קולות אלה חלשים עדיין.

אלה מבין הציונים הסולדים מהאווירה השובינית הדחוסה, ואשר מדברים היום על זה ש"צריך לשוב לציונות המקורית, האנושית והצודקת" — טועים. מעולם לא היתה ציונות אחרת. לא בתחילתה ולא בהמשכה. נכון, שהיו ציונים אחרים, כפי שגם היום ישנם ציונים אחרים, אך הם אף פעם לא קבעו ואף לא השפיעו, לא על האידאולוגיה, לא על המדיניות ולא על הפרקטיקה הציונית, שמאז ועד עתה התמצתה ומתמצית באלה: עם האימפריאליזם נגד העמים הערביים, נגד כוחות הקידמה באזור ובעולם, נגד ברה"מ, נגד הסוציאליזם והקומוניזם. מדיניות זו היתה תמיד מנוגדת לאינטרס הלאומי האמיתי של עם ישראל, לשלום באזורנו ולבטחון. המשכה עלול לסכן את כל עתידה של מדינת ישראל, עלול להמיט אסון לאומי.

אלו הן האידאולוגיה, המדיניות והפרקטיקה הציוניות. היו וישנם ציונים המסתייגים מכך. לאלה מושטת ידינו לשיתוף-פעולה למען השלום ונגד הכיבוש, למען העצמאות הלאומית ונגד השירות לאימפריאליזם והתלות בו, למען הגנת האינטרסים והזכויות של העובדים, למען

הדמוקרטיה, שוויון-הזכויות הלאומי, ביטול אי-השוויון העדתי, למען שוויון-
הזכויות לאשה, נגד הכפייה הדתית ובעד קידמה חברתית.

8.

בכל הוועידות של מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית, מאז הקמתה של מדינת ישראל ועד עתה, התייצבנו בעקביות וללא-סטיה על בסיס אותם עקרונות השלום. הנסיון הוכיח שבלעדיהם לא ייתכן כינון השלום. מדיניותה האנטי-אימפריאליסטית של מפלגתנו המכבדת את זכויות שני העמים בארץ הזאת, עם ישראל והעם הערבי הפלשתינאי, מנוגדת תכלית ניגוד למדיניותן של ממשלות ישראל, המושתתת על שירות לאינטרסים הגלובליים של המעצמות האימפריאליסטיות, על שלילת זכויותיו הלאומיות של העם הערבי הפלשתינאי.

מדיניותן של ממשלות ישראל מושתתת לא על צדק אלא על כוח. והכוח נשען על מעצמות אימפריאליסטיות, ובמיוחד על ארה"ב. ממשלות ישראל הפכו לגורם העומד על משמר המשטרים הריאקציוניים ביותר בעולם הערבי, לטובת המונופולים האימפריאליסטיים. מדיניות זו מסבירה גם את התמיכה הצבאית, הכלכלית והפוליטית-מוסרית של ממשלות ישראל במשטרים פאשיסטיים וגזעניים. זהו ההסבר לתמיכה במשטרים הפאשיסטיים בצ'ילה, בניקרגואה, בסן-סלבדור ומדינות דיקטטוריות אחרות באמריקה הלטינית, וכן במשטרי עריצות, כמו ממשלת הקולונלים השחורים ביוון, השאה הפרסי ועוד. זהו גם ההסבר לתמיכה במשטרים הגזעניים בדרום-אפריקה ובזימבבווה-רודזיה. מאותה סיבה תמכו ממשלות ישראל בצרפת במלחמתה הקולוניאלית נגד העם האלג'ירי, בארה"ב במלחמתה המזוהמת נגד העם הווייטנאמי ובמלחמות מזוהמות אחרות.

לאחר המהפכה האנטי-אימפריאליסטית והאנטי-פיאודלית בעיראק מה-14 ביולי 1958, התייצבה ממשלת ישראל נגדה. בחוזר שהוציא מרכז המפלגה בשלטה אז בישראל, מפא"י, למרצים ולמסבירים ביום 5.8.1958, הוגדרו עקרונות המדיניות הבאים, המאפיינים את המדיניות הציונית הרשמית השלטת בישראל: איבה קיצונית לברה"מ, ראיית כל מהפכה עממית לא מנקודת האינטרסים של העם הקם על שלטון העריצות הרודה בו, אלא ראיית כל נצחון עממי באיזו ארץ שהיא בעולם כנצחון של... ברה"מ, כהתערבות סובייטית.

כך קבע מרכז „מפלגת פועלי ארץ-ישראל": „ההפיכה בעיראק מהווה

הישג נוסף למדיניות ברית-המועצות". ולהלן: „ההפיכה העיראקית וכל המשמעויות הנובעות ממנה לגבי התפשטות תחום השפעתו של נאצר, החלשת עמדת המערב והגברת החדירה הסובייטית לתוכו מחייבים אותנו להערכה מחודשת של המצב. עלינו לקבוע עובדה חשובה: אנו מהווים באזור המזרח-התיכון גורם רב-כוח במידה כזאת, אשר שום החלטה קובעת לגבי עניינים הנוגעים לנו לא תוכל להתקבל למרות רצוננו... אנו חזקים יותר מכל מדינות ערב ביחד...". „לאחר ההפיכה בעיראק נוכח העולם המערבי לדעת, שישראל היא מבצר הדמוקרטיה היחידי באזור הזה, וכי חיזוקו של מבצר זה משרת את האינטרסים של המערב כולו.. מוטל עלינו לתרגם התפתחות חשובה זו לשפת המעשה: לאספקת נשק, מטוסי קרב ומפציצים סילוניים, טנקים קלים וכבדים, צוללות ואמצעי לחימה נגד צוללות...".

זאת ועוד: „כל מי שמטיף לנייטרליזציה של המזרח-התיכון כאילו אומר: פירוק ברית בגדד, פרישת טורקיה מנאט"ו, חיסול כל הבסיסים של המערב והפקרת האזור לשלטון נאצר והסובייטים".
דברים אלה אופייניים להנהגת המפלגה ששלטה במדינת ישראל במשך 29 שנים. כיוון זה הוחרף עוד יותר על-ידי ממשלת הליכוד בראשותו של מ. בגין.

ועידתנו ה-11, הראשונה במדינת ישראל, החליטה, כי שלום ייתכן רק כאשר תמומש זכותו של העם הערבי הפלשתינאי להגדרה עצמית ולהקמת מדינתו העצמאית בצד מדינת ישראל. כן מחייב השלום פתרון צודק של שאלת הפליטים הפלשתינאיים בהתאם להחלטות האו"ם. הדגשנו, כי האינטרס האמיתי של ישראל הוא לנהל מדיניות של אי-תלות במעצמות האימפריאליסטיות ולבצר את העצמאות הלאומית.
למדיניות זאת נאמנים אנו כל השנים. למענה נאבקנו ונמשיך להיאבק.

9.

הציונות, אשר אמורה היתה, בהתאם לתיאוריה שלה, להביא את פתרון השאלה היהודית, כלומר, למנוע סכנה של אנטישמיות וגזענות, נכשלה בכך. לעומת זאת, שליטי ישראל הציוניים מנהלים בעצמם מדיניות גזענית, תוקפנית, אשר השמיטה את האהדה שהיתה לישראל בעולם עם הקמתה. ישראל היא כיום אחת המדינות המבודדות ביותר בעולם, כאשר „ידידיה הטובים" הם הגזענים מדרום-אפריקה ואנשי הכת הרצחנית בצ'ילה. הכיבוש של השטחים הערביים, הדיכוי האכזרי של העם הערבי

הפלשתינאי בשטחים הכבושים, ההתקפות הברבריות על מחנות פליטים פלשתינאיים, כפרים וערים בלבנון, מדיניות האפליה והדיכוי הנקוטה לגבי האוכלוסיה הערבית בתוך מדינת ישראל, שמדיניות הנישול מהקרקע וייהוד הגליל היא אחד מביטוייה המכוערים — כל אלה מוכיחים פעם נוספת לא רק בתיאוריה אלא גם בפרקטיקה, שהציונות אינה תנועת שחרור לאומי, אלא תנועת דיכוי לאומי.

האם המדיניות הציונית השלטת תואמת את האינטרסים של עם ישראל, את בטחונה של מדינת ישראל? ברור שלא. נהפוך הוא: כתוצאה ממדיניות זו יושבת ישראל על הר געש, על הר של נשק קטלני ומתכוננת לאחר כל מלחמה למלחמה הבאה.

הציונות שהיתה אמורה להביא, כביכול, בטחון ליהודים — הביאה במדיניותה למצב, שבו ליהודים בישראל יש פחות בטחון מאשר ליהודים בארצות אחרות. היעדר הבטחון, הסכנה המתמדת של מלחמה ומוות, אורח החיים שנעשה בלתי-נסבל לרבים — הם שהבריחו מן הארץ מאות אלפי יהודים. הם מחפשים מקום מיבטחים בארצות אחרות.

המצב הבינלאומי והפנימי של ישראל החמיר מאוד. המצב הכלכלי והחברתי בכי רע. על רקע זה נשמעים עתה יותר קולות תבונה ודאגה. כך לדוגמא כותב יצחק טישלר („דבר השבוע“, 31.8.79):

„כמובן, נוכל לשבת על הכידונים עוד שנים מספר. נוכל לבזבז עוד כמה וכמה מיליארדים על התנחלויות עלובות. נוכל לבזבז כמה וכמה מיליארדים נוספים על פיצויים למתנחלים שייאלצו להסתלק מנחלתם, אם באמת נחלתם היא. נוכל להתיש את עצמנו בפלפולים על מהות האוטונומיה, מעשי אונן בשעה שהיישות הפלשתינאית העצמאית מתגבשת לנגד עינינו העצומות. נוכל לקשקש עד לזרא על המחוייבות האמריקאית. נוכל להכעיס את שרידי ידידינו“.

מסקנתו: „לסגת. נסיגה חד-צדדית“. אין הוא עקבי. אינו מציע לסגת מכל השטחים שנכבשו ב-1967. אך בכל זאת מרגיש צורך לזעוק: „אנחנו נמאסים על העולם... אנחנו נמאסים אפילו על העולם היהודי, הרואה בנו קרובים עניים המוטלים כריחיים על צווארו. היינו יכולים לעמוד בכך לולא נמאסנו גם על עצמנו. בלי חוסן פנימי אי-אפשר לעמוד ברוח פרצים. וחוסננו הפנימי היה כלא היה. אז מוכרחים לסגת. נסיגה חד-צדדית. מוכרחים? ממשלת הליכוד לא תיסוג. חוששני שגם ממשלת המערך לא תיסוג. אבל במדינה דמוקרטית רשאים אפילו המיואשים לקרוא בקול... קול קורא במדבר“.

אולם, אנו הקומוניסטים איננו מיואשים. הקולות השפויים הריאליסטיים

מתרבים ועתידים להשפיע יותר אם יהיו מלוכדים. המדיניות השלטת נידונה לכשלון. יודעים אנו, כי לא הליכוד ולא המערך הם כל יכולים. וגם האימפריאליזם האמריקאי, שממשלות ישראל נשענות עליו ומשרתות אותו — גם הוא אינו כל יכול. בשום אזור בעולם לא יוכל לכפות את רצונו על העמים. הוא יכול זמנית להצליח במקום זה או אחר ולבסס את השפעתו על דיקטטורים מפלצתיים כשאה הפרסי, כפינוציט בצ'ילה וסומוסה בניקרגואה, או על שליטים ריאקציוניים כסאדאת ודומיו. אך כל משטר עריצות הרודה בעמו — סופו ליפול.

בוועידתנו ה-18 אמרנו: „אין ספק בדבר, כי מאבק העמים באזור ובעולם לכיבוי מוקד המלחמה במזרח-התיכון ובמיוחד מאמציה הגדולים של ברה"מ עשויים לאלץ את האימפריאליזם האמריקאי לנקוט עמדה ריאליסטית יותר". (ספר הוועידה ה-18, עמ' 34).

כבר עתה לא רק מדינת ישראל מבודדת, אלא גם ארה"ב מבודדת כמעט כליל במדיניותה במזרח-התיכון. קונויית קמפ-דייוויד בודדה את מצרים בעולם הערבי ובחשבון כולל — החלישה את מעמדה של ארה"ב ולא חיזקה אותה.

המדיניות הישראלית השלטת משליכה את יהבה על החוגים הקיצוניים ביותר של האימפריאליזם האמריקאי. מבחינה זאת אין הבדל בין ממשלת בגין וממשלות המערך שקדמו לה. הם בונים על כשלון הדטאנט ביחסים הבינלאומיים ובמיוחד על זה שבין ארה"ב וברה"מ. הם בונים גם על ברית אמריקאית-סינית נגד ברה"מ. הם מוכנים אפילו להמר על מלחמת עולם שלישית והכל מתוך איבה קיצונית לסוציאליזם ולקומוניזם ומתוך שאיפה ציונית להתפשטות טריטוריאלית על חשבון העם הפלשתינאי ועמים ערביים אחרים.

*

מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית, המציינת 60 שנה לקיומה, גאה על כך שבכל התנאים ובכל הזמנים היתה נאמנה לאינטרסים של העם העובד, יהודים וערבים, לאינטרסים הלאומיים האמיתיים של שני העמים בארץ הזאת, לאינטרס השלום והמאבק נגד השלטון הבריטי הזר ונגד ההשתעבדות המחודשת לאימפריאליזם האמריקאי.

מטרת מפלגתנו: כינון משטר סוציאליסטי בישראל, ביטול משטר הניצול המעמדי והדיכוי הלאומי, ביטול הניצול של אדם בידי אדם, ביטול המשטר המוליד אפליה עדתית, אי-שוויון האשה, עוני, סבל, מלחמות ומוות.

דרכנו נכונה. נהיה נאמנים לה. סופה לנצח.

ברכת ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי

חברים ואורחים יקרים!

ביום זה שבו מציינת מפלגתנו הקומוניסטית 60 שנה להיווסדה, נושאת ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי ברכה לחגה.

אנו חברי בנק"י, רואים זכות גדולה בהשתתפות יחד עם מפלגתנו במאבקה למען השלום, אחוות-העמים ובניית חברה טובה יותר — סוציאליסטית, וזאת בשל ידיעתנו כי מאבק המפלגה הנו באינטרס כלל אוכלוסיית ישראל וקודם-כל למען הטבת תנאי חייו של הנוער בארצנו. עליית ממשלת הליכוד, הרחבת מדיניות ההתנחלויות והשתוללות האינפלציה פוגעות בראש וראשונה בנו — בנוער.

התקציבים הניתנים להתנחלויות ולהמשך הכיבוש באים על חשבוננו ומתבטאים בקיצוץ תקציבי החינוך, הבריאות, הסעד, התרבות והספורט ובהרעת המצב הכלכלי.

הכיבוש הנמשך משחית קודם-כל את הנוער — ודוגמאות לכך לא-חסרו בתקופה האחרונה. לעומת זאת תקציב החינוך מופנה לאפיקים אנטי-חינוכיים — בהלעטה בשעורי דת והסתה שובינית-גזענית. מצב זה מביא למרירות בקרב הנוער הלומד.

באין מקורות אחרים אשר יספקו תשובות לבעיות אלה, רואה ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי את חובתה בהסברת המצב הקיים ובנתינת התשובות הנכונות שיעזרו לתיקונו.

בפעילותנו זו אנו געזרים במפלגה, במדיניותה, בדרכה, בחבריה אשר נכונים לעזור לנו בפתרון השאלות היומיומיות המתעוררות, ואף להתמודד פנים אל פנים עם הנוער הלומד ועם אנשי החינוך.

נוסף לכך קיימת בעייתו החמורה של הנוער העובד. נוער זה, ברובו משכונות ומאזורי מצוקה, אשר התנאים הכלכליים הכריחו אותם לצאת לעבודה. מלבד התנאים הקשים של כלל מעמד הפועלים, שם נתקלים הם בניצול חמור עוד יותר — בשל עצם היותם נוער עובד. גם בתחום זה פועלת בנק"י על-ידי הסברה המתבטאת בכרוזים ועלונים המיוחדים לבעייתם, בעיית הניצול ההולך ומחמיר כלפי הפועלים ובעיקר כנגד הנוער העובד, שהוא הקורבן הראשון לעבודות בלתי-מקצועיות, ניצול, ובתנאים מסויימים, גם לזריקה מהעבודה.

מפלגתנו עוזרת לנו רבות גם בעניין זה על-ידי נסיונה העשיר ורב-השנים במאבקים איגוד-מקצועיים ומאבקים לשיפור התנאים הכלכליים-חברתיים, ובהדרכה ישירה של חברינו.

רבות נותנת לנו המפלגה גם בחינוך הרעיוני: לימוד המרקסיזם בשאלה הלאומית, מדיניות חוץ ופנים של משטרים בעולם, והתשובות הבהירות לשאלות-יסוד אלה תורמות רבות להתמודדות חברינו בשאלות שמציגים להם ולעתים אף מנסים לנגח אותנו בהן.

אנו שכם אחד עם המפלגה, מצווים לעמוד היום על המשמר לנוכח התעוררות והחייאת תנועות פאשיסטיות, כמו מפלגת התחיה, גוש-אמונים ואנשי הרב כהנא, בIODענו שאם לא נעשה זאת, אנו צפויים לחיסול החירויות הדמוקרטיות.

המפלגה ותנועת הנוער שלה — בנק"י, מהוות כיום החוצץ היחיד היהודי-ערבי נגד גופים אלה.

ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי, כמפלגה, הן האירגונים היחידים בארץ המאגדים בתוכם יהודים וערבים, נשים וגברים, נערים ונערות ללא-הבדל גזע ומין. משום כך ברית הנוער הקומוניסטי רואה עצמה כחלוץ לפני מחנה הנוער הישראלי במאבק לשלום, לאחוזה יהודית-ערבית, נגד האפליה הלאומית כלפי האוכלוסיה הערבית בישראל ולמאבק משותף לפתרון הבעיות המשותפות, מאבק שבו רשמה מפלגתנו דפים מזהירים בהיסטוריה של עמי הארץ הזו.

ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי רואה כזכות לעצמה להיות המשמרת הצעירה שלך — מפלגתנו היקרה.

לסיום רוצים אנו — לאחל שוב — לך המשך מאבק פורה והישגים נוספים.

מבטיחים אנו שנעמוד ביחד איתך במלוא מרץ הנעורים שלנו במימוש מדיניותך, האתגרים ובמאבק לשינוי פני החברה בארצנו, וקודם-כל במאבק העכשווי החשוב ביותר לכולנו לצעירים כמבוגרים — למען השלום הצודק האמיתי והאפשרי עם העמים השכנים, וקודם-כל עם העם הערבי הפלשתינאי; שלום, שעונה על זכויותיהם הצודקות של כל עמי האזור, בלי כיבושים כלשהם, כשלצידה של מדינת ישראל בגדה המערבית וברצועת-עזה מתפתחת ומשגשגת מדינתו העצמאית של העם הערבי הפלשתינאי. שלום זה עונה לאינטרס העמים והנוער בארצנו ובאזורנו. ולכן לא נשקוט ונפעל לצידך — עד להגשמתו.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית, חלוצת המאבק למען האינטרסים האמיתיים של העם והנוער בישראל.

ברכות המפלגות האחיות

ברכת המפלגה הקומוניסטית האוסטרית

חברים יקרים,

ביום השנה ה-60 לייסוד מפלגתכם שולחים אנו לכם ברכות-אחים קומוניסטיות.

אנו מלאים התפעלות מעמדתה העקרונית של מפלגתכם החדורה רוח האינטרנציונליזם הפרולטרי וזאת בתנאים מדיניים וגיאוגרפיים קשים ומסובכים במיוחד. המפלגה הקומוניסטית הישראלית, מפלגתם של העובדים היהודיים והערביים, הגנה תמיד באומץ לא רק על האינטרסים החומריים של האדם העובד, אלא גם התנגדה לפעולות התוקפניות של שליטי ישראל נגד שכנותיה הערביות, פעולות שמקורן באידאולוגיה הציונית.

מפלגתכם התייצבה בחזית משותפת עם הכוחות האנטי-אימפריאליסטיים בעולם למען השלום והפגת המתיחות, נאבקה נגד הקולוניאליזם הישראלי ובכך תורמת את תרומתה לשלום צודק בין יהודים וערבים, שיבטיח גם את זכות ההגדרה העצמית של הפלשתינאים.

בהיותנו מפלגה שהרעיונות הגדולים של המרקסיזם-לניניזם מדריכים אותה, אנו חשים עצמנו קשורים בכם קשרי אחווה וידידות במסגרת התנועה הקומוניסטית העולמית.

אנו מאחלים לכם הצלחות נוספות במאבק למען העניין של מעמד הפועלים, העצמאות הלאומית והשלום.

בשם הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית האוסטרית

(—) פראנץ מורי (—) ארווין שארף

ברכת המפלגה הסוציאליסטית של אוסטרליה

חברים יקרים,

לרגל יובלה ה-60 של מפלגתכם, הוועד המרכזי של המפלגה הסוציאליסטית של אוסטרליה, בבטאו את רגשות כל החברים שולח לכם ברכות-אחים חמות ואיחולים לבביים ביותר להצלחות נוספות במאבקם הקשה, אך הצודק.

אנו, הקומוניסטים האוסטרליים, עוקבים בעניין רב אחר ההתפתחויות באזור המזרח-תיכוני רב-התהפוכות ובעל החשיבות האסטרטגית. אנו מביעים את הסולידריות שלנו ואת תמיכתנו במפלגתכם על התפקיד החלוצי שהיא מילאה וממלאה במאבק למען פתרון צודק של הסכסוך המזרח-תיכוני על בסיס אחווה בין יהודים וערבים, כיבוד הזכות הבלתי-מעורערת של העם הערבי הפלשתינאי להגדרה עצמית, כולל זכותו להקמת מדינתו העצמאית, הכרה באש"ף כנציגם היחיד של הערבים הפלשתינאיים ונסיגת הצבא הישראלי מכל השטחים הערביים הכבושים.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית הוכיחה את הפטריוטיות ואת האינטרנציונליזם האמיתי שלה בכך, שהיא נאבקה למען עמדה עקרונית זו, ובאחדה בשורותיה יהודים וערבים היא משרתת את מיטב האינטרסים הן של העם היהודי והן של העם הערבי.

במשך 60 שנותיה שמרה מפלגתכם מכל משמר על עקרונות המרקסיזם-לניניזם והנחילה תבוסה לסטיות שונות ולמגמות אופורטוניסטיות. היה זה תנאי בל יעבור להצלחה במאבקכם ההיסטורי.

מפלגתנו אף היא מבססת את עבודתה על עקרונות המרקסיזם-לניניזם ומנהלת מאבק נגד המגמות לסלף ולעוות את מהות הסוציאליזם המדעי. מפלגתכם נאבקה, ללא לאות, בשם העם העובד בישראל, נגד הניצול והדיכוי בידי ההון הלאומי והבינלאומי, המונופולים והחברות הרב-לאומיות. החרפת המשבר הקפיטליסטי והעברת אמצעים חומריים עצומים למטרות מלחמה, מהריפות את המצב הכלכלי ומוליכות להתקפות גוברות על רמת-החיים והזכויות של העם העובד, היהודי והערבי כאחד.

אנו באוסטרליה עדים להחרפה דומה של הסיכסוך בין מעמד-הפועלים לבין כוחות הריאקציה וההון המונופוליסטי, המלווה במאבקי-שביתות רבים ושימוש באלימות מצד הימין נגד התנועה העממית המתקדמת. במאבקי היומיום שלנו להגנה על רמת-החיים, החירויות האזרחיות והעצמאות הלאומית, העם העובד של שתי ארצותינו ניצב בפני אותו אויב מעמדי. בזירה הבינלאומית עדים אנו עתה לשיתוף-פעולה מביש בין ההנהגה

המאואיסטית של סין לבין החוגים הריאקציוניים ביותר של האימפריאליזם האמריקאי ומחרחרי המלחמה של ארצות אימפריאליסטיות אחרות. ברית חדשה זו מהווה איום רציני על שלום העולם, כפי שהוכיחה לאחרונה הפלישה הסינית לרפובליקה הסוציאליסטית של וייטנאם.

מפלגתנו דוחה לחלוטין את מגמות ההתפשטות של ההנהגה הסינית ואת בגידתה במרקסיזם-לניניזם ועומדת לצידם של כל הכוחות הנאבקים באימפריאליזם ובהתפשטות ולמען השלום, הדמוקרטיה והעצמאות הלאומית. אנו סמוכים ובטוחים שהמאורע של יום ההולדת ה-60 של מפלגתכם יציין את התחלתם של מאמצים חדשים ושל הצלחות חדשות במאבקכם נגד האימפריאליזם, למען פתרון צודק של הסכסוך המזרח-תיכוני, למען שלום, דמוקרטיה וסוציאליזם.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

תחי הידידות והסולידריות בין המפלגה הקומוניסטית הישראלית

והמפלגה הסוציאליסטית של אוסטרליה!

יחי האינטרנציונליזם הפרולטרני!

בשם הוועד המרכזי

המפלגה הסוציאליסטית של אוסטרליה

(—) פיטר פיימון

מזכיר כללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית האיטלקית

חברים יקרים,

קבלו נא, לרגל יום השנה ה-60 לייסוד מפלגתכם, את ברכות האחים והאיחולים של הוועד המרכזי שלנו ושל כל הקומוניסטים האיטלקיים. אתם ממשיכים בעקביות במערכה הארוכה והקשה, בה ניצבתם בשורות הראשונות של מאבק הערבים והיהודים נגד הדיכוי הקולוניאלי ובעד עצמאות פלשתינה. היום אתם מהווים בישראל את הכוח העיקרי בקרב הנאבקים בעקביות כדי לשים קץ למדיניותם של מנהיגי ישראל, הנוגדת את החלטות האו"ם והשוללת מהעם הפלשתינאי את הזכות למדינה לאומית משלו.

ברצוננו להביע בהזדמנות זו את הסולידריות שלנו אתכם ולאשר שוב את התחייבותם של הקומוניסטים האיטלקיים לפעול למען שלום כולל וצודק במזרח-התיכון, תוך הכרה בזכויות הצודקות של העם הפלשתינאי, ולהפיכת הים-התיכון לים של שלום, שיתוף-פעולה וידידות בין העמים. איחולים לתוצאות טובות בפועלכם.

בברכת אחים,

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית האיטלקית

ברכת המפלגה הקומוניסטית של אירלנד

חברים יקרים,

ברגש עמוק של גאווה אינטרנציונליסטית אנו מברכים אתכם לרגל יום השנה ה-60 לייסוד המפלגה הקומוניסטית הישראלית הלוחמת. מפלגתכם הוכיחה את יכולתה להיאבק בתנאים מסוכנים ומורכבים. נתתם דוגמא נהדרת כיצד להיאבק ולא להיכנע לכוחות השוביניזם והרביזיוניזם. הצלחתכם במאבק זה היתה והינה מקור של השראה רבה, במיוחד עבור מפלגה כמו זו שלנו, הנאלצת להיאבק במדיניות אימפריאליסטית של „הפרד ומשול“.

אנו מצדיעים לכם על דבקותכם באידיאל הגדול של האינטרנציונליזם הפרולטרי.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

בברכת־אחים,

בשם הוועד הפועל הארצי

(—) אנדריו באר, יושב־ראש

(—) מייקל אוריורדן, מזכיר כללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית של ארגנטינה

חברים יקרים,

בשם הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של ארגנטינה, שולחים אננו לכם, במלאות 60 שנה לייסודה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ברכת סולידריות לוחמת של הקומוניסטים הארגנטינאים.

בעניין רב עוקבים אננו אחר מאבקכם הקשה והעקבי למען השלום, הדמוקרטיה, השחרור הלאומי של העמים המדוכאים, ובמיוחד של העם הערבי הפלשתינאי, למען הקידמה והסוציאליזם.

במשך 60 שנה ניהלה מפלגתכם מאבק למען השלום, הדמוקרטיה והסוציאליזם בתנאים מסובכים וקשים של השתוללות שובינית ומיליטריסטית מצד החוגים הציוניים התוקפניים. המפלגה הקומוניסטית הישראלית, נאמנה לייסודה כחלוץ מעמד-הפועלים, מגינה בעקביות על רעיונות המרקסיזם-לניניזם, מחזיקה ברמה את דגל האינטרנציונליזם הפרולטרני, תורמת תרומה חשובה למאבק של מעמד-הפועלים והעמים בעולם נגד המדיניות הריאקציונית, הנצלנית והתוקפנית של האימפריאליזם.

החוגים הציוניים התוקפניים, יחד עם ההנהגה של פקין, הופכים להיות עוזריהם העיקריים של האימפריאליזם ושל משטרים עקובים מדם, מסייעים למירוך-הזיון ולהצתת מוקדי מתח ומלחמה מסוכנים ביותר. לכן, מאבקכם נגד מדיניות הכיבוש והדיכוי, נגד המיליטריזם והתוקפנות, נגד מדיניות האפליה הלאומית, חשיפתכם את התפקיד שממלאים החוגים המיליטריסטיים האלה במירוך-הזיון — מהווים תרומה חשובה למאבקו של עמנו-אנו לדמוקרטיה, לעצמאות לאומית ולשלום.

חיזוק השפעתה והרחבת שורותיה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, מדיניותה של כינון חזיתות רחבות ביותר במאבק לשלום, תוך ניהול מערכה אידאולוגית איתנה — הם הבסיס, עליו מושתת גידול כוחם של הקומוניסטים והכוחות הדמוקרטיים בבחירות לכנסת, לרשויות המקומיות ולאגודים המקצועיים. זוהי תוצאה של מדיניות, היודעת לשלב פטריוטיזם ואינטרנציונליזם כנגד המדיניות השובינית והסיפוחיסטית של החוגים הציוניים השליטים.

העמדה האמיצה של הקומוניסטים הישראליים נגד הקנוניה של קמפ-דיוויד — היא תרומה גדולה לעניין השלום בעולם, המחייב השגת שלום צודק ויציב במזרח-התיכון. אחד מתנאיו הוא: הכרה בזכויות הלגיטימיות של העם הערבי הפלשתינאי. הקומוניסטים הארגנטינאים מעריכים מאוד את ההגנה הנלהבת שלכם על ברית-המועצות, על השיטה הסוציאליסטית

העולמית. שגשוגן המתמיד של המדינות הסוציאליסטיות הוא הערובה העיקרית להצלחת המאבק נגד האוייב האימפריאליסטי המשותף. אנו מאחלים לכם הצלחות נוספות ביוכלכם ה־60. אנו מדגישים את ההזדהות שלנו עם מאבקכם העקבי למען אחדותה וביצורה של התנועה הקומוניסטית והפועלית הבינלאומית על בסיס המרקסיזם-לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרני.

בשם המפלגה הקומוניסטית של ארגנטינה

הוועד המרכזי

(—) אתום פכה

ברכת המפלגה הקומוניסטית של ארצות-הברית

חברים יקרים,

קבלו נא איחולים לבביים ביותר וברכות-אחים חמות מהוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של ארצות-הברית, לחג יובל ה־60 לייסוד מפלגתכם, המפלגה הקומוניסטית ההירואית של ישראל. אנו מצטרפים לשמחת חגכם, משום שההיסטוריה של מפלגתכם מהווה דוגמא להתגבשותה ולביצורה של מפלגה מרקסיסטית-לנינית, תוך כדי מאבק להגנת האינטרסים של עמה וארצה ותמיכה איתנה באינטרנציונליזם הפרולטרני.

מפלגתכם גברה על רדיפות והשמצות, והשפעתה גדלה הודות לדבקותה בעקרונות והודות לפעילותה לטובת רווחתו של מעמד-הפועלים של ישראל ועמה. מפלגתכם מגינה על העניין הצודק של העם הערבי הפלשתינאי, על זכותו להגדרה עצמית ולהקמת מדינתו העצמאית בצידה של מדינת ישראל. אחדותם ואחוותם של הקומוניסטים היהודים והערבים בשורות ובהנהגת מפלגתכם הן דוגמא מלהיבה לכל הרוצים בכנות לקדם את עניין השלום והקידמה החברתית.

לא סוכניו של המעמד השליט, החולש זמנית על חיי ארצכם, אלא המפלגה הקומוניסטית הישראלית והמוני העמלים שהיא מדריכה, הם הפטריוטים האמיתיים. אתם הזהרתם ללא-הרף, ששום ממשלה המטפחת שוביניזם לאומני והפועלת בשיתוף-פעולה עם האימפריאליזם של ארה"ב

נגד עצמאותם והתפתחותם החופשית של שכניה הערביים, אינה יכולה להגן על ריבונותה של ישראל ועל בטחונה. במאבקם נגד כל צורות האפליה והדיכוי כלפי האוכלוסיה הערבית בישראל; בתמיכתכם בתנועת השחרור הלאומי של הערבים הפלשתינאיים ושל עמי המזרח-התיכון, המפרץ הפרסי ואפריקה, במאבקם נגד ההשמצות והפרובוקציות האנטי-סובייטיות והאנטי-סוציאליסטיות הצבעתם תמיד על הדרך הנכונה אל השלום, הבטחון ורווחת העמים.

אנו מבטיחים לכם את מלוא תמיכתנו במאבק המשותף נגד התוקפנות האימפריאליסטית של ארה"ב (הכלכלית, הצבאית והדיפלומטית), המכוונת נגד האינטרסים של עמי ישראל. אנו נמשיך לחשוף את הכוזב שבהסכמי קמפ-דייוויד ולהיאבק נגדו ונגד תומכיו הריאקציוניים הציוניים. אנו נפעל למען כינוסה של ועידת ז'נבה על-ידי האו"ם, בהשתתפות אש"ף, כדי להבטיח שלום צודק ובר-קיימא בחלק העולם שלכם, אשר כה חיוני לשלום כל העולם.

אנו מאחלים לכם בכל לבנו הצלחה בעבודתכם.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

תחי הסולידריות הפרולטרית הבינלאומית!

יחי המרקסיזם-לניניזם וגולת-הכותרת שלו — הסוציאליזם!

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית של ארצות-הברית

(—) הנרי וינסטון, יו"ר ארצי

(—) גאס הול, מזכיר כללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית הבולגרית

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הבולגרית, בשם כל הקומוניסטים והעם העובד של בולגריה שולח לכם, לקומוניסטים ולעם העובד בישראל, ברכות-אחים ואיחולים לבביים לרגל יובל ה-60 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

בהיותה ילידת התקופה של גאות מהפכנית, בעקבות מהפכת אוקטובר הסוציאליסטית הגדולה, הופיעה מפלגתכם, מאז השנים הראשונות לקיומה, כשופר נאמן למעמד-הפועלים, לאיכרים ולכל העמלים היהודיים והערביים וכמגן נלהב על האינטרסים שלהם.

מפלגתכם, שחושלה במאבק נגד הקולוניאליזם הבריטי, המשיכה לאחר הקמתה של מדינת ישראל, להיאבק נגד האימפריאליזם והריאקציה, האידאולוגיה הציונית ומדיניות ההתפשטות של החוגים השליטים.

הקומוניסטים הבולגריים מעריכים מאוד את המאבק העקבי והעקרוני, שמנהלת המפלגה הקומוניסטית הישראלית למען אחדות הכוחות המתקדמים והדמוקרטיים במאבק להגנת החירויות הדמוקרטיות, נגד מיתקפת ההון הגדול והריאקציה, נגד סכנת הפאשיזציה של הארץ, נגד אפליית האוכלוסיה הערבית ונגד אפליית היהודים מארצות אפריקה ואסיה.

מאבקה האמיץ וללא-פשרות של המפלגה הקומוניסטית הישראלית נגד ההסכמים הנפרדים שנחתמו בקמפ-דייוויד, נגד המדיניות ההרפתקנית של ישראל, ולמען הסדר שלום כולל של המשבר המזרח-תיכוני על בסיס החלטות האו"ם ובהתאם לאינטרסים של כל הארצות והעמים באזור, מאבקים אלה העלו את יוקרתם של הקומוניסטים הישראליים וביצרו את מעמדם כפטריוטים אמיתיים וכאינטרנציונליסטים עקביים.

אנו מעריכים מאוד את תרומתה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית לפיתוח שיתוף-הפעולה בין שתי מפלגותינו ולפיתוח קשרי הידידות בין העם הבולגרי והעם הישראלי. אנו מעריכים מאוד את מאבקה הבלתי-נלאה של מפלגתכם לביצור נוסף של אחדות התנועה הקומוניסטית והפועלית הבינלאומית על בסיס עקרונות המרקסיזם-לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרני.

ליום הולדתה ה־60, המסמל תקופה רבת-תהילה של מאבק, קבלו נא, חברים יקרים, את איחולינו הכנים ביותר להצלחות נוספות במערכתכם הקשה להגנת האינטרסים של העם העובד בישראל, למען כינון שלום צודק ובר-קיימא במזרח-התיכון ולמען הדמוקרטיה והסוציאליזם.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

תוגבר אחדותה וליכודה של התנועה הקומוניסטית והפועלית הבינלאומית על הבסיס האיתן של המרקסיזם-לניניזם ועקרונות האינטרנציונליזם הפרולטרני!

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית הבולגרית

ברכת המפלגה הקומוניסטית של בלגיה

אנו מברכים בברכת-אחים את המפלגה הקומוניסטית הישראלית, לרגל יום השנה ה־60 לייסודה. אנו חוזרים ומביעים את רגשות הסולידריות הפעילה שלנו עם מאבקכם למען פתרון צודק של הבעיה הפלשתינאית על-ידי הכרה באש"ף כצד במשא-ומתן, כדי להבטיח את הזכויות הלאומיות של העם הפלשתינאי וכדי להבטיח גם את דו-הקיום עם מדינת ישראל.

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית של בלגיה

(—) ואן גייט (—) אלברט דקונינג

מזכיר ארצי

נשיא

ברכת המפלגה הקומוניסטית של בריטניה הגדולה

חברים יקרים,

לרגל יום השנה ה-60 לייסוד מפלגתכם ברצוני להביע לכם ובאמצעותכם לכל הקומוניסטים הישראליים, את ברכותיו ואת הערצתו של הוועד הפועל שלנו ושל כל חברי מפלגתנו.

מפלגתנו ניסתה בכל הזמנים, לפי מיטב יכולתה לרכוש את ליבו של העם הבריטי, ובמיוחד של תנועת העבודה במטרה לעזור בפתרון הבעיות הניצבות בפני העמים הישראלי והפלשתינאי. עליהם מוטלת חובה מיוחדת לעזור, כי בעיות אלה נוצרו במידה רבה בגלל ירושת המדיניות האימפריאליסטית הבריטית.

בכל השנים הרבות של מאבק מר, עקרוני ואמיץ, שמפלגתכם ניהלה בתנאים הקשים ביותר — תחילה נגד האימפריאליזם הבריטי ואחר-כך נגד כוחות אימפריאליסטיים רחבים יותר שבראשם האימפריאליזם האמריקאי — לא חדלה מפלגתנו לשכנע את הציבור הבריטי לנקוט מדיניות העשויה לקדם שלום צודק והוגן באזורכם.

בהתמדה ובעקביות ניהלתם מאבק עקרוני נגד המדיניות הריאקציונית של האימפריאליזם ושל כל הממשלות בישראל, בתנאים של לגליות ובמחתרת, בימי „שלום" ובעתות מלחמה גלויה. שילבתם מאבק זה עם המאבק האידאולוגי שאתם מנהלים נגד האידאולוגיה הציונית, שעליה מושתתת המדיניות הישראלית הריאקציונית.

האידאולוגיה הציונית מהווה גם מכשול רציני להשגת ידידות יציבה בין היהודים והערבים בתוך ישראל ובין הישראלים לבין הפלשתינאים וכל הערבים במזרח-התיכון.

מאבקכם האמיץ נגד מדיניות האפלייה והדיכוי כלפי המיעוט הערבי בישראל ומאבקכם נגד המלחמות התוקפניות של ממשלתכם נגד השכנים — בקנוניה עם האימפריאליזם — והגיבוי החד-משמעי שגיניתם את הסכמי קמפ-דייוויד, שצריך לשמש, כביכול, פתיחה לחוזה „השלום" ויצר חוזה ישראל-מצרי בוגדני — מאבקים אלה הם דוגמא לכל מי שדואג להשגת שלום צודק, לטובת כל העמים. מאבקים אלה שלכם גם מלמדים שאין לפתור ואסור לפתור בעיותיהם של ארץ אחת ועם אחד על חשבון עם אחר. אנו סמוכים ובטוחים שמדיניותכם היא המדיניות היחידה המסוגלת להשיג שלום בישראל, במזרח-התיכון ולתרום לשלום העולם. ומעל לכל — מפלגתכם המאוחדת היא הוכחה חיה לכך, שהבעיות אינן נעוצות באיבה בין יהודים לערבים, אלא בין מדיניות ריאקציונית לבין מדיניות המבוססת

על צדק, שוויון ויחסים אנושיים בין כל העמים, ללא הבדל גזע, דת או מוצא לאומי.

ביוכל ה-60 של מפלגתכם הגיבורה ברצוני להביע בשם מפלגתנו את מיטב איחולינו למאבקיכם הבלתי-גללים למען עניין הנוגע לאנושות כולה. בברכת-אחים,

(—) גורדון מק-לנאן, מזכיר כללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות שולח לקומוניסטים הישראליים ברכת-אחים ואיחולים לרגל מלאות 60 שנה לייסודה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

מפלגתכם עברה דרך ארוכה ולא קלה במאבקה נגד המדיניות האנטי-עממית של החוגים הציוניים, למען האינטרסים החיוניים של העמלים היהודיים והערביים בארצכם, למען אי-תלות במעצמות האימפריאליסטיות, למען השלום, הדמוקרטיה והקידמה החברתית.

בתנאים של שלהוב השוביניזם והמיליטריזם בארץ נאמנים הקומוניסטים הישראליים למסורת הפטריוטית והאינטרנציונליסטית של מפלגתכם. יחד עם כוחות אחרים מנהלים הם מאבק אמיץ ובלתי-גללי נגד מדיניות ההתפשטות של החוגים השליטים בישראל, נגד תכני האימפריאליזם במזרח-התיכון, למען פתרון כולל וצודק של הסכסוך המזרח-תיכוני.

הקומוניסטים הסובייטיים מכירים היטב את עמדתה העקרונית של המפלגה הקומוניסטית הישראלית בשאלת ביצור האחדות של התנועה הקומוניסטית הבינלאומית על יסודות המרקסיזם-לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרי ואת מאבקה נגד האנטי-קומוניזם והאנטי-סובייטיזם.

אנו מאחלים לכם, חברים יקרים, הצלחות במאבק נגד מיתקפת הבורגנות על הזכויות הסוציאליות והפוליטיות של העמלים, למען התפתחות ישראל בדרך השלום והדמוקרטיה.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית! יחי השלום והסוציאליזם!

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות

ברכת המפלגה הקומוניסטית הגוואדלופית

חברים יקרים,

לפני 60 שנה נולדה מפלגתכם תחת דגלו של המרקסיזם-לניניזם עם מצע של מאבק אנטי-קולוניאלי והתנגדות החלטית לאפליית גזעניות. משך כל שישים השנים הללו הפגנתם נאמנות בלתי-מעוררת למצע זה.

שעה שהגזענות שולטת בכיפה בכל העולם הקפיטליסטי בצורות מוסוות פחות או יותר, מגייסת מפלגתכם האמיצה את טובי בני ארצכם, הקומוניסטים היהודים והערבים למען יעדים משותפים. מפלגתכם סייעה לעמכם לפרוק את העול של הקולוניאליזם הבריטי. היא נאבקה בהצלחה ניכרת נגד החוגים הציוניים, בעל-בריתו של האימפריאליזם, כדי לכונן במזרח-התיכון שלום בר-קיימא שיושתת על כיבוד זכויותיו של העם הערבי הפלשתינאי.

במישור הבינלאומי אנו מעריכים את תרומתכם לאחדות התנועה הקומוניסטית הבינלאומית ואת הסולידריות שאתם מגלים ברוח האינטרנציונליזם הפרולטרי עם המאבקים האנטי-אימפריאליסטיים של עמים אחרים.

הרשו לנו, לרגל יובל ה-60 למסור לכל הקומוניסטים הישראליים את ברכות האחוה שלנו ואת איחולינו החמים להצלחות גדולות נוספות.

בשם הוועד המרכזי

(—) גי דאנינתה

מזכיר כללי

ברכת מפלגת העם הפרוגרסיבית של גויאנה

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של מפלגת העם הפרוגרסיבית שולח את ברכותיו החמות ביותר למפלגה הקומוניסטית הישראלית, לרגל המאורע הגדול — יום השנה ה-60 לייסודה.

לרגל המאורע אנו מביעים את הסולידריות האיתנה שלנו עם מאבקה הנפלא שמפלגתכם מנהלת לטובת האינטרסים של העם בישראל והתנועה הקומוניסטית והפועלית הבינלאומית.

למפלגה הקומוניסטית הישראלית היסטוריה עשירה של מאבק אנטי-אימפריאליסטי. עברה של מפלגתכם, הרצוף מאבק עקרוני מול התנגדות פנימית וחיצונית עזה, ראוי לכבוד. המפלגה הקומוניסטית הישראלית היתה לאור מאיר במנהרה החשוכה של קנוניות, הטעיה, כוחות פלגניים, אפלייה ודיכוי, וידעה תמיד להצביע על הדרך הנכונה.

אנו מבינים, חברים יקרים, את הקשיים הרבים שמפלגתכם עמדה מולם ב-60 שנות קיומה, בעיות אשר היו יכולות להרוס מפלגה פחות החלטית, פחות מסורה, פחות עקרונית.

מאבקכם נגד הקנוניה המסוכנת בין ממשלות ישראל ומצרים, המנוהלת בידי האימפריאליזם האמריקאי, זוכה לתמיכתה החזקה ביותר של מפלגתנו. המפלגה הקומוניסטית של ישראל עברה בכבוד 60 שנות מאבק למען העם תוך נאמנותה לאינטרנציונליזם הפרולטרני.

לרגל המאורע ההיסטורי אנו מאחלים למפלגתכם הצלחה בפעילותה הפורית.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

בברכת-אחים,

(—) ז'אנט ג'אגאן

מזכירה לעניינים בינלאומיים

ברכת מפלגת הפועלים של ג'מאיקה

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של מפלגת הפועלים של ג'מאיקה מביע סלידיות עמוקה ושולח ברכות אחים לרגל יום השנה ה-60 לייסוד מפלגתכם. שתי ארצותינו ושני עמינו רחוקים זה מזה מבחינה גיאוגרפית והיסטורית, אבל אנו קרובים מאוד במניעים המדריכים את מאבק שתי מפלגותינו. זאת משום שבאזורכם — ישראל והמזרח-התיכון — כמו באזורנו — ג'מאיקה והאזור הקריבי — חדר עמוק האימפריאליזם. חדירה אימפריאליסטית זו, המלווה דיכוי קולוניאלי בן מאות שנים, מעוותת את התפתחותנו הלאומית, הכלכלית, המדינית, החברתית והתרבותית. התערבות זו גורמת סבל רב להמוני העם העובד.

בתנאים אלה אופייני לשני אזורנו המאבק הגובר של חוגים רחבים ביותר של העם נגד הדיכוי והניצול האימפריאליסטיים. אך גם האימפריאליזם האמריקאי משכלל את תחבולותיו ותמרוניו ומגביר את איומיו, בתקוות שווא שיעלה בידו להסיג לאחור את מאבקי העמים במזרח-התיכון ובסביבת הים הקריבי.

מפלגתנו, חברים, היא מפלגה צעירה, חברה חדשה במשפחה הבינלאומית של הקומוניסטים. כמפלגה צעירה אנו רוחשים כבוד למאמצים ההירואיים והמאבקים מלאי הקרבה עצמית של חברים ותיקים ביותר במשפחה ושואבים השראה מהם. חברים אלה פועלים עשרות שנים בתנאים קשים ביותר. המפלגה הקומוניסטית הישראלית היא אחת מאותן המפלגות, אשר פעילותן משמשת דוגמא במאבקם של כל המהפכנים.

יחי יום ההולדת ה-60 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית!
יחיו קשרי-האחים בין המפלגה הקומוניסטית הישראלית לבין מפלגת הפועלים של ג'מאיקה!
יחי האינטרנציונליזם הפרולטרי!

הוועד המרכזי

מפלגת הפועלים של ג'מאיקה

(—) טרוור מאנרו

מזכיר כללי

ברכת מפלגת האחדות הסוציאליסטית של גרמניה

חברים יקרים,

בשם הוועד המרכזי של מפלגת האחדות הסוציאליסטית של גרמניה ובשמי אישית, אני שולח לכם ברכות לרגל יום השנה ה-60 להקמת המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

משך שישה עשורים מנהלים הקומוניסטים של ארצכם מאבק אמיץ, מלא קורבנות, באימפריאליזם ובציונות, בניצול ובדיכוי הלאומי, להגנת האינטרסים של העובדים היהודיים והערביים, למען דמוקרטיה וקידמה חברתית.

הקומוניסטים הישראליים, הקשורים קשר הדוק בכל כוחות הקידמה, עומדים לימין העמים במזרח-התיכון, הנאבקים לפתרון צודק ובר-קיימא של הסכסוך המזרח-תיכוני, שיהא הולם את האינטרסים של כל העמים באזור זה. כל הכוחות שוחרי השלום והבטחון מכירים בעמדה זו של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ותומכים בה.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית, בעלת הנסיון העשיר במאבקים, המושתתת על עקרונות המרקסיזם-לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרני, קשורה הדקות עם ארצות הסוציאליזם ועם כל הכוחות האנטי-אימפריאליסטיים בעולם. היא מגינה על קשרי האחוה עם המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות ועם המפלגות האחיות האחרות ומחזקת אותם, על אף כל הנסיונות לפגוע באחוה זו.

אנו משוכנעים, כי המפלגה הקומוניסטית הישראלית תוסיף גם להבא לתרום את תרומתה לביצור שורות התנועה הקומוניסטית העולמית. יחסי אחווה קיימים בין מפלגת האחדות הסוציאליסטית של גרמניה והמפלגה הקומוניסטית הישראלית, בנויים על מסורת אנטי-פאשיסטית מהפכנית משותפת.

הוועד המרכזי של מפלגת האחדות הסוציאליסטית של גרמניה מבטיח לכם, חברים יקרים, כי מפלגת האחדות הסוציאליסטית של גרמניה תהיה גם להבא סולידרית אתכם ותעמוד לימינכם. אנו מאחלים לכם הצלחות נוספות במאבק לשלום, לדמוקרטיה ולסוציאליזם.

בברכה סוציאליסטית,

הוועד המרכזי

מפלגת האחדות הסוציאליסטית של גרמניה

(—) אריך הונקר, מזכיר כללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית הגרמנית

חברות וחברים יקרים,

הנהגת המפלגה הקומוניסטית הגרמנית מעבירה לכם, לרגל יום השנה ה-60 לייסוד המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ברכות-קרב וברכות-אחים לבביות.

בהערכה רבה עקבו הקומוניסטים של ארצנו אחרי המאבק שמפלגתכם ניהלה בתנאים המורכבים בששת העשורים שחלפו.

אנו קשורים קשר הדוק עם מפלגתכם, שהתפתחה מהמפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית, שהיא אחת הפלוגות הוותיקות ביותר בתנועת הפועלים הקומוניסטית הבינלאומית ואשר קוראת לעצמה — המפלגה הקומוניסטית הישראלית מאז הקמת המדינה.

מפלגתכם נאבקה בכל הזמנים בעקביות למען האינטרסים של העמלים ונגד השליטים הציוניים-בורגניים ובעד התפתחות עצמאית, אנטי-אימפריאליסטית של ארצכם.

באומץ ובהחלטיות התייצבה מפלגתכם מול מדיניות התוקפנות של החוגים השליטים בישראל, הנתמכת על-ידי האימפריאליזם האמריקאי. דחייה החלטית של כל צורה של לאומנות ואפלייה, ויישום עקבי של האידאלים הגדולים של מארקס, אנגלס ולנין קובעים את דרכה של מפלגתכם.

המפלגה הקומוניסטית הגרמנית תמימת-דעים אתכם, שבלי חירות לעם הערבי הפלשתינאי לא ייכון שלום ולא יהיה בטחון, לא לישראל ולא למזרח-התיכון. מפלגתנו דוחה יחד אתכם את הקנוניה הישראלית-מצרית-אמריקאית. שנרקמה בקמפ-דייוויד ותומכת בעמדתה האינטרנציונליסטית של מפלגתכם. נסיגת הצבא הישראלי מכל השטחים הערביים שנכבשו בשנת 1967 וכיבוד הזכויות הלאומיות של העם הערבי הפלשתינאי, כולל הקמת מדינה עצמאית משלו, יכולים להיות בסיס לשלום כולל, צודק ובר-קיימא במזרח-התיכון, לעתיד של חיי שלום לישראל.

המפלגה הקומוניסטית הגרמנית מברכת את המפלגה הקומוניסטית הישראלית, המייצגת את האינטרסים החברתיים והלאומיים של העם העמל בישראל, לרגל יום הולדתה ה-60. האינטרנציונליזם הפרולטרי מקשר בין שתי מפלגותינו הפועלות יחד לחיזוק אחדותה של התנועה הקומוניסטית העולמית.

ברוח הסולידריות בין אחים אנו מאחלים למפלגה הקומוניסטית
הישראלית הצלחות נוספות במאבק לשלום, לבטחון ולקידמה חברתית.

בברכה קומוניסטית,

המפלגה הקומוניסטית הגרמנית

(—) הרברט מים, יושב-ראש

ברכת המפלגה הקומוניסטית של דנמרק

חברים יקרים,

לרגל יום השנה ה-60 של מפלגתכם — ברכותינו החמות ביותר,
אנו מבטיחים לכם את סולידריותנו עם מאבקכם למען מעמד-הפועלים
הישראלי, נגד הכוחות הריאקציוניים, המהווים איום תמידי — פוליטי,
כלכלי וצבאי — על ארצות אחרות, על העם הפלשתינאי ועל הדמוקרטיה
בישראל עצמה.

יחד אתכם אנו דורשים שהחלטות האו"ם על המזרח-התיכון תוצאנה
אל הפועל. אנו מגנים בכל לשון של גינוי את ההסתערות האימפריאליסטית
על האינטרסים החיוניים של העמים.

אנו מאחלים לכם הצלחות נוספות והתקדמות במאבק, שאתם מנהלים
בתנאים קשים, ואנו מקווים בכנות שהיחסים בין שתי מפלגותינו יתפתחו
גם להבא ברוח האינטרנציונליזם הפרולטרני המושתת על הבסיס האידאולוגי
המשותף שלנו, על עקרונות המרקסיזם-לניניזם.

בברכת-אחים,

המפלגה הקומוניסטית של דנמרק

(—) איב נרלונד

מזכיר הוועד המרכזי

ברכת המפלגה הקומוניסטית הדרום-אפריקאית

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הדרום-אפריקאית שולח למפלגה הקומוניסטית הישראלית ברכות-אחים חמות ליום השנה ה-60 לייסודה.

אנו יודעים היטב על השנים הארוכות של מאבק מפלגתכם, קודם תחת דגלה של המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית נגד הקולוניאליזם הבריטי ולמען ביטול המנדט הבריטי על פלשתינה.

אנו זוכרים גם כאשר שם מפלגתכם הוחלף מה"מפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית" ל"מפלגה הקומוניסטית הישראלית", לאחר שנוסדה מדינת ישראל ב-1948. אחדות יהודים וערבים במפלגה האחת, הקומוניסטית הישראלית, חודשים אחדים לאחר מכן, היה הישג ראוי לציון.

אנו בדרום-אפריקה קשורים אתכם בקשרים משותפים רבים, כי במשך כל השנים התנגדנו יחד לציונות ולגזענות, בזמן שממשלות ישראליות, זו אחר זו, הידקו יותר ויותר את קשריהן עם המשטר הדרום-אפריקאי. אנו גם עמדנו כתף אל כתף בתנועה הקומוניסטית הבינלאומית ובעניין האינטרנציונליזם הפרולטרי.

אנו עומדים לצידכם במאבקכם הנוכחי נגד מזימות האימפריאליזם של ארה"ב, המכוונות להכשיל את תנועות השחרור הלאומי במזרח-התיכון, במפרץ הפרסי ובאפריקה. כל עוד לא תמומש זכותו של העם הערבי הפלשתינאי להגדרה עצמית, כל עוד לא תוקם מדינה פלשתינאית עצמאית בצד מדינת ישראל, לא יכול להיות שלום. ההסכם הישראלי-מצרי הנוכחי מהווה רק סכנה גדולה לשלום במזרח-התיכון.

אנו, חברי המפלגה הקומוניסטית הדרום-אפריקאית, אסירי תודה לכם עבור התמיכה שתמיד קיבלנו ממפלגתכם ויודעים שנוכל לסמוך עליה בעתיד. אני מצידנו מבטיחים כל תמיכה אפשרית למפלגתכם, בתקווה שבקרוב נשיג את מטרתנו המשותפת.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

יחי האינטרנציונליזם הפרולטרי!

תחי התנועה הקומוניסטית הבינלאומית!

בברכת-חברים,

(—) יוסף דאדו

יושב-ראש הוועד המרכזי

ברכת המפלגה הקומוניסטית של הודו

חברים יקרים,

שמחנו לשמוע שהמפלגה הקומוניסטית הישראלית חוגגת את יום השנה ה-60 להקמתה. עונג רב הוא לשגר אליכם את ברכות-האחים החמות ביותר לרגל מאורע היסטורי זה. מאבקכם במשך שישה עשורים הוא פרק רבת-הילה בתולדות התנועה הקומוניסטית העולמית. במאבקה בתנאים קשים ביותר, זכתה מפלגתכם להערצה כללית. מפלגתכם, שנולדה במושבה בריטית לשעבר, בהשפעתה הישירה של מהפכת אוקטובר, גדלה כחוליה נאמנה של הקומינטרן, שאותו יסד לגין הגדול.

מפלגתכם איחדה במצע אחד את העמים היהודי והערבי. היא פעלה בישראל בתנאים קשים ביותר וניהלה מאבק עקבי נגד החוגים השליטים הציוניים ולמען השגת שלום צודק ויציב בין ישראל לבין שכנותיה הערביות, המבוסס על פינוי הכוחות התוקפניים. מאבק זה זכה להוקרת כוחות השלום בעולם כולו. סיסמתכם „עם העמים הערביים נגד האימפריאליזם ולא עם האימפריאליזם נגד העמים הערביים“ משקפת את הפטריוטיזם והאינטרנציונליזם שלכם. מאבקכם נגד המלחמות התוקפניות של ישראל בשיתוף עם האימפריאליזם, שנוהלו נגד הארצות הערביות; מאבקכם למען הכרה בזכותו של העם הערבי הפלשתינאי להגדרה עצמית ולהקמת מדינתו העצמאית בצד מדינת ישראל; מאבקכם להכרה באש"ף כנציגו המוסמך והבלעדי של העם הערבי הפלשתינאי — מאבקים אלה משקפים את אומץ רוחכם ואת הדפוסים הלניניים לפיהם פועלת המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

אנו, בהודו, עקבנו בעניין אחרי פעילותכם באירגון מאבקו של העם העובד והמוני העם בישראל למען תנאי חיים טובים יותר, למען שכר עבודה גבוה יותר, נגד ההוצאות הצבאיות העצומות, נגד עליית המחירים המסחררת והאינפלציה הדוהרת, נגד ההון הגדול והמונופולים, למען קידמה חברתית ודמוקרטיה ונגד אפליה ודיכוי לאומי כלפי העם הערבי.

האינטרנציונליזם האיתן שלכם היה לנו למופת ולקרן-אור.

לרגל המאורע ההיסטורי מצדיעה המועצה הארצית של המפלגה הקומוניסטית של הודו לחבריה האמיצים של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ומאחלת להם הרבה הצלחות.

תהילה ליום השנה ה-60 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!
יחי המרקסизם-לניניזם!
יחי האינטרנציונליזם הפרולטרני!

בברכות-אחים,

המפלגה הקומוניסטית של הודו
(—) נ. ק. קרישנן
מזכיר המועצה הארצית

ברכת המפלגה הקומוניסטית של הולנד

חברים יקרים,
הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של הולנד שולח לכם ברכות
חברים לרגל יום השנה ה-60.
אנו מאחלים למפלגתכם הקומוניסטית הישראלית הצלחות רבות
במאבקכם החשוב למען השלום, הדמוקרטיה ולמען האינטרסים של העם
העובד.

הוועד המרכזי
המפלגה הקומוניסטית של הולנד
(—) הנק הוקפטרא
יושב-ראש

ברכת מפלגת הפועלים הסוציאליסטית ההונגרית

חברים יקרים,

בשם הוועד המרכזי של מפלגת הפועלים הסוציאליסטית ההונגרית ובשם כל הקומוניסטים ההונגריים, אנו שולחים לכם את ברכותינו הלבביות והחבריות לרגל יום השנה ה-60 לייסוד מפלגתכם.

הקומוניסטים ההונגריים והעם ההונגרי, הבונים סוציאליזם, מוקירים את מדיניותה המרקסיסטית-לנינית של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ואת המאבק המסור בלב ובנפש שמנהלים הקומוניסטים הישראליים, בתנאים הקשים ביותר, למען האינטרסים האמיתיים של העם בישראל. בפעולתה האינטרנציונליסטית העקבית תורמת המפלגה הקומוניסטית הישראלית לחיזוק אחדותה של התנועה הקומוניסטית והפועלית הבינלאומית. מפלגותינו קשורות בקשרי-חברות הדוקים. כבעבר כן עתה אתם יכולים לסמוך על הידידות האינטרנציונליסטית והסולידריות של מפלגת הפועלים הסוציאליסטית ההונגרית.

ביובל ההיסטורי הזה אנו מאחלים לכם בכל לבנו הצלחה במאבקכם למען האינטרסים של העם בישראל ולמען השגת שלום צודק ויציב בין ישראל לבין העמים הערביים השכנים.

הוועד המרכזי

מפלגת הפועלים הסוציאליסטית ההונגרית

ברכת המפלגה הקומוניסטית של וייטנאם

חברים יקרים,

ליום השנה ה-60 לייסוד המפלגה הקומוניסטית הישראלית, אנו שולחים לכם ברכות חמות בשם המפלגה הקומוניסטית של וייטנאם, מעמד הפועלים והעם הווייטנאמי, ובאמצעותכם לכל הקומוניסטים, למעמד הפועלים ולעם בישראל.

מאז ייסודה עברה המפלגה הקומוניסטית הישראלית שלבים של מאבק מורכב והתמידה בקו המהפכני שלה. יחד עם כוחות מהפכניים, דמוקרטיים ושוחרי-שלום אחרים בישראל ובארצות הערביות, נאבקה מפלגתכם ללא-הרף נגד האימפריאליזם והציונות. בכך תרמה למאבק המשותף של עמי המזרח-התיכון למען שלום צודק ויציב.

בעבר, בעת מלחמתנו נגד האימפריאליזם של ארצות-הברית וכן במלחמתנו האחרונה נגד התוקפנות הסינית, למען הגנת מולדתנו, זכה עמנו לאהדה ולתמיכה מצד המפלגה האחות הקומוניסטית והעם האח של ישראל.

בהזדמנות זו ברצוננו להביע תודה כנה למפלגה הקומוניסטית, למעמד הפועלים ולעם ישראל עבור תמיכה זו היקרה לנו. אנו מייחלים לביצורה ולפיתוחה של הסולידריות בין שתי מפלגותינו.

בברכות קומוניסטיות,

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית של וייטנאם

ברכת המפלגה הקומוניסטית של יוון

חברים יקרים,

לרגל יום השנה ה־60 לייסוד המפלגה הקומוניסטית הישראלית, שולח הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של יוון אל מפלגתכם ואל כל הפועלים היהודיים והערביים, ברכות־אחים ואיחולים לבביים.

ייסוד המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית — ולאחר מכן — המפלגה הקומוניסטית הישראלית בהשפעתה הישירה של מהפכת אוקטובר הסוציאליסטית הגדולה, היווה הישג היסטורי עבור הפועלים בעלי ההכרה, עבור אנשי העמל, יהודים וערבים. משמעותו של ייסוד מפלגתכם היתה הופעת כוח מהפכני עקבי בנוף הפוליטי של ארצכם, הופעת המפלגה המהפכנית של מעמד הפועלים.

המפלגה הקומוניסטית של יוון מוקירה מאוד את יכולתה ואת כוחה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, אשר הצליחה לאחד בשורותיה יהודים וערבים, יחד ובאחוזה. היא הצליחה לארגנם יחד במאבק נגד השלטון האימפריאליסטי והדיכוי הקולוניאלי הבריטי, נגד האידאולוגיה הציונית והריאקציה הערבית, למען עצמאות הארץ, למען הזכויות והאינטרסים של הפועלים והאיכרים ונגד המלחמה והפאשיזם.

הקומוניסטים היווניים מכבדים את הקומוניסטים של ארצכם ומברכים אותם על כך, שלמרות התנאים הקשים של מחתרת, רדיפות וטרור מצד השלטונות הקולוניאליים הבריטיים בפלשתינה, המשיכו להיאבק בגבורה ובהחלטיות. למען ביטול המנדט הבריטי על פלשתינה, למען זכותם של שני העמים, הערבי והיהודי להגדרה עצמית.

נאמנה לעקרונות המרקסיזם-לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרני הרימה מפלגתכם — לאחר הקמת מדינת ישראל — את דגל המאבק נגד המדיניות הציונית וההרפתקנית של החוגים השליטים. היא התייצבה נגד המלחמות התוקפניות, שבהן פתחו ממשלות ישראל בשיתוף-פעולה עם האימפריאליזם נגד העמים הערביים. מפלגתכם נאבקה למען נסיגת ישראל מן השטחים הערביים שכבשה במלחמת־יוני 1967.

הקומוניסטים היווניים מעריצים את המפלגה הקומוניסטית הישראלית בשל הפטריוטיזם והאינטרנציונליזם שלה ובשל מאבקה העקבי למען הכרה בזכותו של העם הערבי הפלשתינאי להגדרה עצמית ולהקמת מדינה משלו בצד מדינת ישראל. מפלגתכם נאבקה נגד ההסכם הישראלי-מצרי הנפרד ונגד תוצאותיו השליליות במזרח-התיכון ובעניין הפלשתינאי. מפלגתכם נאבקה למען שלום יציב ופתרון צודק של הבעייה הפלשתינאית.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית נאבקה בעקביות בכל 60 שנות
תולדותיה נגד סטיות אנטי-מרקסיסטיות, שמאלניות וימניות, לשמירת
טוהר המרקסיזם-לניניזם ולמען יישומן היוצר בתנאיי ארצה.
אנו מאחלים למפלגה-האחות הקומוניסטית הישראלית, הצלחות
במאבקה להשגת מטרותיה המיידיות והסופיות.
תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!
יחי המרקסיזם-לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרי!

הוועד המרכזי
המפלגה הקומוניסטית היוונית

ברכת המפלגה הקומוניסטית היפנית

חברים יקרים,
לרגל יום השנה ה-60 לייסוד המפלגה הקומוניסטית הישראלית, שולח
הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית היפנית ברכות לבביות אל כל
חברי מפלגתכם.
עקבנו בעניין רב אחרי מאבקכם להשגת שלום צודק ויציב באמת
במזרח-התיכון ולמען הגנת האינטרסים של מעמד הפועלים והעם העובד
בישראל.
הגנו מאחלים לכם הצלחות נוספות בעניין המשותף לכוחות הקידמה
בארצות המזרח-התיכון, למען נסיגה מלאה של ישראל משטחי הארצות
הערביות, שנכבשו במלחמת 1967 ולמען מימוש זכותו של העם הפלשתינאי
להגדרה עצמית, כולל זכותו להקים מדינה משלו.
אנו גם מאחלים לכם הצלחה במאבקכם למען שינוי מתקדם של
המדיניות הישראלית ולמען הגנת רמת-החיים וזכויותיו של העם העובד.

בברכות קומוניסטיות,

הוועד המרכזי
המפלגה הקומוניסטית היפנית

ברכת המפלגה הקומוניסטית הירדנית

חברים יקרים,

מקור שמחה הוא לוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הירדנית לשלוח לכם, ודרככם לכל הקומוניסטים בישראל, את ברכותינו הלוהטות לרגל המאורע החגיגי — מלאות שישים שנה לייסוד מפלגתכם ולמאבקה המפואר.

אנו מברכים אתכם לא רק בשל חובת הסולידריות האינטרנציונליסטית והחברית, אלא גם בשל תחושתנו, שאנו, אם תרשו זאת, הננו שותפים, בצורה זו או אחרת, למאורע היסטורי זה.

לאורך כל השנים הללו עמדנו יחד אתכם בפני נושאים משותפים חשובים בפלשתינה ובבעייה הפלשתינאית. עמדותינו היסודיות היו זהות. בלט הדבר לעין במיוחד במשך עשרות השנים האחרונות, בהן הצטיינה מפלגתכם כמפלגה הנאבקת בהתמדה נגד הלכי-רוח והנטיות הגזעניים, התוקפניים והסיפוחיסטיים של שליטי ישראל, נגד כיבושם של שטחי הארצות הערביות, למען מימוש הזכויות הלאומיות של העם הערבי הפלשתינאי והפסקת הסבל הנורא שהוא סובל, למען שלום צודק באזור, אשר יאפשר לכל העמים לחיות בשלום וימנע חידושן של תוקפנות ומלחמות.

הדגל אשר אתם מעלים גבוה בנאמנות וביושר והסיסמא המתנוססת עליו: „עם העמים הערביים נגד האימפריאליזם ולא עם האימפריאליזם נגד העמים הערביים“, מכים הדים ומתקבלים באהדה בארצות הערביות. ללא הגזמה יכולים אנו לומר, שהקומוניסטים בירדן, כאשר מברכים אתכם לרגל מאורע חשוב זה, מבטאים גם את רחשי הכבוד וההערכה העמוקים אשר רוחשים לכם כל הכוחות הפטריוטיים, כוחות הדמוקרטיה והקידמה בירדן, והמוני העם הרחבים הירדניים והפלשתינאיים. כולם יודעים היטב על מאבקכם האמיץ למען החופש והאמת, הצדק והשלום האמיתי באזור, על מאבקכם נגד האימפריאליזם, הציונות והריאקציה. הם גם יודעים את דבקותכם בעקרונות המרקסיזם-לניניזם, האינטרנציונליזם הפרולטרי והידידות עם ברית-המועצות.

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית הירדנית

ברכת המפלגה המהפכנית-העממית של לאוס

חברים יקרים,

ליום השנה ה-60 לייסודה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, אנו שולחים לכם ובאמצעותכם לכל חברי המפלגה ברכות חמות.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית נוסדה בשנים כאשר פלשתינה היתה נתונה לשלטונה של בריטניה. מפלגתכם עברה דרך קשה וארוכה של מאבק בשלטון הקולוניאלי של האימפריאליזם, בציונות, במדיניות התוקפנית של הצמרת הריאקציונית, למען העצמאות, החירות והסולידריות האנטי-אימפריאליסטית עם העמים הערביים.

אנו תומכים בעניינה הצודק של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ומעריכים את פעילותה כתרומה חשובה לתנועות המהפכניות של העמים למען השלום, הדמוקרטיה והסוציאליזם.

למפלגתכם — הנאבקת נגד מדיניות ההתפשטות של ממשלת ישראל, נגד הקנוניה בין ממשלת ישראל לבין המדינות הערביות הריאקציוניות, הנעזרות באימפריאליזם ובראשן האמריקאי, למען פינוי הצבא הישראלי מהשטחים הערביים שנתפשו באופן בלתי-חוקי, למען הכרה בזכות העם הערבי הפלשתינאי להגדרה עצמית ולהקמת מדינה עצמאית, למען שלום ובטחון במזרח-התיכון — אנו מאחלים שתשיג את יעדי מאבקה. יחוזקו ויתפתחו הקשרים והסולידריות בין המפלגה המהפכנית-העממית של לאוס לבין המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

הוועד המרכזי

המפלגה המהפכנית-העממית של לאוס

ברכת המפלגה הקומוניסטית של מאלטה

חברים יקרים,

הוועד הפועל הארצי של המפלגה הקומוניסטית של מאלטה מברך בשם הוועד המרכזי של המפלגה את המפלגה הקומוניסטית הישראלית ביום השנה ה-60 לייסודה.

הקומוניסטים של מאלטה מביעים את סולידריותם עם מפלגתכם. אנו יודעים על ההיסטוריה הארוכה של מאבקכם נגד אויבי השלום, נגד הציונות והאימפריאליזם.

אנחנו מאמינים כמוכם, שהמוצא מן המצב הנוכחי, החמור והמסוכן, הוא בכינוס ועידת השלום בז'נבה, בחסות האו"ם, עם ברה"מ וארה"ב כיושבי-ראש ובהשתתפותם של כל הצדדים המעורבים בסכסוך המזרח-תיכוני, כולל אש"ף — הנציג היחיד והמוכר של העם הערבי הפלשתינאי. ועידת השלום בז'נבה נחוצה כדי לבצע את החלטות האו"ם בעניין הסכסוך במזרח-התיכון וכדי להבטיח שלום צודק ויציב באזור. אנו מנצלים הזדמנות זו כדי להודות לכם עבור הסולידריות הפעילה שלכם עם מפלגתנו בשאלת איסור השימוש במלה „מאלטה" בשמנו.

בברכת-אחים,

בשם הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית של מאלטה

(—) פ. אגוים

מזכיר המחלקה הבינלאומית

ברכת מפלגת פרלימ"ו — חזית השחרור של מוזמביק

חברים יקרים,

ליום השנה ה־60 לייסודה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, שולחים מפלגת פרלימ"ו וכל העם של מוזמביק את ברכות הסולידריות שלהם עם המוני-העם העובד בישראל במאבקם נגד האימפריאליזם והציונות ולמען קידמה חברתית ודמוקרטיה. מאבק העם העובד בישראל מהווה תרומה חשובה למאבקם של עמי אפריקה הדרומית — זימבאבוה, נאמיביה ודרום-אפריקה — נגד הקולוניאליזם והאפרטהייד. המשטרים הגזעניים של המיעוט בארצות אלה זוכים לתמיכה גדולה מצד השליטים הציוניים של ישראל. מפלגת פרלימ"ו מברכת את המפלגה הקומוניסטית הישראלית לרגל חגה ומאחלת לה הצלחות רבות לטובת חינוך אחדותה של התנועה המהפכנית העולמית, לטובת נצחון המהפכה הסוציאליסטית, המבוססת על המרקסיזם-לניניזם ועל האינטרנציונליזם הפרולטרי.

בשנת החג שלכם אנו מציינים בארצנו הישגים חשובים. החשוב בהם הוא — הקמתה של מפלגת פרלימ"ו, מפלגה מרקסיסטית-לנינית, אשר נוסדה ב־3 בפברואר 1977.

בהנהלת מפלגת האוונגארד שלנו אנו מבצרים את שלטון העם בארצנו ומשיגים הישגים בשדה השיקום הלאומי, ההתפתחות הכלכלית והחברתית-תרבותית. אולם עדיין מוטל עלינו לעמוד מול האכזריות של האימפריאליזם באפריקה הדרומית, הממשיך לדכא את עמי נאמיביה, דרום-אפריקה וזימבאבוה, מתקיף את ארצנו ללא-הרף, כפי שהוא מתקיף את הארצות השכנות — זאמביה, אנגולה ובוטסוואנה. אנו בטוחים וסמוכים שעל אף התמרונים הקולוניאליסטיים והציוניים הנצחון יהיה לעמים. אנו מאחלים לכם הצלחות במאבקכם.

בברכת אחים,

מפלגת פרלימ"ו

ברכת המפלגה העממית-המהפכנית המונגולית

חברים יקרים,

בשם כל הקומוניסטים והעם העובד של מונגוליה הסוציאליסטית, שולח הוועד המרכזי של המפלגה העממית-המהפכנית המונגולית אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ולכל הקומוניסטים הישראליים, ברכות-אחים ואיחולים לבביים ליום השנה ה-60 לייסוד מפלגתכם, בהשפעת רעיונות מהפכת אוקטובר הסוציאליסטית הגדולה. בצעדה בדרך ההיסטורית רבת-התהילה של מאבקים מעמדיים קשים, הפכה המפלגה הקומוניסטית הישראלית אוונגארד מהפכני של מעמד הפועלים והעם העובד הישראלי ופלוגה לוחמת של התנועה הקומוניסטית העולמית. המפלגה הקומוניסטית הישראלית מנהלת כיום מאבק גורלי למען הגנת האינטרסים החיוניים והזכויות הדמוקרטיות של העם העובד הישראלי, נגד התוצאות המסוכנות של ההסכמים הנפרדים בין ישראל לבין מצרים, אשר הוכנו בחסות האימפריאליזם האמריקאי ומופנים נגד כל המדינות הערביות המתקדמות ותנועות השחרור הלאומי במזרח-התיכון ובאפריקה. זכויות רבות יש למפלגתכם על שעיבדה תוכנית שלום של הכוחות הדמוקרטיים והמתקדמים והשיגה הצלחות משמעותיות בבחירות העירוניות בארצכם בסוף השנה הקודמת.

מפלגתנו מוקירה את תרומותיה החשובות של מפלגתכם לביצור אחדותה של התנועה הקומוניסטית והפועלית הבינלאומית, על הבסיס האיתן של עקרונות המרקסיזם-לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרי, ולמאבקנו המשותף נגד האנטי-קומוניזם, האנטי-סובייטיזם והמאואיזם הריאקציוניים. אנו סמוכים ובטוחים שקשרי האחוה ההדוקים בין מפלגותינו יתפתחו ויתחזקו עוד יותר ברוח ההודעה המשותפת של המפלגה העממית-המהפכנית המונגולית והמפלגה הקומוניסטית הישראלית, שנחתמה בארצנו ב-1978 בעת ביקור משלחת מפלגתכם, שבראשה עמד החבר מאיר וילנר, המזכיר הכללי של הוועד המרכזי.

אנו מאחלים למפלגה הקומוניסטית הישראלית הצלחות חדשות במאבקה הנעלה למען עתידו המאושר של העם הישראלי ונגד מדיניות ההתפשטות של החוגים השליטים, למען הסדר שלום צודק וכולל של בעיית המזרח-התיכון ולמען שלום וסוציאליזם.

בברכת-אחים,

הוועד המרכזי

המפלגה העממית-המהפכנית המונגולית

ברכת המפלגה הקומוניסטית המצרית

לרגל יום השנה ה-60 לייסודה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, אנו שולחים לכם ברכת-אחים. אנו מביעים את הסלידירות שלנו עם מאבקכם האמיץ ומעריכים את המערכה האנטי-אימפריאליסטית שאתם מנהלים נגד הציונות, נגד ההסכם המצרי-ישראלי, למען זכויותיו הלאומיות של העם הפלשתינאי, למען השלום והסוציאליזם.

הלשכה הפוליטית

המפלגה הקומוניסטית המצרית

ברכת המפלגה הקומוניסטית המקסיקאית

חברים יקרים,

לרגל יום השנה ה-60 למפלגה הקומוניסטית הישראלית, הקומוניסטים המקסיקאיים שולחים לכם ברכה מקרב-לב ומאחלים לכם הצלחה במאבקכם להגנת האינטרסים של העם ושל מעמד הפועלים הישראלי, למען שלום צודק ובר-קיימא במזרח-התיכון ולמען כיבוד הזכויות של העם הערבי הפלשתינאי.

באחוזה,

המפלגה הקומוניסטית המקסיקאית

הוועד המרכזי

ברכת המפלגה הקומוניסטית של נורבגיה

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של נורבגיה שולח את איחוליו הטובים ביותר למפלגה-האחות בישראל לרגל יובלה ה-60. אנו מאחלים לכם כל התקדמות אפשרית במאבקכם לטובתו של עם ישראל ולמען השלום במזרח-התיכון.

בברכת-אחים,

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית של נורבגיה

(—) מרטין גונאר קנוטסן

יושב-ראש

ברכת מפלגת האחרות הסוציאליסטית של ניו-זילנד

חברים יקרים,

מאורע גדול הוא עבור מפלגתנו לחוג יחד אתכם את יום השנה ה-60 לייסוד מפלגתכם.

תולדות מפלגתכם הן ביטוי מוחשי לכל אותם העקרונות, המהווים את סימני ההיכר של מפלגה קומוניסטית, ולמאבקים על יישום העקרונות. עקרונות אלה של האינטרנציונליזם והמאבק למען זכויות לאומיות, והצורך להיאבק בתנאים מורכבים ביותר, למען אידאולוגיה של מעמד הפועלים ובצורה מיוחדת של אידאולוגיה אימפריאליסטית ניכרו תמיד בעבודתכם.

במאבקכם להגנה על ההישג הראשון במעלה של מעמד הפועלים הבינלאומי — ברית-המועצות — שוב הוכחתם נאמנות גדולה לעקרונות. המסע האנטי-סובייטי, האימפריאליסטי, העמיד אתכם במצב קשה, כאשר נאלצתם משום אירוניית הגורל להוכיח את הכוזב שבמסע האנטי-סובייטי, שאורגן סביב זכויותיהם של האזרחים היהודיים בברית-המועצות. כיום אתם נמצאים שוב בשורות הראשונות של החזית, שעה שאתם חושפים את עיוותי-האמת הקשורים בבגידתו של סאדאת, שליט מצרים, באינטרסים של העם הפלשתינאי.

ביום השנה ה-60 למפלגתכם, ברצוננו לברך אתכם על פעולותיכם במשך השנים שחלפו, הנוטעות בנו את האמון ביכולתכם להתגבר על כל בעיה שתעמוד בפניכם בעתיד.

אנו מברכים אתכם לרגל המאורע הזה ומאחלים לכם הצלחה.

בברכת-אחים,

מזכיר ארצי

(—) ג'. אי. ג'קסון

ברכת המפלגה הקומוניסטית של סאן-מארינו

חברים יקרים,

אנו, הקומוניסטים של סאן-מארינו, שולחים ברכות חמות ליום השנה ה-60 לייסוד מפלגתכם, מאחלים הצלחות חדשות במאבק למען השלום במזרח-התיכון ובעולם ולמען הזכויות הצודקות של העם הפלשתינאי.

(—) או. בארולי

ברכת המפלגה הקומוניסטית של סאן-סלבדור

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של סאן-סלבדור שולח לוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ברכה נלהבת. בהתפעלות עוקבים אנו אחר פעולות מפלגתכם, הנאבקת בתנאים קשים ביותר ובהתמדה באזור המועד למלחמות, אותן מלבה הציונות בקנוניה עם האימפריאליזם האמריקאי ועם גורמים ריאקציוניים באזור, הבוגדים בעמיהם.

אנו מאחלים לכם מכל לב הצלחה במאבקכם למען השלום, למען הפגת המתיחות הבינלאומית ולמען הסוציאליזם.

תחי הידידות בין המפלגה הקומוניסטית של סאן-סלבדור והמפלגה הקומוניסטית הישראלית!

יחי האינטרנציונליזם הפרולטרי!

פועלי כל הארצות התאחדו!

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית של סאן-סלבדור

ברכת המפלגה הקומוניסטית הסורית

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הסורית שולח בשם כל הקומוניסטים הסוריים, למפלגתכם האמיצה, לכל הקומוניסטים בישראל, יהודים וערבים, את מיטב האיחולים והברכות ליובל ה-60 לייסוד המפלגה הקומוניסטית הישראלית. אנו מאחלים לכם הישגים נוספים במאבקכם העיקבי והקשה.

מאבקכם נגד המדיניות הגזענית ושאיפות ההתפשטות של הציונות, נגד סיפוח שטחים ערביים בכוח, נגד האימפריאליזם האמריקאי המזין, התומך והמספק נשק לשליטי ישראל כדי לממש שאיפות אלה; הגנתכם האמיצה על זכויות העם הערבי הפלשתינאי, על בניו הנאבקים בגדה המערבית וברצועת עזה; מאבקכם למען הזכויות והאינטרסים החיוניים של העמלים היהודיים והערביים — כל אלה זוכים להוקרה ולהערכה מצד מפלגתנו וכל כוחות הקידמה והפטריוטים בעלי ההכרה ומצד תנועת ההתנגדות הפלשתינאית, דבר שמוצא את ביטויו בקרב המוני-העם הרחבים.

מאבקכם לפתרון צודק של בעיית המזרח-התיכון, בהשתתפות כל הצדדים הנוגעים בדבר, על בסיס נסיגת ישראל מכל השטחים הערביים שנכבשו ב-1967 והבטחת זכות ההגדרה העצמית לעם הערבי הפלשתינאי, כולל זכותו להקמת מדינתו העצמאית, ולמען התפתחותן העצמאית של כל מדינות האזור — תואם את האינטרסים של כל העמים ואת אינטרס השלום והבטחון באזורנו ובעולם.

בהערכה רבה נחקבלה עמדתכם נגד הסכמי קמפ-דייוויד, נגד העיסקה הנפרדת בין משטרו של סאדאת וישראל בחסות ארה"ב ובהנהגתה הישירה, שהגבירו את המתיחות והעמיקו את סכנת ההתפוצצות באזור.

מפלגתנו הקומוניסטית הסורית נאבקת יחד עם כל הכוחות בחזית הפטריוטית המתקדמת למען גיוס המוני-העם במאבק לחיזוק עמידתה של סוריה נגד ההתקפה האימפריאליסטית ונגד הלחצים למיניהם, כולל הנסיון להביא את המצב בלבנון לידי התפוצצות. מפלגתנו תומכת בחזית העמידה וההתנגדות ופועלת לביצוע החלטות ועידת האומה הערבית והאיגודים המקצועיים של הפועלים הערביים — לפגוע באינטרסים האמריקאיים באזור.

מפלגתנו תומכת בגיוס כל הכוחות הערביים, הן במישור הרשמי והן

העממי, לבידודו של משטר סאדאת ולהכשלת ההסכם הבוגדני המביש והברית הצבאית-הפוליטית בין ארה"ב, ישראל ומשטרו של סאדאת. מפלגתנו מתייצבת נגד הנסיונות להפצת איבה לקומוניזם ולברית-המועצות. אנו מביעים את הסולידריות האיתנה עם המפלגה-האחות הקומוניסטית העיראקית ועם כל הכוחות הערביים הנאבקים לביצור העצמאות הלאומית והדמוקרטיה.

אנו נאבקים להטבת תנאיי החיים והדיור של המוני-העם, למען ביצורה והרחבת תפקידיה של החזית הפטריוטית המתקדמת, למען ליכוד שורות ההמונים סביב המדיניות האנטי-אימפריאליסטית, אשר סוריה ממלאת בו תפקיד בולט, השוללת את ההסכם הנפרד.

לרגל יובל ה-60 לייסוד מפלגתכם ברצוננו להעביר לכם איחולים לבביים להצלחת מאבקכם נגד שאיפות ההתפשטות של האימפריאליזם האמריקאי והציונות, למען שלום צודק ויציב במזרח-התיכון. אנו בטוחים בנצחון הוודאי של המטרות והיסודות הנעלים — שלום, עצמאות העמים, דמוקרטיה וסוציאליזם בעולם כולו.

כבוד ותהילה לעקרונות המרקסיזם-לניניזם!

יחי האינטרנציונליזם הפרולטרי!

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית הסורית

ברכת מפלגת העצמאות האפריקאית של סנגל

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של מפלגת העצמאות האפריקאית של סנגל מביע את סולידריותו האינטרנציונליסטית במלאות 60 שנה למפלגתכם. 60 שנה של מאבק אנטי-אימפריאליסטי לעצמאות לאומית, לשלום ולסוציאליזם בארץ, אשר האימפריאליזם הבינלאומי מעריך אותה כמעוון במזרח-התיכון — כזאת הדרך שאותה מסמל אירוע זה. דרך קשה זו עמדה בסימן 21 שנות מחתרת במשטר של טרור ורדיפות מצד השלטונות הקולוניאליים הבריטיים, בסימן הפעולה האינטרנציונליסטית של חבריכם, שלחמו בשורות הבריגדות הבינלאומיות למען הרפובליקה הספרדית וביחידות אנטי-פאשיסטיות של ההתנגדות. דרך זו הפכה את מפלגתכם — שבתוכה נאבקים קומוניסטים יהודיים וערביים שכם אחד למען אותו אידיאל הגאולה — לסמל האחוה של העמלים היהודיים והערביים בארצכם; לגורם המדיני היחיד בישראל המציע דרך שונה מהקו ההרפתקני האלים והתוקפני של ממשלות ישראל מאז 1948.

את מדיניותכם זו מבטאת הסיסמא המדריכה את מפלגתכם: „עם העמים הערביים נגד האימפריאליזם ולא עם האימפריאליזם נגד העמים הערביים“.

הוכחה למדיניותכם הנכונה היא התנגדותכם האיתנה למלחמות התוקפניות, אשר ממשלות ישראל והאימפריאליזם ניהלו במזרח-התיכון; עמדותיכם הנכונות בסכסוך המזרח-תיכוני ותביעתכם שישראל תיסוג מכל השטחים הערביים שכבשה במלחמת-יוני 1967; הכרתכם בזכות ההגדרה העצמית של העם הערבי הפלשתינאי, לרבות זכותו להקמת מדינתו, והכרתכם באש"ף כנציגו הבלעדי של עם זה; הוקעתכם את ההסכם הישראלי-מצרי, אשר האימפריאליזם האמריקאי שימש לו סנדק. ההסכם הישראלי-מצרי החתרני מכוון נגד תנועות השחרור הלאומי במזרח-התיכון, במפרץ הפרסי ובאפריקה ונוגד את השלום והבטחון הבינלאומי.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית, המגינה על האינטרסים היומיומיים של העם העובד בישראל, נאבקת בנטל ההוצאות הצבאיות הענקיות המוטל בעיקר על שכם המוני העובדים. מפלגתכם נאבקת בהון הגדול, במונופולים הבינלאומיים, במדיניות האפלייה הגזעית והדיכוי כלפי העם הערבי, באנטי-סובייטיזם — זה האמצעי האהוב על האימפריאליזם ועל החוגים הציוניים במסעם נגד הארצות הסוציאליסטיות.

מדיניותכם הפטריוטית והאינטרנציונליסטית עולה בקנה-אחד עם עניין

השלום הצודק והיציב במזרח-התיכון, העצמאות, הדמוקרטיה והסוציאליזם. במפלגת העבודה הישראלית רואים האימפריאליזם והאינטרנציונל הסוציאליסטי משענת בטוחה. כאירגוני הימין הישראליים פועלת גם היא למען האינטרסים של ההון הגדול. כמוה כמפלגתו של סנאהור, המייצגת את הניאו-קולוניאליזם בסנגל, למען אותם האינטרסים הנצלניים של ההון הגדול. והרי סיבה נוספת לחיזוק הסולידריות בינינו.

מפלגתנו מעריכה את תרומת המפלגה הקומוניסטית הישראלית לחיזוק אחדותה של התנועה הקומוניסטית הבינלאומית, תרומה המהווה סיוע לכל מפלגה קומוניסטית.

הקומוניסטים בכל אתר ואתר הם חוד-החנית של המאבק המעמדי בהון. אתם נמצאים באחת החזיתות הקשות של מאבק מעמדי זה, כי השלטון בישראל משמש מכשיר חתירה בידי האימפריאליזם נגד עמי המזרח-התיכון.

אנו מאחלים לכם הצלחות נוספות בהשגת יעדיכם ומעריכים את האחריות המוטלת על מפלגתכם נוכח תפקידיה היומיומיים וההיסטוריים. יום השנה ה-60 של מפלגתכם חל בשעה שקיים צורך דחוף לשלב את ישראל באזור. צורך זה מדגיש ביותר-שאת את אחריותכם. תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית, חיל החלוץ של מעמד הפועלים ושל העם העובד בישראל.

בשם הוועד המרכזי

מפלגת העצמאות האפריקאית של סנגל

(—) פיקלו

מזכיר כללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית של ספרד

חברים יקרים,

במלאות 60 שנה לייסוד המפלגה הקומוניסטית הישראלית קבלו נא ברכת אחים מהמפלגה הקומוניסטית של ספרד.

מפלגתכם עברה דרך ארוכה וקשה במאבקה לשחרור ארצכם, קודם מהעול הקולוניאלי ולאחר מכן, בהגינה על הזכויות והאינטרסים של הפועלים והאיכרים, במאבקה נגד מדיניות הכוח התוקפנית של ממשלות ישראל, בעלות בריתן של המעצמות האימפריאליסטיות. סיסמתכם „עם העמים הערביים נגד האימפריאליזם ולא עם האימפריאליזם נגד העמים הערביים“ משקפת את הרוח הפטריוטית והאינטרנציונליסטית של מפלגתכם. אנו יודעים עד כמה מסובך המצב שבו אתם מנהלים את מאבקכם. אנו מגנים את קנוניות האימפריאליזם במזרח-התיכון, את מדיניות התוקפנות שלו ואיומיו על העמים.

אנו מוקירים במיוחד את ההגנה האמיצה שלכם על התביעות הצודקות של העם הפלשתינאי ואת מאמציכם למען פתרון בדרכי שלום של בעיות האזור.

מפלגתנו ניצבת איתן על עמדתה העקבית, שכל עוד ישראל לא תשים קץ לתוקפנותה ולכיבוש שטחי הזולת, על ספרד לא לקשור קשרים דיפלומטיים איתה. באותה עת אנו מצהירים על זכות הקיום של כל מדינות האזור, כולל ישראל.

אנו, הקומוניסטים הספרדיים, שלחמנו כמעט שלוש שנים בתוקפנות הפאשיסטית וסבלנו עשרות שנים מהדיקטטורה של פראנקו, תורמים במאמצינו לחיזוק הדמוקרטיה בארצנו, על בסיס השגת אחדות השמאל וכוחות דמוקרטיים רחבים ביותר בספרד.

בתאריך הגיגי זה למפלגתכם, אנו מאחלים לכם הצלחות נוספות במאבק שאתם מנהלים בעקביות להבטחת שלום צודק ויציב במזרח-התיכון, למען הזכויות הבלתי-ניתנות לערעור של העם הפלשתינאי, למען הרווחה והאושר לעמיכם.

בברכת אחים,

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית של ספרד

ברכת המפלגה הקומוניסטית העיראקית

חברים יקרים,

הננו שמחים להעביר לכם בשם כל הקומוניסטים העיראקיים וידידיהם את מיטב האיחולים הלבביים לרגל יובל ה-60 לייסוד מפלגתכם הקומוניסטית, מפלגת-האחות.

מפלגתכם זוכה לכבוד ולהערכה של כל הקומוניסטים, כוחות הקידמה וכל התומכים בפתרון צודק של הבעייה הפלשתינאית ובכינון שלום צודק ובר-קיימא במזרח-התיכון.

על שכמה של מפלגתכם — מפלגת-האחות — נפל התפקיד לנהל מאבק נעלה נגד האימפריאליזם הבריטי והמנדט שלו. היא נאבקה נגד מדיניות התוקפנות והמלחמה, ההתפשטות, הכיבוש והגירוש, ופיצוץ בתים של אנשים שלווים; נגד הקמת התנחלויות בשטחים הכבושים; נגד מדיניות האפלייה והדיכוי הלאומי; נגד האידאולוגיה והפרקטיקה של הציונות; נגד כל המשתמע מתפקידם של סוכני האימפריאליזם העולמי, תפקיד אשר מילאו וממלאים החוגים השליטים.

אין פטריוט ערבי נאמן, אשר יכול להתכחש לעמדתכם האינטרנציו-נליסטית האמיצה ולמאבקכם בתוקפנות הישראלית-אימפריאליסטית נגד מצרים ב-1956, נגד מצרים, סוריה וירדן ב-1967; להקרבתכם במאבק למען נסיגה ישראלית מכל השטחים הערביים הכבושים; נגד מדיניות הטרור והדיכוי המנוהלת בידי שלטונות הכיבוש בשטחים הערביים; למען הכרה בזכות ההגדרה העצמית של העם הערבי הפלשתינאי, כולל זכותו להקמת מדינתו העצמאית והריבונית.

מפלגתכם ניהלה ומנהלת מאבק נגד מדיניות המיליטריזציה של הכלכלה והחיים בישראל, נגד המונופולים הקפיטליסטיים, ולמען זכויות העמלים. מפלגתכם מגנה והודפת את מסע ההסתה נגד ברית-המועצות והארצות הסוציאליסטיות האחרות, שמנהלים החוגים האימפריאליסטיים, הציונות והריאקציה. כמו-כן מפלגתכם — מפלגת-האחות — תרמה למאבק למען ביצור אחדותה של התנועה הקומוניסטית והפועלית הבינלאומית על יסודות המרקסיזם-לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרי. מפלגתכם העלתה אל-על את דגל ההגנה על טוהר היסודות האלה, נאבקה נגד המדיניות ההגמוניסטית והתוקפנית המנוהלת על-ידי מנהיגי פקין.

מפלגתכם נאבקה בתקיפות נגד הברית בין ישראל, מצרים וארה"ב, המכוונת נגד התנועה הערבית והאפריקאית לשחרור לאומי. היא נאבקה נגד ההסכם הנפרד בין ישראל ומצרים, בחסות האימפריאליזם האמריקאי,

הסכם אשר הביא עמו סכנת מלחמה במקום להביא את בשורת השלום, בהתעלמו מלב הסכסוך במזרח-התיכון — הבעייה הפלשתינאית, בהתנכרו לזכויות הלאומיות הצודקות של העם הערבי הפלשתינאי ובהתכחשו לנציגותו הלגיטימית הבלעדית — אש"ף, ובשאיפתו להנציח את הכיבוש הישראלי תחת הכסות של „מינהל עצמי“, כביכול.

צדקתם בהערכתכם, כי רק שלום כולל וצודק יביא איתו שלום יציב לעמי האזור. שלום כזה ניתן להשיג באמצעות ועידה בינלאומית, בחסות האו"ם, בה ברה"מ וארה"ב משמשות יושבות-ראש, ובהשתתפותם של כל הצדדים הנוגעים בדבר, כולל אש"ף — הנציג הלגיטימי והבלעדי של העם הערבי הפלשתינאי — השלום יהיה מבוסס על החלטות עצרת האו"ם ומועצת הבטחון.

מפלגתכם רבת-התהילה ניהלה את כל המאבקים הללו באווירה רוויית תוקפנות, התנשאות ושוביניות ציונית, מלאת איבה לאומה הערבית ובמיוחד לעם הערבי הפלשתינאי, רוויה רעל נגד הקומוניזם, נגד ברית-המועצות והארצות הסוציאליסטיות האחרות. עמידתה של מפלגתכם, מפלגת-האחות, באווירה כזאת ודבקותה בעמדותיה העקרוניות על אף היותה נתונה בתנאי דיכוי ואפלייה — הינו מקור של רחשי כבוד והערכה מצד הקומוניסטים וכל כוחות הקידמה העיראקיים.

חברים יקרים,

בהזדמנות חגיגית זו הננו מעבירים לכם מתוך תנאי טרור, דיכוי וסכנות, איחולים וברכות של חברי מפלגתנו, הממשיכים לעמוד איתן במבחנים הודות לקשר הבל-ינותק שלהם עם עמם והודות לתמיכה האינטרנציונליסטית של המחנה הקומוניסטי האיתן.

מיטב הברכות והאיחולים הלבביים להצלחות!

יחי יובל ה-60 לייסוד המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית העיראקית

ברכת מפלגת הפועלים הפולנית המאוחדת

חברים יקרים,

לרגל יום השנה ה-60 למפלגה הקומוניסטית הישראלית, אנו מעבירים אליכם, ובאמצעותכם לכל הקומוניסטים הישראליים, ברכות-אחים לבביות ואיחולים מכל חברי מפלגת הפועלים הפולנית המאוחדת והעם העובד של פולין העממית.

מפלגתכם, הפועלת בתנאים קשים, נאבקת בעקביות להגנת האינטרסים החיוניים של המוני העובדים בישראל, למען קידמה וצדק חברתי. בקיימה סולידריות מלאה עם הכוחות הערביים המתקדמים, מפלגתכם נאבקת למען פתרון צודק וכולל של הבעייה הקשה במזרח הקרוב.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית, יחד עם חלקים אחרים של התנועה הקומוניסטית והפועלית הבינלאומית, עומדת על בסיס עקרונות המרקסיזם-לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרי, היא חוליה חשובה בחזית האנטי-אימפריאליסטית הכל-עולמית.

הוועד המרכז של מפלגת הפועלים הפולנית המאוחדת מבטיח לכם בהזדמנות זו, חברים יקרים, סולידריות עם מאבקכם נגד כוחות הריאקציה, עם מאבקכם למען האידיאלים הנעלים של האנושות — שלום, קידמה, דמוקרטיה וצדק חברתי.

ביובלכם, קבלו נא, חברים יקרים, את הברכות והאיחולים הלבביים האלה ממפלגתנו.

הוועד המרכזי

מפלגת הפועלים הפולנית המאוחדת

ברכת המפלגה הקומוניסטית הפורטוגלית

חברים יקרים.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית, מאז היווסדה ובמשך 60 שנות מאבקה בתנאים הקשים ביותר, הוכיחה את עצמה כחיל החלוץ של מעמד הפועלים ושל כל העמלים בארצה.

היום, כאשר המפלגה הקומוניסטית הישראלית חוגגת את יום השנה ה-60 שלה, הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הפורטוגלית שולח, בשם כל הקומוניסטים הפורטוגליים אל הוועד המרכזי שלכם ברכות-אחים חמות ביותר.

במצב המורכב והמסוכן, אשר קיים זה מכבר במזרח-התיכון, עמדה המפלגה הקומוניסטית הישראלית, שעקרונות המרקסיזם-לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרי מדריכים אותה, איתנה במאבק למען שיפור תנאיי החיים של העם העובד בארצה, למען העצמאות הלאומית, למען השלום, הקידמה החברתית והדמוקרטיה, נגד הקולוניאליזם, הציונות, האימפריאליזם והריאקציה הערבית, למען אחדותם של כוחות הקידמה באזור. הקנוניה והמזימות של האימפריאליזם האמריקאי, שאיפות ההתפשטות והאופי מחרחר המלחמה של הציונות התאחדו עם הריאקציה הערבית. הם יוצרים באזור אוירה מתוחה ומסוכנת לשלום העולם. הם מנסים לפלג את כוחות הקידמה ואת המדינות הערביות, לבודד את העם הפלשתינאי ולדכא את מאבקו הצודק. הסכמי קמפ-דייוויד, אשר המפלגה הקומוניסטית הפורטוגלית מגנה אותם, משתלבים במטרות אלה.

פתרון שאלת המזרח-התיכון תובע נסיגת ישראל מהשטחים הערביים שנכבשו ב-1967, הכרה בזכויות הלאומיות הצודקות של העם הפלשתינאי, כולל הקמת מדינתו העצמאית והריבונית על אדמת פלשתינה וזאת במסגרת פתרון כולל, בו ישותף אירגון השחרור הפלשתינאי, הנציג הבלעדי והלגיטימי של העם הפלשתינאי.

המאבק להגנת השלום ודו-הקיום בשלום דורש פעולה החלטית נגד מירון החימוש, שהחוגים התוקפניים ביותר של ארה"ב ונאט"ו פתחו בו. מפלגתנו סבורה, שעתה יותר מאי-פעם נחוצה אחדותם של כל כוחות הקידמה באזור ובעולם, כדי לבודד את הכוחות הריאקציוניים ולהדפם.

יש לגנות את התמרונים הפלגניים הקרויים הסכמי קמפ-דייוויד ולתמוך בשאיפות הצודקות של הפלשתינאים. צעד זה יתרום לפתרון של הבעיות החמורות הקיימות באזור וליצירת אוירה של שלום ובטחון במזרח-התיכון.

המפלגה הקומוניסטית הפורטוגלית מוקירה מאוד את תרומת
הקומוניסטים הישראליים למאבק למען מטרות אלה.
המפלגה הקומוניסטית הפורטוגלית מצהירה מחדש בפני המפלגה
הקומוניסטית הישראלית, בפני חבריה ואוהדיה, על סולידריותה במאבק
הקשה המתנהל לפתרון הבעיות המטרידות את העם העובד בישראל.
המפלגה הקומוניסטית הפורטוגלית משוכנעת בנצחון הסופי של כוחות
הקידמה. היא משוכנעת שלעמי המזרח-התיכון צפוי עתיד של שלום,
דמוקרטיה וקידמה חברתית.

בהזדמנות זו מביעים אנו את רצוננו האיתן לעשות הכל כדי לחזק
את היחסים בין שתי מפלגותינו, בין שני עמינו. דבר זה משרת את
האינטרסים החיוניים של הכוחות הדמוקרטיים והאנטי-אימפריאליסטיים ואת
האחדות של התנועה הקומוניסטית העולמית.

יחי יום השנה ה-60 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית!
תחי הידידות בין המפלגה הקומוניסטית הפורטוגלית והמפלגה
הקומוניסטית הישראלית!

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית הפורטוגלית

ברכת המפלגה הקומוניסטית הפורטוגלית

חברים יקרים,

המפלגה הקומוניסטית הפורטוגלית והוועד המרכזי שלה מברכים
אתכם לרגל חגיגות 60 השנה לייסוד מפלגתכם. גאמנים לסולידריות
הפרולטרית הבינלאומית אנו מאחלים לכם הצלחה בכנס הארצי החשוב
וההיסטורי שלכם.

אנו מנצלים הזדמנות זו לבקש את תמיכתכם החברית לשחרורם
המידי של האסירים הפוליטיים שלנו, המרצים עונשים של עשרים וחמש
שנות מאסר בבתי-הסוהר בארצות-הברית של אמריקה בשל מאבקם הצודק
לעצמאות פורטוגלית.

שוב אנו מברכים אתכם לרגל חגיגות ה-60.

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית הפורטוגלית

(—) חואן בטיסטה פרז

מזכיר כללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית של הפיליפינים

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של הפיליפינים מברך על ההזדמנות שניתנה לו, לשלוח ברכות-אחים חמות של סולידריות אל המפלגה הקומוניסטית הישראלית, החוגגת את יום השנה ה-60 לייסודה. מפלגתכם תופסת מקום מיוחד בתנועה הקומוניסטית הבינלאומית. היא קיימת, גדלה ומפתחת מאבקים עממיים חשובים בארץ, שהיא נקודת מוקד באסטרטגיה האימפריאליסטית העולמית ושל לאומנות ריאקציונית. בחשלה את האחדות בין יהודים וערבים בתנאים קשים, הדגימה המפלגה הקומוניסטית הישראלית הדגמה מרשימה, כי בהנהגה נכונה ניתן להשיג את האחדות הבסיסית בין העמים.

כיום מנסה האימפריאליזם נואשות להחזיק בעמדותיו במזרח-התיכון, ההולכות ומתערערות בעקבות המאבקים האנטי-אימפריאליסטיים והאנטי-אוליגרכיים של עמי האזור. גם הבריתות שהאימפריאליזם מנסה להקים מתערערות, כדוגמת מה שמכונה הסכם-שלום בין בגין לסאדאת. נסיונותיו של האימפריאליזם לזווג בין החוגים הציוניים השליטים לבין חוגים ריאקציוניים שליטים ערביים אינם תואמים את האינטרסים האמיתיים של היהודים והערבים. נסיונות אלה יכשלו במהרה אל מול התנועות העממיות המהפכניות המאוחדות נגד הריאקציה, ובמיוחד מן הסוג של האחדות שמפלגתכם משמשת לה דוגמא.

60 השנים ההירואיות של מאבקכם העשירו את נסיונם של כל כוחות השחרור במזרח-התיכון. האינטרנציונליזם הפרולטרני שאתם מגשימים מילא תפקיד מפתח בעיצוב הסולידריות שלהם.

המפלגה הקומוניסטית של הפיליפינים מאמינה שהסולידריות הבינלאומית האיתנה דרושה לתנועה הקומוניסטית הבינלאומית, לתנועות השחרור הלאומי ולכוחות הקידמה באשר הם שם, כדי להכשיל את מאמצי האימפריאליזם לפתור את משברו העמוק באמצעות מעשי תוקפנות, קנוניות ריאקציוניות והרפתקאות צבאיות. צורך חיוני הוא להביס את אויבי הדטאנט ולהגן על הישגי תנועת השחרור והקידמה החברתית.

יותר מכל מבקשת המפלגה הקומוניסטית של הפיליפינים להעביר אל מפלגתכם את דאגתה הרצינית נוכח המדיניות האנטי-קומוניסטית, מחרחרת המלחמה ושואפת להתפשטות של המנהיגים הסיניים, המהווה איום על שלום העולם וסכנה מוחשית לבטחונם של עמי דרום-מזרח אסיה. הפלישה לרפובליקה הסוציאליסטית של וייטנאם, שלוותה במעשי

הרס, היא פשע מזווע, חוליה בשרשרת הבגידות במהפכה הסינית, הנעשית בתיאום עם האסטרטגיה והטקטיקה העולמית של האימפריאליזם. מפלגתנו מגנה ללא סייג את מעשי התוקפנות של המנהיגים הסיניים ופועלת למען אחדותה ההחלטית של התנועה הקומוניסטית הבינלאומית נגד האיום מצד המאואיזם הריאקציוני.

מפלגתנו בפיליפינים גיהלה ומנהלת מאבק ממושך נגד הנאו-קולוניאליזם האמריקאי ונגד האימפריאליזם היפאני ההולך ומתחזק. הנאו-קולוניאליזם הביא למעשה לביטול העצמאות והריבונות של הפיליפינים. ממשלת הנשיא פרדינאנד מארקוס, אשר החלה לנהל מדיניות זהירה לקידום העצמאות, לתמורות בחברה הניאו-קולוניאליסטית, נוטה להיכנע ללחצי האימפריאליזם האמריקאי והמנהיגים הסיניים.

דוגמא לכך מהווה ההסכם המתוקן בעניין הבסיסים הצבאיים, המאפשר להשאיר את הבסיסים הצבאיים האמריקאיים על אדמתנו. בסיסים אלה מאפשרים לאימפריאליזם האמריקאי לנהל מדיניות תוקפנית בדרום-מזרח אסיה ובמזרח-התיכון. הצי האמריקאי שבסיסו בפיליפינים משמש במידה הולכת וגדלה להרפתקאות באוקינוס ההודי ובמימי המזרח-התיכון. מאבקה של מפלגתנו נגד הבסיסים הצבאיים של ארה"ב תואם את מאבקה האנטי-אימפריאליסטי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

מפלגתנו מעריכה גבוהה את עמדתה האיתנה, העקרונית של מפלגתכם למען סולידריות עם ברית-המועצות והארצות הסוציאליסטיות האחרות ואת מאבקה נגד כל צורה של אנטי-סובייטיזם שמקורו בריאקציה הבינלאומית ובשוטים רביזיוניסטיים. יחד עם המפלגה הקומוניסטית הישראלית דוגלת המפלגה הקומוניסטית של הפיליפינים באחדות ללא סטיה בתנועה הקומוניסטית הבינלאומית, בה ממלאת ברית-המועצות את התפקיד החשוב ביותר ובנאמנות למרקסיזם-לניניזם.

ששים שנה של תולדות מפלגתכם הן תולדות המסירות למאבק למען האינטרסים של העם, בהתאם למסורת הנעלה של התנועה הקומוניסטית. ברוח האינטרנציונליזם הפרולטרני, המפלגה הקומוניסטית של הפיליפינים מצדיעה ליום השנה ה-60 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ומאחלת לה הצלחה רבה במאבקה ונצחונות בשנים הבאות.

בברכת-אחים,

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית של הפיליפינים

(—) אבריל מיראנדה

יושב-ראש הלשכה הבינלאומית

ברכת המפלגה הקומוניסטית של פינלנד

חברים יקרים,

המפלגה הקומוניסטית של פינלנד שולחת את ברכות-האחים החמות ביותר לרגל יום השנה ה-60 לייסוד מפלגתכם.

מאבקה של המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית — ואחרי 1948 המפלגה הקומוניסטית הישראלית — למען זכויות העם העובד, נגד האימפריאליזם, הקולוניאליזם והציונות, למען שלום, דמוקרטיה וסוציאליזם הוא בעל חשיבות גדולה למאבקה של כל התנועה הקומוניסטית הבינלאומית, לכל הכוחות האנטי-אימפריאליסטיים ושוחרי השלום בעולם. בכל ההיסטוריה שלכם מילאתם תפקיד חלוצי בקרב העם העובד של ארצכם וביססתם את מאבקכם על המרקסיזם-לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרני.

המפלגה הקומוניסטית של פינלנד עקבה מקרוב אחרי מאבקם ההירואי של הקומוניסטים הישראליים והושיטה להם את כל הסולידריות האפשרית. המפלגה הקומוניסטית הישראלית, המייצגת את האינטרסים המשותפים של הפועלים והאיכרים הערביים והיהודיים, הגנה על השלום והדמוקרטיה, נגד המדיניות התוקפנית האימפריאליסטית והציונית, נגד דיכוי וניצול בידי ההון הגדול והמונופולים. המפלגה הקומוניסטית של פינלנד שותפה מלאה למאבקכם למען שלום צודק במזרח-התיכון ולמען הזכות של העם הפלשתינאי להגדרה עצמית ולהקמת מדינה עצמאית משלו; נגד הטרור שמנהלים שלטונות הכיבוש הישראליים נגד העם הערבי הפלשתינאי בשטחים הכבושים; נגד ההתנחלויות הקולוניאליות והפגיעות בזכויות-האדם. במאבקים אלה זוכה מפלגתכם להזדהות מלאה מצד המפלגה הקומוניסטית של פינלנד. אנו מצטרפים למאבקכם בקשר שקשרו נגד השלום והצדק האימפריאליזם האמריקאי, מצרים וישראל, כדי לעכב את המאבק האנטי-אימפריאליסטי של העמים הערביים למען הקידמה, וכדי לחזק את הנוכחות הצבאית של האימפריאליזם באזור. אנו מבינים היטב שההסכם הנפרד הזה מסכן גם את הדטאנט הבינלאומי ואת מאמצי השלום של עמי העולם.

הקומוניסטים הפיניים מוקירים מאוד את תפקידה ההולך וגדל של המפלגה הקומוניסטית הישראלית במאבק למען זכויותיהם של הפועלים והכוחות הדמוקרטיים האחרים בישראל, למען האחדות האנטי-אימפריאליסטית עם העמים הערביים.

אנו מאחלים למפלגה הקומוניסטית הישראלית הצלחות גדולות
במאבקכם למען עתיד מזהיר יותר של עמכם ולמען שלום יציב וסוציאליזם.
הבה נחזק את קשרי האחוה בין שתי מפלגותינו במאבקנו המשותף!

המפלגה הקומוניסטית של פינלנד

(—) ארקי קיווימקי

מזכיר כללי בפועל

ברכת המפלגה הקומוניסטית הפרואנית

חברים יקרים,

לציון 60 שנה לייסוד המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ברצוננו
לברך אתכם ברכות-אחים בשם הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית
הפרואנית.

מפלגתנו מעריכה את תרומתה החשובה של המפלגה הקומוניסטית
הישראלית למאבק הבינלאומי של העמים למען השלום, הקידמה
והסוציאליזם. אנו מעריכים את מלוא החשיבות של עמדתכם
האינטרנציונליסטית האיתנה, המתמודדת בגבורה עם כל הזרמים השוביניים,
הציוניים והבורגניים-לאומניים, המאיימים על האינטרסים של מעמד
הפועלים.

אנו מאחלים לכם הרבה הצלחות במאבקכם להגנת האינטרסים
האמיתיים של העם העובד בישראל, שעמו אנו סולידריים.
אנו בטוחים שהמפלגה הקומוניסטית הישראלית תמשיך גם להבא
להיאבק למען העניין המשותף של הסולידריות והאינטרנציונליזם.

בברכת-חברים,

(—) חורחה דל פדרו, מזכיר כללי

(—) גוסטבו אספינוזה, מזכיר לענייני חוץ

ברכת ועד ההנהגה של הארגון הקומוניסטי הפלשתינאי בגדה המערבית

חברים יקרים,

יש לנו העונג לפנות אליכם בשם הארגון הקומוניסטי הפלשתינאי בגדה המערבית, בברכת חברים חמה ביום חג היובל ה-60 לייסוד מפלגתכם הקומוניסטית.

חג זה, חברים, יקר גם לנו, לא רק בשל העקרונות המשותפים המאחדים אותנו, ולא רק בשל היותנו בחפירה אחת במאבק למען השלום הצודק וזכות ההגדרה העצמית, אלא גם בשל היותנו מבניה של התנועה הגדולה הזאת, אשר נולדה בפלשתינה לפני 60 שנה.

היתה זו דרך נאצלת ושופעת גבורה במאבק המהפכני נגד האימפריאליזם הבריטי, נגד השוביניזם והלאומנות ולמען זכות ההגדרה העצמית, השלום והשוויון בין העמים.

אתם נשאתם את דגלה של דרך זו באומץ ובעקרוניות. הלחצים הדמגוגיים הציוניים, נסיונות הסילוף, ההיסטוריה של הכיבוש והנצחונות הצבאיים לא טישטשו את ראייתכם הבהירה. הייתם המפלגה הפוליטית היחידה בישראל שדיברה אל ההמונים מתוך כבוד ויושר, כדי לפקוח עיניהם ולראות את הסכנות הטמונות במדיניות התוקפנות וההתפשטות, וההתנכרות לזכות ההגדרה העצמית של העם הפלשתינאי.

צידקת עמדתכם הנכונה הוכחה במבחן זה. עתה היא נחלתם של רבים לא רק בישראל כי אם בקרב העמים בכל היבשות. נפקחות עיניהם של חוגים חדשים לאמת הפשוטה והיא שאילו אימצו ההמונים את דרכם של הקומוניסטים — היו מונעים מעצמם פגעים ויסורים רבים ויכלו מזה זמן רב לבנות חיים חדשים בבטחון ובחופש. את האמת הזו מבינים עתה חוגים נוספים.
חברים,

לא רק אירגוננו הקומוניסטי הפלשתינאי בגדה המערבית, כי אם חוגים מתקדמים רבים בארצנו הכבושה, מעריכים ומכבדים את התפקיד ההירואי שממלאת המפלגה הקומוניסטית הישראלית במאבק נגד שלטון הכיבוש ומעשיו בשטחים הערביים שנכבשו ב-1967 ולמען הקמת מדינה פלשתינאית בצד ישראל. חוגים לאומיים מתקדמים רחבים בארצנו הכבושה שותפים לנו בעמדה זו.

עמדותיכם ופעולותיכם האינטרנציונליסטיות האמיצות נגד מדיניות התוקפנות וההתפשטות של ממשלת ישראל ונגד הטרור הציוני בשטחים הכבושים — ההתנחלויות הקולוניאליות, דיכוי התושבים, הפקעת האדמות הערביות; הפעולות הפאשיסטיות של גוש-אמונים — זכות להערכה עמוקה מצד האוכלוסיה הפלשתינאית ותנועתה הלאומית. ומעל לכל זוכה להבנה ולהערכה מלאה תוכניתכם למען שלום צודק באזור, הן בקרב רוב חלקי התנועה הלאומית הפלשתינאית והכל-ערבית והן בקרב הציבוריות הבינלאומית המתקדמת. ושוב חברים, כבוד ותהילה למפלגה הקומוניסטית הישראלית, החוגגת את שנת ה-60 לייסודה. אנו שולחים לכם איחולים חברים נאמנים ביותר להצלחות נוספות במאבקכם הנשגב.

וער ההנהגה

של האירגון הקומוניסטי הפלשתינאי

בגדה המערבית

ברכת המפלגה הקומוניסטית הצרפתית

חברים יקרים,

אנו שולחים לכם את ברכותינו החמות לרגל מלאות 60 שנה למפלגתכם. המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית, שנוסדה תחת הכיבוש הקולוניאלי הבריטי והפכה ב-1948 למפלגה הקומוניסטית הישראלית, איחדה בשורותיה יהודים וערבים כאחד. מפלגתכם התייצבה, בתנאים הקשים של המחתרת דאז, בקו הראשון של המאבקים לעצמאות הארץ, לאחווה יהודית-ערבית, לזכות שני העמים לקבוע את גורלם, לאינטרסים של עובדי העיר והכפר, לדמוקרטיה ולשלום.

תוצאותיה של התוקפנות ביוני 1967 — שזכתה לגיבוי האימפריאליזם האמריקאי ושמפלגתכם היתה היחידה שהתנגדה לה — אישרו את אשר מעולם לא פסקתם לומר: האינטרס הלאומי של ישראל אינו בהליכה עם האימפריאליזם נגד העמים הערביים, אלא עם העמים הערביים נגד האימפריאליזם.

אנו מוקירים את מאבקכם האמיץ, המתנהל בתנאים קשים, לגיוס חוגים רחבים יותר ויותר של הציבור הישראלי נגד הדיכוי ונגד ההתנחלויות בשטחים הכבושים, ולמען שלום צודק ובר-קיימא באזור. המפלגה הקומוניסטית הצרפתית נאבקה כמוכם למען הסדר כולל, שיביא בחשבון את האינטרסים של כל הצדדים הנוגעים בדבר על יסוד החלטות האו"ם. החלטות אלה קובעות בעיקר: נסיגת ישראל מכל השטחים שכבשה מאז 1967; הכרה בזכותו של העם הפלשתינאי להגדרה עצמית ולריבונות בצידה של ישראל; כיבוד שלימותן וריבונותן של כל מדינות האזור, לרבות ישראל ומדינת פלשתינה העתידה לקום.

ברצוננו לחזור, חברים יקרים, ולהדגיש את הערכתה של המפלגה הקומוניסטית הצרפתית ואת סולידריותה המלאה עם המאבקים שאתם מנהלים למען שלום צודק ובר-קיימא, למען הדמוקרטיה והקידמה החברתית. אנו מאתלים לכם הצלחות רבות נוספות בדרך זו.

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית הצרפתית

ברכת המפלגה הקומוניסטית של צ'ילה

חברים יקרים,

בשם המפלגה הקומוניסטית של צ'ילה, קבלו את ברכותינו החמות והלבביות לרגל יובל ה-60 לייסוד מפלגתכם.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית, חלוץ המאבק של מעמד-הפועלים בארצה, נולדה בהשפעת האוקטובר הגדול. תולדותיה של מפלגתכם הן תולדות של מאבק הירואי למען האידיאלים הנשגבים של הקומוניזם. עמידתה העקרונית והאיתנה, נאמנותה ללא-גבול למרקסיזם-לניניזם ולאינטרנציונליזם הפרולטרי, עמידתה ללא-היסוסים מול האויבים האכזריים ביותר של המעמד, ומול דיכוי ורדיפות ברוטליים — מהווים פרקים לדוגמא בתולדותיה. הדבר המיוחד המקנה למפלגתכם את תמיכת כל המהפכנים והדמוקרטים בעולם — הוא המאבק העיקבי של הקומוניסטים הישראליים נגד המדיניות התוקפנית של החוגים השליטים בישראל, המשמשים שוטר האימפריאליזם במזרח-התיכון.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית בעמידתה נגד ההיסטוריה המלחמתית והשובינית המשתוללת, נגד האנטי-סובייטיזם, היתה המפלגה היחידה בארצה אשר מהרגע הראשון הוקיעה את מלחמות השוד נגד העמים הערביים, דרשה באומץ את נסיגת כוחות צה"ל מהשטחים הערביים הכבושים, התייצבה בהחלטיות למען ההכרה בזכות העם הערבי הפלשתינאי להגדרה עצמית ולכינון מדינתו הלאומית העצמאית, ונאבקה למען כיבוד הזכות לקיום בשלום ובריבונות של כל מדינות האזור, כולל מדינת ישראל.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית היא המפלגה היחידה הדוגלת בעקביות בשלום צודק במזרח-התיכון. עמדה זו זוכה להוקרה ולתמיכה גוברת מצד המוני-העם. ההוכחה לכך היא הקמת החזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון, בה הקומוניסטים וכוחות אחרים נאבקים במשותף למען המטרות הנעלות הללו ולמען פתרון הבעיות הקשות המטרידות את הפועלים והעם בישראל, נוכח הניצול הגובר, המעמסה הכבדה של מירון-התחמוש והמדיניות ההרפתקנית של הממשלה והריאקציה הקיצונית.

המפלגה הקומוניסטית של צ'ילה מביעה את מלוא סולידריותה עם מאבקה ההירואי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ומצרפת את קולה לכל הדמוקרטים בעולם למחאה ולגינוי תמרונים קארטר-בגין-סאדאת, המנסים להנציח את הסיפוח ולמנוע פתרון צודק וכולל במזרח-התיכון. תמרונים אלה הם בגידה באינטרסים הלגיטימיים של העמים הערביים

הנוגעים בדבר, ושל העם הישראלי עצמו. כפי שקבעה מפלגתכם — כיבוש ושלום אינם יכולים לדור בכפיפה אחת.

המפלגה הקומוניסטית של צ'ילה מביעה בהזדמנות חגיגית זו את תודתה העמוקה לקומוניסטים ולכל הכוחות הדמוקרטיים בארצכם על הסולידריות הרחבה עם עמנו במאבק נגד החונטה הפאשיסטית של פינוצ'ט. הדיקטטורה רוויית-הדם מוקעת בעולם כולו. למרות זאת היא נהנית מתמיכתם החצופה של האימפריאליזם, הגזעניים מדרום-אפריקה, מנהיגי פקין והחוגים השליטים בישראל. בני-עמכם ובראשם המפלגה הקומוניסטית הישראלית, הוקיעו שותפות זו והוכיחו באומץ, בדרכים ללא-ספור את רגשות הסולידריות שלהם כלפי העם בצ'ילה.

המפלגה הקומוניסטית של צ'ילה חוזרת ומביעה רגשי ידידות ואחוה מהפכניים למפלגתכם הקומוניסטית ושולחת שוב את מיטב איחוליה להצלחות ולנצחונות לרגל מלאות 60 שנה למפלגתכם, אשר זוכה לאהדה מצד העמלים בישראל ומצד תנועת הפועלים הבינלאומית.

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית של צ'ילה

ברכת המפלגה הקומוניסטית של צ'כוסלובקיה

חברים יקרים,

אנו שולחים לוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ובאמצעותכם לכל הקומוניסטים הישראליים, ברכות-חברים חמות ואיחולים כנים לרגל יום השנה ה-60 לייסוד מפלגתכם.

יחד אתכם אנו מנצלים הזדמנות זו כדי להעלות בזכרוננו את מסורת מאבקיה המהפכניים של המפלגה הקומוניסטית הישראלית נגד השלטון הקולוניאלי הבריטי, למען עצמאות והגדרה עצמית של העם הערבי והעם היהודי בפלשתינה. אנו מעריכים מאוד את מאבקם רב-השנים של הקומוניסטים הישראליים למען האינטרסים היומיומיים של העם העובד בישראל, נגד מדיניותם התוקפנית של החוגים השליטים ונגד שיתוף-הפעולה שלהם עם האימפריאליזם.

המפלגה הקומוניסטית והעם העובד של צ'כוסלובקיה עוקבים בעניין מיוחד אחר ההתפתחות הנוכחית באזור המזרח-התיכון ותומכים בתביעה להסדר כולל של המשבר. הסדר זה צריך לכלול את נסיגת הצבא הישראלי מכל השטחים הערביים הכבושים והבטחת זכויותיו הלאומיות הצודקות של העם הערבי הפלשתינאי.

אנו מוקירים את עמידתם האמיצה של הקומוניסטים הישראליים, אשר בתנאים של שוביניות עיוורת נאבקים בעיקביות למען הזכויות של כל עמי המזרח-התיכון ולמען הצדק, ואשר מייצגים את האחוה המעמדית של העם העובד, הערבי והיהודי. אנו משוכנעים שהסיכוי לשלום במזרח-התיכון הוא במימוש האידיאלים שלמענם נאבקת מפלגתכם וכל התנועה הקומוניסטית והפועלית הבינלאומית.

חברים יקרים,

לרגל יום השנה ה-60 לייסוד מפלגתכם, הרשו לנו להביע את סולידריותנו החברית אתכם ולאחל למפלגתכם הצלחה במאמציכם להשיג שלום צודק ויציב במזרח-התיכון ולהגשים את האידאלים הנעלים של המרקסיזם-לניניזם.

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית של צ'כוסלובקיה

ברכת המפלגה הקומוניסטית של קובה

חברים יקרים,

לרגל ציון 60 שנה לייסודה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, אנו שולחים לכם את הברכה המהפכנית והלבבית של המפלגה הקומוניסטית של קובה והעם הקובני.

בהזדמנות זו אנו מאחלים לכם הצלחות במאבק של מעמד הפועלים וכלל העם בישראל נגד הציונות והריאקציה, למען פתרון צודק לבעיות המזרח-התיכון, במיוחד לאלה הנוגעות לזכויות הבלתי-גיתנות לערעור של העם הפלשתינאי. אנו חוזרים ומביעים את רגשי הסולידריות שלנו עם מאבקכם הצודק.

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית של קובה

ברכה המפלגה הקומוניסטית של קולומביה

לרגל ציון 60 שנה לייסוד מפלגתכם, אנו שולחים לכל חבריכם את ברכתנו הלבבית.

לאורך כל תולדותיה של מפלגתכם היתה עמדתכם איתנה ועיקבית — פטריוטית ואינטרנציונליסטית — למען שלום צודק בין ישראל ושכנותיה הערביות.

אנו מאחלים לכם הצלחות רבות במאבקכם יחד עם כוחות אחרים למען שלום צודק ובר-קיימא.

קבלו נא ברכת-אחים מטעם הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של קולומביה.

(—) גילברטו ויאירה

חבר הפרלמנט

ברכת מפלגת האוונגרד העממי של קוסטה-ריקה

חברים יקרים,

בשם מפלגת האוונגרד העממי של קוסטה-ריקה, קבלו נא ברכה חמה לרגל חגיגת יום ההולדת ה-60 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית. מפלגתנו מבקשת להשתמש בהזדמנות זו, כדי להעביר אל הקומוניסטים הגיבורים והאמיצים של ישראל את איחולינו הנלהבים להצלחות גדולות ולנצחונות למען הקו המדיני הנכון שלכם, למען נסיגת הצבא הישראלי מכל השטחים הערביים הכבושים ולמען שלום צודק ויציב בכל המזרח-התיכון.

לרגל ציון 60 שנות קיום מפלגתכם ולקראת המאבקים בעתיד, אתם יכולים לסמוך על תמיכתנו, אהדתנו וסולידריות האחים שלנו. יחי יום השנה ה-60 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית! יחי האינטרנציונליזם הפרולטרני!

ברגשי ידידות,

(—) רוני גווארה

אחראי על הוועדה לקשרי חוץ

ברכת מפלגת הפועלים של קוריאה

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של מפלגת הפועלים של קוריאה מברך אתכם ליום השנה ה-60 לייסודה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית. אנו מברכים בחמימות את מפלגתכם ורואים כהצלחותינו את הצלחותיה במאבקה במשך 60 שנה נגד האימפריאליזם והציונות, למען הגנת האינטרסים של המוני העובדים. אנו מאמינים שהיחסים הידידותיים בין שתי מפלגותינו יתחזקו ויתפתחו בעתיד עוד יותר, ומאחלים למפלגתכם הצלחות נוספות במאבקה.

הוועד המרכזי

מפלגת הפועלים של קוריאה

ברכת המפלגה הקומוניסטית של קנדה

חברים יקרים,

לרגל יובלה ה־60 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, קבלו נא את ברכות־האחים החמות שלנו.

מפלגתכם היתה במשך כל שנות קיומה נאמנה לעמה. היא היתה בשורות הראשונות של המאבק נגד השלטון האימפריאליסטי והדיכוי הקולוניאלי, למען אחוות העמלים היהודיים והערביים, למען זכויותיהם של הפועלים והאיכרים ולמען האינטרסים שלהם. היא נאבקה בעקביות נגד סכנת המלחמה והפאשיזם ולמען סולידריות עם ברית־המועצות.

כאשר הוקמה מדינת ישראל, המפלגה הקומוניסטית הישראלית היתוותה דרך ברורה לצעידת העם העובד קדימה, דרך אשר תכלול את ההכרח שישראל תפעל להשגת שלום צודק ויציב עם שכניה הערביים.

נאמנה למטרותיה ולעקרונות האינטרנציונליזם, למרות הקשיים הגדולים עמדה מפלגתכם בכבוד מול גלי השוביניות, שנתלוו לתוקפנות הישראלית בשיתוף־פעולה עם האימפריאליזם נגד הארצות הערביות. קולה של מפלגתכם היה ונשאר הקול הברור של העם העובד הערבי והיהודי, במאבק להשגת הסדר צודק ויציב במזרח־התיכון, המבוסס על הכרה בזכות העם הערבי הפלשתינאי להגדרה עצמית ולהקמת מדינתו העצמאית בצד מדינת ישראל.

מפלגתכם הגנה בעקביות על האינטרסים היומיומיים וההיסטוריים של העמלים היהודיים והערביים בכל שלבי המאבק. היא נאבקה בעקביות וברוח האינטרנציונליזם נגד אפלייה לאומית ודיכוי כלפי האוכלוסיה הערבית בישראל ולמען שוויון־זכויות מלא.

מפלגתכם נאבקה באותה רוח אינטרנציונליסטית נגד מסעות־ההשמצה שאירגנו החוגים האימפריאליסטיים והציוניים הריאקציוניים נגד ברית־המועצות ונגד ארצות סוציאליסטיות אחרות. ברוח זו הגנה מפלגתכם על אחדותה של התנועה הקומוניסטית הבינלאומית על בסיס המרקסיזם־לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרי.

ב־60 השנים האחרונות חלו שינויים דרמטיים ודינמיים בעולם. בתהליך זה מילאה מפלגתכם, כמו מפלגות אחרות, תפקיד נעלה. תמורות אלו מהוות יסוד לכך שיחולו תמורות הולכות וגדלות, מאחר שהאימפריאליזם נאלץ לסגת, מאזן הכוחות הולך ומשתנה והסוציאליזם מתקדם בכל

התחומים. אנו יודעים שגם בעתיד תמלא מפלגתכם את חובותיה כלפי עמה וכלפי שלום העולם והקידמה החברתית. קבלו נא את ברכות-האחים החמות ביותר שלנו להצלחות נוספות במאבקכם ההיסטורי, אשר במוקדם או במאוחר יוכתר בהצלחה.

הוועד הפועל המרכזי

המפלגה הקומוניסטית של קנדה

(—) ו. קשטן

מזכיר כללי

ברכת המפלגה הפרוגרסיבית של העם העובד של קפריסין (אק"ל)

חברים יקרים

לרגל האירוע החשוב של יום השנה ה-60 לייסוד מפלגתכם, שולח הוועד המרכזי של אק"ל אל כל הקומוניסטים של ישראל ברכות חמות ביותר ומיטב האיחולים.

במשך 60 שנה אלה, מאז הקמתה של מפלגת הפועלים הסוציאליסטית בפלשתינה ב-1919, נשארה מפלגתכם נאמנה לעקרונות הנעלים של המרקסיזם-לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרי ונאבקה בתנאים קשים ביותר למען האחוה ושיתוף-הפעולה בין הערבים והיהודים, נגד האימפריאליזם, הציונות והריאקציה.

עמידתה האמיצה של מפלגתכם נגד מדיניות ההתפשטות והגזענות של השלטונות הציוניים, למען זכויות העם הערבי הפלשתינאי ולמען פתרון צודק של הבעייה המזרח-תיכונית, עוררה יחס כבוד כלפיכם מצד כוחות הקידמה בקרב כל העמים.

אנו, הקומוניסטים הקפריסאים, רואים במפלגתכם ידידה איתנה וכנה, הסולידרית עם מאבקו האנטי-אימפריאליסטי הצודק של עם קפריסין. הוועד המרכזי של אק"ל מביע את תמיכתו המלאה ואת סולידריותו ומאחל לכם הצלחה רבה בפעילותכם הנעלה למען פתרונה הצודק של הבעייה המזרח-תיכונית, למען שלום יציב, חופש, צדק וסוציאליזם בארצכם ובאזור.

בברכת-אחים,

(—) אזקיאס פאפאיואנו

מזכיר כללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית הרומנית

חברים יקרים,

בשם המפלגה הקומוניסטית הרומנית ומזכירה הכללי ניקולאה צ'אושסקו אנו מברכים אתכם במלאות 60 שנה לייסוד המפלגה הקומוניסטית הישראלית. אנו שולחים לכם את ברכותינו הלבביות ומאחלים לכם הצלחות בפעילותכם להגנת האינטרסים של העם העובד, להגשמת האידיאלים של הדמוקרטיה, הקידמה החברתית, השלום וההבנה הבינלאומית.

יובל מפלגתכם חל בתקופה של התרחשויות מהפכניות וחברתיות, של תמורות מהירות ביחס-הכוחות בזירה הבינלאומית המבטאות את רצון העמים לשים קץ למדיניות האימפריאליסטית, הקולוניאליסטית והניאו-קולוניאליסטית, את רצונם לבנות חיים חופשיים ועצמאיים באווירת שלום ובטחון, להיות בעלי אוצרות הטבע שלהם ולהחליט בעצמם על גורלם ללא התערבות מבחוץ, לחזק את האחדות והסולידריות של כל הכוחות הדמוקרטיים והמתקדמים במאבק נגד אלימות ואיום בכוח, לפתור את כל הבעיות השנויות במחלוקת בדרך משא-ומתן.

ברוח זו יש לפתור גם את המצב המורכב במזרח-התיכון, לטובת הצדק והיציבות בעולם, להביא את נסיגת ישראל מהשטחים שנכבשו ב-1967, לפתור את בעיית העם הפלשתינאי, כולל זכותו להגדרה עצמית ולהקמת מדינתו העצמאית, להבטיח את עצמאותן וריבונותן של כל המדינות באזור.

אנו מנצלים הזדמנות זו כדי להביע את בטחוננו שיחסי הידידות והסולידריות בין המפלגה הקומוניסטית הרומנית לבין המפלגה הקומוניסטית הישראלית יעמדו גם להבא בסימן התפתחות חיובית, במטרה לחזק את היחסים לתועלת הדדית בתחומים שונים, בין ארצותינו ועמינו; והם יעזרו לחיזוק הסולידריות של הכוחות הפרוגרסיביים האנטי-אימפריאליסטיים בכל העולם ולנצחון האידיאלים של השלום והסוציאליזם.

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית הרומנית

ברכת מפלגת העבודה של שוויצריה

חברים יקרים,

בשם הוועד המרכזי ובשמי אישית אני שולח לכם את ברכותינו החמות לרגל יום השנה ה-60 לייסוד מפלגתכם.

מפלגתכם ניצבת בשורות הראשונות של המאבק נגד האימפריאליזם ולמען הסוציאליזם. למדיניותכם האמיצה ולפעולתכם מלאת ההקרבה נודעת חשיבות גדולה לאנושות כולה.

אנו מאחלים למפלגתכם ולעמלי ישראל הצלחות חדשות במאבקם באימפריאליזם ושלום שהוא תנאי ראשון של האושר לעמכם ולאנושות כולה.

אנו עוקבים בעניין רב אחר המאבק הקשה שאתם מנהלים לטובת עמכם והשלום ואנו שמחים להצלחות הרבות שהיו לכם.

הנני מבקש להעביר לכל חברי ההנהגה ולכל הפעילים של מפלגתכם את רגשי הסולידריות המלאה שלנו ואת מיטב ברכותינו.

מפלגת העבודה של שוויצריה

(—) ארמאן מאניין

מזכיר כללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית של תורכיה

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של תורכיה מברך, בשם כל הקומוניסטים התורכיים, את מפלגת-האחות הקומוניסטית הישראלית ליום השנה ה-60 לייסודה ושולח לה ברכות מאבק מהפכניות.

מפלגתכם נוסדה בהשפעת האוקטובר הגדול, כמפלגה הקומוניסטית של פלשתינה. במשך שנים ארוכות נאבקה מפלגתכם בתנאיי מחתרת באימפריאליזם ובשלטון הקולוניאלי, לשחרורם הלאומי של העמים היהודי והערבי בפלשתינה. לאחר שהסבה את שמה למפלגה הקומוניסטית הישראלית. היא מנהלת מאבק קשה במדיניותן של ממשלות ישראל, שנקטו קו של שיתוף-פעולה עם האימפריאליזם ושל איבה ותוקפנות נגד העמים הערביים.

מפלגתכם נאבקה בעקביות לנסיגת ישראל מכל השטחים הערביים, שכבשה ב-1967, לזכות ההגדרה העצמית של העם הערבי הפלשתינאי, לזכותו לכונון מדינה עצמאית, לשלום ולבטחון באזור. המפלגה הקומוניסטית הישראלית צועדת בשורות הראשונות של מאבק מעמד הפועלים וכל העובדים בישראל נגד האימפריאליזם, החוגים הריאקציוניים הציוניים והמנופולים, למען דמוקרטיה וקידמה חברתית.

האימפריאליזם האמריקאי מגביר את לחצו באזורנו. הוא חורש מזימות חדשות. הוא מתכנן ברית תוקפנית חדשה במסגרת ההסכם בין ישראל ומצרים, ורוצה לצרף גם את תורכיה לגוש כזה. מפלגותינו מתייצבות נגד יוזמות תוקפניות אלה של האימפריאליזם האמריקאי, המכוונות נגד השלום והבטחון, נגד תנועות השחרור הלאומי באזורנו. המפלגה הקומוניסטית הישראלית והמפלגה הקומוניסטית של תורכיה קשורות בקשרי אחווה על יסוד המרקסיזם-לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרי.

יחי האינטרנציונליזם הפרולטרי!

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

המפלגה הקומוניסטית של תורכיה

(—) אי. בילן

מזכיר כללי

ברכות נוספות שנתקבלו

- אירגון הפנתרים השחורים ;
- חזית נצרת הדמוקרטית ;
- שס"י — שמאל סוציאליסטי ישראלי ;
- ועד היוזמה הדרוזי ;
- איגוד האקדמאים בנצרת ;
- חזית השמאל ;
- ועד השלום הישראלי ;
- הוועד לשלום צודק בין ישראל והארצות הערביות ;
- תנועת נשים דמוקרטיות בישראל ;
- איגוד ישראלי של לוחמים אנטי-פאשיסטיים וקורבנות הנאציזם ;
- ועד ארצי של הסטודנטים הערביים ;
- ראש מועצת בקה אל-גרביה — עבד אל-לטיף מואסי ;
- ראש עיריית שכם — בסאם שקעה ;
- נעים אל-אשהב, חבר הלשכה הפוליטית של המפלגה הקומוניסטית הירדנית ;
- ותיקי המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית החיים בארמניה הסובייטית, בחתימתם של ג'ורג' גרבדיאן, מנואל שטרקיאן, זאבין האכיביסיאן ;
- סטודנטים ישראליים הלומדים בארצות הסוציאליסטיות.

התוכן:

7	הקדמה — תאור העצרת לרגל יובל ה-60 של המפלגה
11	60 שנות נאמנות לעקרונות הקומוניזם — דברי פתיחה של ח' תופיק טובי
19	60 שנות מאבק בשרות השלום, העצמאות הלאומית, הדמוקרטיה, הקידמה החברתית והסוציאליזם — הרצאת ח' מאיר וילנר בעצרת החגיגית
45	מאבקנו הפוליטי-רעיוני לאור הנסיון ההיסטורי — הרצאת ח' מאיר וילנר במושב ה-17 של הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית (26.10.1979)
79	ברכת ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי
83	ברכות המפלגות האחיות
143	רשימת ברכות נוספות

הוצאת המפלגה הקומוניסטית הישראלית — הוועד המרכזי